

1
12004.

AR. DENSUȘIANU.

Inu. 4234

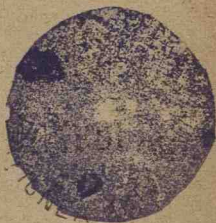

Valea Vieței

16891.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI

IASI

TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ

11 STRADA ALECSANDRI 11.

1892.

859-1

RPR

**BIBLIOTECA CENTRALA
A
UNIVERSITĂȚII
DIN
BUCUREȘTI**

12004.
Nr. Inv. ~~1234~~ ~~4105~~ B
Secțiunea XVI
Raftul C. Luo 16891

BUCURESTI
12004

953

CONTROL 195

1961

PC 103/05

9

Esemplarele care nu voră purta semnătura autorului voră
fi urmărite conformă legii.

B.C.U. Bucuresti

C16891

INCHINARE.

Décă 'n viéță-mi, divină Musă,
Aï fostă plăcerea și ală meu scut,
Décă vre-odată pe arsa-mi buză
Aï pusă, o! dalbă, și vre-ună sărută,
Mai lasă-mi încă o bucurie
In sânta-ți umbră a mai gusta —
Coborî acuma, și greu nu-ți fie
Cu min' la lume a te-arăta.

Din vîrfu de munte înc'o privire
Pe-adîncă vale, ce-amă străbătut;
Să spunemă lumei dintr'o ochire
Câte vîdîrămă, câte-amă trecut.
Sórele étă murindă aruncă
Inc'o privire doiosă pe plai;
Intinsa vale cu verdea-î luncă,
Ca nici odată, ađi pare-ună rai,
Ună rai ce pere, ér' tu, minune,
Intinđi aripa să sbori în nuor.

O clipă încă, sórele-apune,
 Și după sóre și eũ coborũ.

Fu lungă calea! Voioși plecarãmũ,
 Voioși odată și tu și eũ;
 Frumósă válea când noi intrarãmũ,
 Cređendũ frumósă c'a fi mereũ.
 Mii florĩ pe vale, nemuritóre,
 În crângurĩ cânturĩ de dorũ nestinsũ,
 Prin iérbă rĩurĩ linũ șoptitóre,
 Sus cerulũ limpedũ de stele-aprinsũ.
 Și florĩ din vale, din cerurĩ stele,
 Din crângurĩ șópte noi culegeamũ;
 Florĩ în cunune, stele 'n mărgele,
 Șóptele 'n doine noi le 'mpleteamũ.
 Stelele 'n cerurĩ se stingũ de-odatã,
 Doinelile 'n crângurĩ tóte-amuțescũ, —
 Jos vijelia trece turbatã,
 Nuorĩ 'n cerurĩ ferbũ și vuescũ —
 Și-o nóuã lume ese 'nainte
 Cu-o négrã cétã de monstri mii;
 Palida Pismã cu agerũ dinte,
 Négra Perfidie cu ochĩ șerpíi;
 Adimenirea cu graiũ de miere,

Dar miî de ghiare ascunse 'n sinû,
 Blânda Calumnîe, limbă de fiere,
 Êră resuflul negru veninû.
 La ce-aşi depinge aicea tôte
 A' lorû cumplite înfăţişări?
 Orî-cin' le vede ursitû sê 'nnóte
 Cu pânze nalte p'a' vieţii mări.

Fu crudă lupta, sfăşietóre,
 Lungû împreună ne-amû hărţuitû;
 Din miî de ghiare sângerătóre
 Êtă-m' aicea cum am pornitû.
 Trecuî prin tôte cu peptulû tare,
 Cu tolba plină, arcu 'nstrunatû;
 Acum aicea, în Templulû mare,
 Şi arcû şi tolbă le-am atârnatû.
 Şi de-atârnû plină tolba-mî adâncă,
 Póte sê-mî vină s'o mai desprindû,
 Şi décă córda tremură încă,
 Ea póte-aşteptă de noû s'o 'ntindû.

Destulû de-odată! şi mulţămire
 Chiar vouê monstri, ce mi-aţi eşitû;
 Prin voi aflat'am a lumei fire,
 Prin voi şi lumea m'a desvêlitû.

Și decă, lume, cu aspră mână
În alău meu sufletă tu nu scurmaă,
Eă stam ca stâncă ! Nu sfarmă cea vână,
Nici dalbulă aură nu poți sã-lă iaă.
Ciorchinulă d'aură nectarulă încă
Nici elă nu-lă varsă de cât strivită ;
De nu sfarmă scoica din marea-adâncă
Nu scoă la sóre scumpă mărgărită.

Șiră-te-acuma, scumpă mărgărite !
Spune, că 'n lume légănulă tăă,
Nu undă măriă înalbăstrite —
A fostă adânculă sinulău meă,
Și du-te éráșă te-afundă 'n sinură,
Și spune tóte câte-am vădută —
Plăceră, avântură, dureră, suspinură,
Și dulcă ilusiă — ce le-am perdută.

LUMEA VISATĂ.

Nici un poet încă n'a putut să 'ncante
Pân' n'a 'ntins condeiul în suspin d'amor;
Atunci pe sălbatic a'nceput să 'ncante,
Pe tiran să-l facă blând și simțitor.

(Shakspeare.)

1860—1870.

CRÂNGULŮ CU VISURILE.

Che smisurato amor, che affanni intensi,
Che indicibili moti e che deliri
Movesti in me; nè verrà tempo alcuno
Che tu l' intenda.

(Leopardi).

LA NENUMITA.

ÎN LIMPEȚILE UNDE.

În limpețile unde, ce rîură din stînci,
În bórea ce prin frunze adie murmurîndu,
Eû vedû a' mele lacrimi, suspinele-mî adînci
Le-audû doiosu gemîndu.

În dorile voióse, ce 'n carulû înfloritû
Înveselescû tîria cu-alû lorû surîsû divinû,
Vedû chipulû tîu de ângerû, în rađe învîlitû,
Săpatû în alû meû sinû.

În sórele ce-aprinde noianulû nepîtrunsû
Vedû inima-țî încinsă de focû dumneđescû,
Și 'n dalbele eî rađe, de-alû lumeî ochiû ascunsû,
Eû ardû și me topescû.

AH! LASĂ-ME COPILĂ.

Ah! lasă-mă, copilă, să 'nnecă a mea durere
 În lungi torenți de lacrimi macar pe ună minută,
 Căci inima-mi jelesce, dar' fără mângăere,
 Decând, cerescă umbră, sburându ai dispărut.

Sub rașele de aură a' frumuseții tale,
 Sub farmecul din ceruri ce 'nundă chipul tău,
 Viéța-mi, ce 'ntristată trecea pe-acéstă vale,
 Spre plaiuri luminóse luase sborul tău.

Dar, vai! s'a stinsă de-odată nespusa-mi fericire,
 Și viéța-mi se topește în lacrimi și dureri,
 Și de mai stă în lume — e dulcea-ți amintire,
 Și 'n visurile mele cerescile-ți vederi.

CA ROSĂ DE MIROSURI.

Ca rosa de mirosuri și crinul de candóre,
 Ca sórele de rașe și focu învietoar,

Ah! inima-mi e plină de flacări ardătoare,
 Fantasia de chipuri și sufletul de dor.

Precum în diamante o singură lumină
Se varsă, se resfrânge în mii și mii colori:
Așa în ală meu sufletă o singură divină
O vedă în mii de forme, o simtă de mii de ori.

Dar' ce-ajungă tóte-aceste imagini strălucite,
Când, ce iubescă, în lume eternă nu voiă avea,
Și ce plătescă în mare soróse mărgărite,
Copila când la sinu-î nu póte-a le-anina?

DIN ȚORI ȘI PÂNĂ 'N SÉRĂ.

Din țori și până 'n séră, din séră până 'n țori,
Veghieză, suspină și lacrimă și ardă de reci fiori.
Ca marea 'n vijelie, lumină 'ntre lumine,
Ah! peptulă meu se sbate... se sfarmă în suspine!

Când tóte'n giură în lume se 'mbétă de plăceri,
Eă singură sorbă păharulă amareloră dureri;
Când cerulă blândă suríde și aurosulă sóre
Prin abură lină se 'nalță cu fața rîdétóre;

Când florile 'n câmpie se 'mbétă de amoră
Sub aripile blânde zefirulă ușoră,
Când văile răsună de cântece voióse,
De șópte rîdétóre, de rîură argintóse —

Eă singură staă în lume departe și străină...
 Cuvintele-mă suntă lacrimi, suflarea mea suspină,
 Și-oră unde caută lumină — pe plaiulă vieții mele
 E diuă fără sóre și nópte fără stele.

CÂND AERULĂ S'APRINDE.

Când aerulă s'aprinde de-a sóreului putere,
 Se stimpără cu róuă și vântă rēcōritoră;
 Dar' inima-mă pētrunsă și arasă de durere,
 De nouă s'aprinde 'n lacrimi, suspine-adâncă de doră.

Cum tōmna pe câmpie prin florile uscate
 S'aude plângetóre suflarea unui vântă:
 Așa, vai! auđi-s'oră suspine 'nvăpăiate
 Prin iérba veștedită pe negrulă meă mormēntă.

CUM VEDE CĂLĚTORULĂ.

Cum vede călĚtorulă, cuprinsă de négra sete,
 În arsele deșertură o mare 'nalbăstrindă,
 Și mórtea numai póte din cale-ă sē-lă încete,
 Așa elă merge-merge de sete dogorindă;

Dar' marea dinainte-î mereu se depărtază,
 Ér' elū aprinsū alérgă și 'ndésă pasulū seū,
 Și setea 'n locū s'aline, mai multū se 'nvăpăeză,
 Și inima în sinu-î se uscă totū mai greū:

Întogmai alū meū sufletū, aprinsū l'a ta vedere,
 Deșertū, o! dalbă umbră, s'avêntă 'n urma ta!...
 Dar' sufletu-mi nici mórtea, cu négra eî putere,
 Nici mórtea nu-lū abate... eternū te va căuta!

CUM RÎULŪ PLÂNGE 'N VALE.

Cum rîulū plânge 'n vale fugindū pe petricele,
 Și bórea pintre trestii pe lacuri suspinândū:
 Întogmai alū meū sufletū suspine-adânci și grele,
 Și rîuri lungi de lacrimi revars' amarū oftândū.

Și marea în adâncuri cum turbă și vuesce
 Pe când cu fața lină privesce la seninū,
 Și cum prin văi, prin codri, doiosū unū ce șoptesce,
 Dar' nime-aceste șópte nu scie d'unde vinū:

Întogmai și-alū meū sufletū, elū geme și oftéză,
 Dar' eū m'arătū la față voiosū și liniștitū,
 Și când mai lină-î fața, atunci mai crudū turbézá
 Și-ascunsū se sbate sinu-mi în focū nemistuitū.

Deșertu mă 'nnecă în mine, m'arătă în liniștire,
 Deșertu înșelă eă lumea cu-ună chipă nepăsătoră:
 Vulcanulă de suspine vuese cu pornire
 Și 'n ardătore plângeră se varsă ală meă doră.

CÂND SÓRELE SE CULCĂ.

Când sórele se culcă și peste-a nopții frunte
 Încinge vëlulă negru cu floră de diamantă,
 Eă singură staă în lume veghindă pe-ună vêfă de munt
 Cum luna stă doiósă căutândă pe-ală ei amantă.

Dar' dulce-ă a ei sórte, ferice-a ei pornire —
 În peșcerea 'nflorită cobóre l' ală ei doră,
 Și nópte-a cu-a' ei umbre ascunde-a loră iubire,
 Ér' stelele doióse clipească în giurulă loră.

Ér' eă pe-o rece stâncă în négră vijelie
 Veghieză și ăi și nópte, sdrobită, nemângăiată,
 Și nici o raăă încă de dulce bucurie,
 Oră-cătă în depărtare, amară plângendă, eă cată.

Și vedă... pe-acéstă stâncă veghindă voiă sta și-oiă plânde
 Pân' lampa trist' a vieții s'a stinge 'n ală meă sină;
 Dar' coeă 'n négra vale eternă se va resfrânde
 Și s'a 'ngâna cu Echo doiósulă meă suspină.

EŪ STAŪ PE MALULŪ VERDE.

Eŭ staŭ pe malulŭ verde de-unŭ riŭ ce curge 'n spume,
Sub salcea ce 'ntristată înclină capulŭ seŭ,
Și 'ntrebŭ sŕ-mŭ spună ceva de-alŭ dalbei mele nume,
Elŭ tace și se varsă rŭdŕndŭ de dorulŭ meŭ.

Când ŭorile voióse deschidŭ surŭdŕtóre
A' ŭilei porŭi de aurŭ cu degete de crinŭ,
Ér' borile se varsă prin aerŭ șoptitóre
Și scutură din aripi mirosulŭ lorŭ divinŭ:

Eŭ staŭ pe vŕfŭ de munte și-așteptŭ a lorŭ șoptire,
Cu inima bătŕndă, cu sufletŭ ardŕtorŭ,
Sŕ-mŭ spună de-a mea ŭină, de dulcea ei venire,
Dar' tóte trecŭ, trecŭ tóte, rŭdŕndŭ de alŭ meŭ dorŭ.

Când sórele 'ndeséră se duce sŕ-se culce
Pe patulŭ seŭ de rose, lu 'ntrebŭ oftândŭ-tânjindŭ:
„Tu celŭ-ce le veŭi tóte, alŭ vieŭii-mŭ sóre dulce
Vŕdutu-l'ai, ah! spune-mŭ! — Elŭ trece 'ngálbinindŭ.

CRÂNGULŨ CU ȢORILE.

Unu nou ceru, unu nou pamentu,
Et' acum mi s'a deschisu,
Si pe aripe de vantu
Trecu prin alu vietil visu.

ÂNTÂIULĂ AMORŪ.

Ântâiă amorulă e bólă grea,
 Acum te ferbe, acum te frige,
 Acum îți pare c'ăi degera...
 Și ér' te frige ca în cârlige...
 Și 'ncepi în urmă a tremura.

Friguri să fie nu s'ar' păré,
 Să ȕici lăngóre — ea nu te dóre,
 De faptă — ȕi albă n'ăi mai vedé,
 De urmă-luată — mori pe picióre,
 Să fii din Iele — mortă ăi zăcé!...

Te sfarmă, te judeci... nu scii ce ăi...
 Și rău și bine te simți de-odată,
 Și-amară și dulce pare-ală tăă traiă,
 Și-oră-unde-ăi merge în lumea lată,
 Trăesci de-odată și 'n iadă și 'n raiă!

DE-ACUM NAINTE.

De-acum nainte — mai înțeleptă !
 Nu voiă mai plânge, nu mai așteptă.
 Orî-unde-o flóre veđi că 'nfloresce,
 Fluture, sbórá și te lipesc.

O vóce.

Fluture, sbórá ! Ađi de nu sborî,
 Mânî n'ăi nicî aripî și n'ăi nicî florî !

APĂLINA E NUMĂI UNA.

Inima 'n sinu-mî o 'ntrebă sê-mî spună,
 Cine-î mai dalbă ? Ea-mî ăice-ășa :
 Ca Apălina e numaî ună,
 Și-acéstă una e numaî ea !

Intrebă și ochiî, și ei sê-mî spună,
 Ei beți, sârmanîi, ăicū totū așa :
 Ca Apălina e numaî ună,
 Și-acéstă una e numaî ea !

Intrebă și mintea, dar' de-o să-mi spună ;
Uimită mintea îmi dice-așa :
Ca Apălina e numai una,
Și-acéstă una e numai ea !

Intrebă pământul, și elă să-mi spună,
Cine-î mai dulce ? Elă totă așa :
Ca Apălina e numai una,
Și-acéstă una e numai ea !

Mă ducă la visuri, le 'ntrebă să-mi spună,
Și ele tóte spună totă așa :
Ca Apălina e numai una,
Și-acéstă una e numai ea !

Intrebă la sóre, la stele, lună,
Să-mi spună ele ; și éi' așa :
Ca Apălina e numai una,
Și-acéstă una e numai ea !

Mă suiă în ceruri, ele-o să-mi spună !
Hore de ângerî cântându dicea :
Ca Apălina e numai una,
Și-acéstă una e numai ea !

DIN MORȚI.

Sub mărü în ierbă, la umbra désă,
Zăceam murindü;
Babele tóte mă descântasë,
Mama bocindü,
Suspine, lacrimi și-a fostü secatü,
Psaltirea tata și-a fostü tocatü !

Una îmi pune lumina 'n mână,
Alta croindü
Căméşa nouă iute mi-o 'ngână
Mereü șoptindü.
Una mi-aședă óla la focü,
Alta suspină : s'a stinsü de locü !

In urmă tóte vinü, mă sarută,
Plângëndü, bocindü,
Er' Baba-Tiia, cea mai sciută,
Venia tușindü....
Trăgea de mână pe Apălină
Dicëndu-i dulce : vin', mamă, vină !...

Și ici pe buze simții de-odată
 Cumplită ardându,
 Pe fruntea-mi rece rouă 'nfocată
 Șiroiă curgându...
 Din gura morții tresară zimbându...
 Dar', vai! de-atuncea trăescă murindă !...

NUMĂRULĂ SĂRUTĂRILOR.

Vin', Apălină, de mă sărută —
 Să ne 'nțelegemă de câte ori,
 Să nu ne prindă ér' alte dori —
 Așa în fugă numai o sută,
 Și de plecare de-o miie ori.

Și ér' de-o sută... și ér' de-o miie,
 Și-apoi în urmă de miă de miă;
 Și când, iubită, ai vré să scii,
 Câte 'mpreună ară fi să fie,
 Le-adunămă tôte, sute și miă —

Și-apoi în fugă noi fie-care
 Una-de-una le numărămă,
 Și, ca nu cumva să le uitămă,
 Noi totă sărutulă cu-o sărutare
 Inflăcărata să-lă însemnămă.

* * *

Stelele 'n ceruri calea-și uitase,
 Cu ochii flacări la noi privindă,
 Și una cu-alta încetă șoptindă !...
 Dorile încă se deșteptase
 Și sta uitate la noi tânjindă.

TRĂGEA DIN FURCĂ.

Trăgea din furcă, din fusă torcea,
 Din ochii-î negri la min' privia,
 Érá din rostu-î curgeaú mărgele —
 Povești voióse de Feți și Iele.
 Și spune-spune cum a furatú,
 Căci la Sân-Toaderú a depănatú,
 Pe Florióra a lui Crăciunú,
 Venindú din codri unú Fétú-nebunú.
 Cum elú s'arată lângă fântână
 Cu-o bună-séra și-unú strínsú de mână,
 Cum elú îi fură și brațú și sinú,
 O 'nceinge dulce, o strînge linú,
 Cum ea suspină tremurátóre,
 Ér' elú întinde patru picióre
 De vînteșú agerú—și pe pămêntú,
 Ca șoimu 'n aerú, s' așterne 'n vîntú,
 Și 'n a lorú cale s'ascundú și perú
 Și vâi și câmpuri... pămêntú și cerú.

Și eu atuncea, nu știu să spun...
 Părea de-odată că-să Fătă-nebună !...
 Spunându ea scapă furcă și fusă—
 Și ca 'n poveste ne-amă dusă, ne-amă dusă !

IN MARMORULŮ....

In marmorulă inimii mele
 Eu ală tăă nume l'am săpată
 Cu-o rădă ruptă sus din stele,
 Și totă te temă că te-am uitată.

De nu-mă vei crede, Apălină,
 Totă foculă meă cătă te-am iubită,
 Iubită, la mormentu-mă vină,
 Și-ascultă plânsu-mă năbușită.

De n'a pătrunde pân' la tine,
 Mă stăi și-ascultă 'n țintirimă,
 S'auă a' morțiloră suspine :
 „Și noi de plânsu-ă ne topimă“.

CEA MAI ADÂNCĂ CARTE.

Cea mai adâncă carte pe lume
 Numai chiar una am răsfoitū,
 Și-asemeni alta 'n cuprinsū și nume
 N'am vădūtū încă, n'am audītū.
 L' acéstă carte Natura-ī nume...
 Multū am cetit'o făr' s'o pētrundū;
 De când tu însă veniși pe lume,
 In înțelesu-ī mereū m' afundū;
 Căci a ta față e tectsulū ei,
 Ér' comentarulū suntū ochiī tēi!

DE DORŪ EŪ MORŪ.

De dorū eŷ morŷ,
 Re'nviŷ de dorŷ,
 Și ér' de dorŷ
 Mē punŷ și morŷ.
 Așa-mī trecŷ viēța
 De diminēța
 Și până 'n séră, —
 Din séră érá
 De dorŷ eŷ morŷ,
 Re'nviŷ de dorŷ,
 Și ér' de dorŷ
 Mē punŷ și morŷ!

TRECEREA EI.

Pe lângă mine sbóră zefiri
 Din a' loră aripă de trandafiri
 Miróse 'n aeră miă scuturându.
 Nu fu zefirulă cu aripióre
 Trandafirie, îmbătátore,
 Ci Apălina trecu rîdëndü.

NU SE PÓTE.

Déc' a' lumii 'mpărătiă
 Câte-aũ fostă, câte-oră mai fi,
 Și frumseți și avuți,
 Celă de sus mi-ar' dăru —

Și mi-ar' da, pe lângă tóte,
 Să trăescă, câtă eă ași vrea,
 Eă i-ași dice: nu se póte,
 Nu lasă pe-Apălina mea!

LUMEA MEA.

Apălină, a mea viéță,
 Sciî tu ceruri câte suntă ?
 Câte stele ? — Décă-mî cei ...
 Tôte-să aici pe pămêntă :
 Cerulă unulă — a ta față !
 Stele două — ochii tăi !

LA SURÎSU-ȚI.

La surîsu-ți, Apălină,
 Cerulă negru se lumină,
 La celă focă din ochii tăi
 Inflorescă câmpii și văi,
 Ér' la fața-ți luminósă
 Paserile 'n crângă voiósă,
 Ca la foculă celă cerescă,
 Se trezescă și ciripescă,
 Ér' în sinu-mî doine, cânturi,
 Gemă, foescă ca frunđa 'n vânturi.

SĂRUTĂRILE.

Mă visai dormindă în flori,
 Ér' prin aeră fâlfăia
 Miî de fluturi lucitori,
 Ce venia, mă săruta.

N' aũ fostă fluturi, n'aũ fostă flori,
 Nicî deşerte arătări,
 Ci cu ochi scânteetori
 Ale tale sărutări.

PĂCATŪ FĂRĂ VINĂ.

A' tale buze dulci de fragă
 In miî păcate, vai! mă bagă,
 Rotundulă sină, ochiulă focosă,
 De multă, de multă din minţi m' aũ scosă.

Dar' sciũ—păcatulă fără minte
 Nicî celă de sus nu-lă iă a-minte!
 O! vin' dar', dulce Apălină,
 Păcatulă nostru n'are vină!

SUFLETELE.

De-ar' fi 'n om numai un suflet, tu de multă aveaî să mori,
 Căci cu tótă sărutarea câte-ună nouă suflet mi-ai dată,
 Dar' în locă să mori, copilă, totă mai tare îmi înflori,
 Eu cu sufletele tale totă mai tare m' am uscată.

LA PÓRTA INIMIÎ.

La pórtă inimiî mele
 Imi totă bate pe minută.
 — Cine-î?

— Doră de frumusele,
 M' aă trimisă să te sărută!

— Frumusele, câte flori,
 Dorule, sciă că-mi colinđi,
 Fluturaşă prin ele sbori,
 Le săruţi şi mi le-aprinđi.

Eu am numai o frumósă,
 Dela ea đî c' ai plecată,
 Şi în inima-mi doiósă
 Intri ca ună împărată.

CÂND TE ZĂRIÎ.

Când te zării, sufletulă meu
 Eși pe buze să te vadă;
 De nu venia din ochiulă tău
 Iubirea pe-o ceréscă rață,
 Și-a mea că ești, de nu-mi spunea —
 Pe buze-mi sufletu 'ngheța.

PÓTE VINE.

Sbóra, vântu, la Apălină,
 Și din fața ei să-mi fură,
 Fură-mi crini, fură-mi răsuri —
 Și-apoi vină !

Nu cumva să le sărute
 Ceî zefiri, ce le pândescă,
 Și de doru-î se topescă —
 Vină iute !

De-a 'ntreba cumva de mine,
 Tu să-î spuni, că am murit,ă,
 Arsă de-ună focă nemistuită —
 Pótevine !

VÎNTULŨ SUSPINELORŨ MELE.

Vîntulŭ suspinelorŭ mele,
 Ca ŝi samum arđetorŭ,
 Unde-ajunge gemetorŭ,
 Uscă frunđe, sécă florŭ,
 Sus în cerŭ topesce stele,
 Er' tu, inimă, înflorŭ!

ZEFIRULŨ TRADATŨ.

Te cunoscŭ, zefire, cu-aripŭ miresmite,
 De-unde mi-ai venitŭ!
 Prin a' Apălinei plete înflorite
 Tu mi-ai hăiducitŭ.

NU-Î FLÓRE.

Nu-î flóre pe sub sóre
 Ca tine, Apălină,
 Ca mine nu-î albină,
 Ce móre după flóre.

Să-mi pună, te rogă, nu-mi cere,
 Lăcată pe-a mea guriță, —
 Eu sunt o musculiță,
 Și sbârnăi după miere.

VERSURI ȘI SĂRUTĂRI.

Versu 'n rimă se 'ndulcesce,
 Buzele în sărutatū :
 Versulū încă înfloresce,
 Când sărutulū s'a uscatū.

Lasă dar' versuri și buzē
 Sē le-amestecămū mereū —
 Mii de ani lumea s' auđă,
 C' amū fostū una : tu și eū!

CUGETELE MELE.

Prin alū tēū pēră cu inele,
 Fălfăindū din aripiorī,
 Jócă cugetele mele
 Ca și fluturiī prin florī, —

Ér' în ochii tîi de pară,
Cum se ardă fluturii 'n sbor
In lumina cea de séră,
Ele-și ardă aripa lor.

DIN CARTEA FACEREI.

La 'nceputul vieții mele
Nici pămînt, nici cer era,
Intunerece fără stele
Pe-al meu suflet se 'ntindea.

Dar' de-odată o lumină
Se răvarsă prin cel hău :
Era, dalbă Apălină,
Fața ta și ochiul tău !

Séră fu și diminéță,
Inceput și căpătîiu ;
De-atunci numără în viéță
Ziua și lumina 'ntăiu !

OGLINDA APĂLINEI.

Câtă ești de frumoasă,
 Apălină fa,
 Nu căuta 'n oglindă,
 Căci e mincinosă,
 Ci 'n inima mea.

DORULE DU-TE.

Dorule, du-te unde te mâiui,
 La Apălina la căpătăiui,
 Frumosu te-apropie și-o strînge linu
 Și spune-î, spune-î, că-î l' alu meu sinu;
 Pe ochi sărut'o lungu și 'nfocatū,
 Să credă dalba că-su eū curatū,
 Și mușcă-î dulce fraga guriță,
 Să credă' n faptă că-î la portiță,
 Și fură-ți mîna frumosu în sinu,
 Să credă dalba, că-î sub mălinu;
 Și când din visuri se va trezi —
 Adîncu s' ofteze: Ce bine-ar' fi!
 Du-te, doru, du-te, și vină érá,
 Săruturi noué se-î duci de sérá.

CÂND ÎN NEGRELE EÎ PLETE.

Când în negrele eî plete séra blândă își anină
 A' lucéfêrului rađe, lumea tótă eî se 'nchină;
 Când voiósa Đorióra pe-a eî frunte aurósă
 Impletesce crinî și rose, punêndu stéua amorósă,
 Firea tótă se deșteptă și 'mbětată de iubire
 Ea trăesce în o clipă o eternă fericire.
 Ér' când dalba-mî Apălină în cosiță florî își pune,
 Đorî și séra, cerú și stele, staú căutându ca la minune!

LA ISVORŪ.

In Valea-Creșii lângă isvorū
 Cu apă lină,
 Stimpëram dulce aprinsulū dorū,
 Eū și-Apălină.

Ér' Baba-Tiia venia... piciorulū
 Abia târindū —
 Sē nu-mî aprindeți, copii, isvorulū!
 Striga tușindū.

VEDEȚI VOI FLÓREA.

Vedeți voi flórea colo 'n câmpie,
 Ea nu vorbesce, nici ciripesce,
 Și altă flóre departe scie
 Câtă ea iubesc, câtă pătimesce ;

Și-ună fioră dulce le impresórá,
 Mirosulă una trimite l'altă,
 De bucurie tóte tresaltă,
 Și în iubire se înfășórá.

Pasérea 'n crânguri ea nu vorbesce,
 Și totuși alta o simte 'ndată,
 Că de iubire e frământată,
 Alérg', o caută, o fericesce.

Nici Apălina văpaia-și spune,
 Nici Apălinei spună foculă meă,
 Dar' scimă că ardemă, și ea și eă,
 Cum arde 'n spuză ună roșă cărbune.

Eă nu ceră dalbei vre-o sărutare,
 Nici ea s' arată sărutu sě-mi dea,
 Și, cum ? noi nu scimă, nici eă nici ea,
 Sărutulă nostru sfârșitū nu are.

LA TINE TÓTE.

Cum ochiulă dulce ală primăverei
 Deşteptă 'n crânguri miă viorele,
 Şi miă de cânturi de păserele —
 Ochiulă tău, scumpă, focu 'nvierei,
 Aprinde para dulce-a durerii,
 Deşteptă 'n sinu-mă doinele mele.

Cum ele tóte, paseri şi flori,
 Trimită în ceruri mirosă şi cântă:
 A' mele doine şi dulci flori
 Şi eu la ceru-mă — la tin' le-avântă.

DE VREI SĂ TE ȚINŪ ÎN MINTE.

De vrei să te țină în minte,
 Dulce, scumpă, Apălină,
 Tu odată 'n pörtă vină
 Şi de dece ori mă minte.

Vrei să te iubescă ferbinte,
 Lasă-mă să te sărută,
 Dar' odată, nesciută,
 Şi de-o sută ori mă minte.

Vrei eternă să-mi fii în minte
 Și cântându-se te măresc,
 Spune-odată : te iubesc !
 Și de mii de ori mă minte.

PRIMĂVERA MEA.

Când, Apălină, vedu fața-ți érá,
 Iérna se schimbă în primăveră,
 Și când la sinu-mi doiosu te strîngă,
 Zefiri și paseri învie 'n crângu;
 Buzele flacări când se 'ntênescu
 Fragile 'n câmpuri se pârguesc.

MĂ ÎNCERESCŪ.

Pămêntul primăvera cu flori se 'nfrumșetéză
 Și sinu-și răcoresce cu róuă și cu borî;
 Când elă, bêtână cum este, așa se desfêtézá —
 Să caută eă singură ore cu ochii tînjitori?
 Pe fața-ți, Apălină, am crini și trandafir,
 Ér' pe-ale tale buze am róuă și zefiri.

Cu miî de stele cerul  el  n p tea  i-o lumină
  i  iua- i  ndulcesce cu ra e  i cu nuor ;
 E , a vie ii-m  c   , o ! dulce Apălină,
 De mi-o 'nlumin  cu negri , cerescii- i ochi ori,
  i cu-ale tale buze amaru-mă de 'ndulcesc  —
 Fac  vre-un  p cat  de m rte ? E  încă m  'nceresc  !

IN CERURI R DE.

In ceruri r de voiosul  sóre,
 C mpul  se 'mbracă în mi  de flor ,
 Cr ngul  răsună de c nt t re,
 Aerul  geme de bl nde bor .

Nu r de sóre, r de-a mea Mir ,
 Nu 'nfl re c mpul , ci al  ei sin ,
 Nu sună cr ngul , pl nge-a mea liră,
 Nu bor  adie — al  me  suspin !

IN VIETĂ-MÎ.

In vietă-mî alû meu sóre
 A ta faţă 'nfloritóre,
 Ér' în negrulû noptii mele
 Ochii tîi a' mele stele,
 In alû vietii-mî lungû amarû
 Buza ta alû meu nectarû,
 Fericirea, raiulû meu,
 Apălină, dorulû tîu.

CÂNTECELE MELE.

Cum aţi venitû în lume,
 Voi, cîntecele mele?
 Eşit'aţi dór' din spume,
 Orî aţi cădutû din stele?

Séu dór' v' aduse vîntulû
 Din codri cîntători,
 Orî vî născu pămîntulû
 De-odată cu-a' lui flori?

Noi n'amă cădută din stele,
Din spume n'amă eșită —
Depart, reci sunt ele,
Er' spuma s'a topită.

Nu ne-a adusă nici vântul
Din codri cântători,
Nici ne-a născut pământul
De-odată cu-a' lui flori.

Sprâncenele-Apălinii —
Din ele amă roită,
Cu rosele-î și crinii
Aripă ne-amă împletită,

Și-amă apucată prin lume
Din aripă scuturându
Ală tău și ală ei nume,
Și dorul aprindându.

CRÂNGULŨ CU DOINELE.

De capricii și răsfațuri este plină ală nostă amoră,
Desmerdată ca și copilulă, întrecută și sburdătoră;
Elă din ochi numai se nasce și cu ei deplină aduce:
Plină de fantasii și chipuri și de miș și miș năluce,
Și 'n a ochiloră oglindă precum lucrurile sboră,
Totă așa se schimbă-amorulă și 'n miș fețe se colără.

(Shakspeare).

INCHISÓREA DORULUI.

- Doră nestinsă tu mi-ai jurat,
Elă cu tine a plecată !
— Nu, copilă ! Când ți-am spusă
Bătea vântulă — și l'a dusă.

Eă pe urma lui mă luaă,
L' Apălina ilă aflaă,
L' apucaă de aripiórá
Și-î trăsă o bătaiórá.

Acum étă-lă, scumpa mea,
Fă cu dorulă ce vei vrea. . .
Să n' auđă, îți spună lină,
Pune-lă la 'nchisóre 'n sină !

POETULŢ O SCIE.

In a mea vieţă pe acestš pămēntš
 Dóuē lucruri bune am aflatš că suntš :

Sē iubescš, sē cāntš.

Că iubirea-š dulce, cine nu va sci?

Aš nu scimš că lumea de-abia se zidi

Şi 'ndat' o simţi.

Dar' că şi cāntarea totš aşa sē fie,

Şi mai dulce, póte, ca iubiri o miie...

Veđi, acēsta singurš poetulš o scie!

JURĂMINTELE DE IUBIRE.

Când ântâiš se înălţară sus în cerš de pe pămēntš
 Jurămintele ce omulš le făcea la celš Prea-Sântš,
 Pe rândš Tatălš mi le 'ntrēbă, cine-aicea le-a trimisš?
 Unulš, ce-ajunsese 'n urmă, ostenitš şi şchiopătorš,
 Ţise: eš sunt jurământulš unui sufletš arsš de dorš.
 — „Nu mai am locš pentru tine!“ Ţicēndš, uşa i-a închisš.
 De-atunci ori-ce jurămintē dela cei ce se iubescš
 Rătăcescš aşa prin lume până 'n vēntš se risipescš.

ȘEPTE PENTRU DÓUË.

Suntă șapte ceruri pline de stele,
 Spune scriptura; dar' peste ele
 Eă încă dóuë am mai aflată:
 Unulă păharulă încoronată,
 Altulă suntă ochii iubitei mele.
 În cele șapte—mă ducă murindă,
 În ceste dóuë petrecă trăindă,
 Ér' decă Tatălă s' ar' învoi
 Șapte pe dóuë i-ași dărui.

LINSŬ-PRELINSŬ.

Până flórea înfloresce
 Vine-ună flutură și-o ciupestce,
 Veșteđită când se stinge
 Fluturélă n'ó mai atinge.

Până ochii strălucescă,
 Buzele pân' frăguescă,
 Fětă-frumosă ochii-mă pândesce,
 Buzele mi le ciupestce.

Ochii stinși, buzele-uscate,
 Fetă-frumosă: „Cu sănătate !“
 Și se duce surîdendă
 Și din frunză șuerându.

Er' a lumii neagră gură :
 Ce-a fostă verde — uscătură,
 Ce-a fostă flacăra s'a stinsă,
 Ce-a fostă dulce — linsă-prelinsă !

ROSA — IUBIREA.

Frumosă-i rosa ce mi-ai trimisă,
 Și 'mbetătore, dar' trecetore !
 Dulcea-ți iubire, ce mi-ai deschisă,
 Mai multă, o ! scumpă, se țină ore ?

DE-AR' TRĂI AMORU-ȚI.

De-ar' trăi amoru-ți, câtă durerea-mă ține,
 N'ar' mai fi pe lume fericit ca mine,
 Dar' amoru-ți ține câtă o di de maiu,
 Er' a mea durere câtă amaru-mă traiu.

LA O MIRÉSĂ.

La nunta ta, copilă, ce potă eu să-ți doresc,
 Când ce-ai dorit odată acuma ți-ai aflat;
 Dar' totuși ătă-ună lucru eu încă-ți mai ursesc:
 Ce ai aflat acuma — doresce ne'ncetat!

NÉGA.

Ca iubirea nu e Négă,
 Unde vreî tu, ea nu vrea;
 Când vorbesci mai multă cu ea,
 Nicî nu vrea să te 'nțelégă.

Unde-o mênî ea nu se duce,
 Și nu ese de-unde-o chemî,
 Unde mai puțină o temî,
 Nu-î stă 'n cale dracî, nicî cruce.

La fetița dela sate
 Sbóră 'n caeră, întră 'n fusă,
 Și-apoi rostulă mi s'a dusă,
 Orî-câtă mama-î tócă 'n spate.

Pe la școli s'ascunde 'n file,
Și-apoi poți mereu să treeri —
După ai iubirii greeri
A strechiată mintea, copile!

Ba, cea Négă de iubire,
De-unde mai multă s'a oprită
Și di-nópte s'a păzită,
A intrat — în mănăstire!

Și nici biciulă lui Ilie,
Nici cea carte-a lui Scărară,
Nu mai potă s'o scót' afar' —
Ba nici chiar Christosă să vie.

OMERŪ ȘI TERSITŪ.

Incungiurată de Muse tu poți să vină, Omere,
Și nu-ți va da frumósa iubirea ce-î vei cere,
Tersitū înse hâdosulă, cu aură de-a veni,
Frumósele aprinse în brațe-lă voră strivi!

LAS' BĂTRÂNII.

Las' bătrânii să cârtescă!
 Decâtă despărțiți să plângemă,
 Vin' mai bine să ne strângemă,
 Chiar bătrânii să tângescă.

UNŪ VREA-SONETŪ.

În cerculă strîmtă de unŷ sonetŷ
 Cum sē sugrumŷ alŷ meŷ amorŷ,
 Cānd elŷ înalță peste nuorŷ
 Pān' sus în cerŷ pe-alŷ seŷ poetŷ?

În locŷ de sborŷ — cu pasŷ încetŷ
 De ce sē mergŷ eŷ l' alŷ meŷ dorŷ,
 Cānd într'o clipă potŷ sē morŷ —
 Uscatŷ de dorŷ, nemāngăetŷ.

Pe cerŷ mē jurŷ: cātŷ voiŷ iubi,
 Și voiŷ iubi cātŷ n'oiŷ muri,
 Eŷ în sonetŷ n'oiŷ sugruma—

Iubirea mea și foculă meu,
 Ci vultură sus la Dumnezeu
 Și eu și ea ne-omă înălța.

INIMA FĂRĂ OCHI.

Inima pusese ochii veghetori,
 De răi s'o păzescă și de răpitori,
 Ér' ea liniștită să pótă trăi;
 Dar' abia 'ncepuse ochii a păzi,
 Hóța de frumseță vine și-î răpesce —
 Inima de-atuncea fără ochi trăesce.

SĂGÉTA.

Spune-mi, iubită, care săgétă
 Mai ageră sbóră pe-acestă pămêntă?
 Care din sóre cade 'nfocată
 Și pe Gerilă-lă tinde 'n mormêntă?

Séu e săgéta fulgerátóre,
 Care din nuori cade trăsbindă,
 Și sfarmă-aprinde, spăimêntátóre,
 Ér' lumea caută îngălbîndă?

Orî e săgéta din arculă d'aură,
 Ce luce 'n umără la Fătă-frumosă,
 Și 'n sboru-î sfarmă capă de bălaură,
 Zodiî din ceruri le-așterne jos?

Nici o săgéta nu strălucesce
 Și nu pătrunde atâtă de greă,
 C' acea săgéta, care pândesce
 Și mă săgéta din ochiulă tăă!

SĂRUTAREA ROMÂNCEI.

De iubită, ce mai potă dice,
 Te iubescă de moră,
 Dar', să fiă deplină ferice,
 Așă avé ună doră —

Tu săruți prea pășeresce,
 Iute, țuguiață,
 Vin' sărută românesce —
 Lungă și apăsată.

Dalbă, dă-mi o sărutare,
 Dă-mi-o, cum ți-o ceră,
 Și-o să vezi minune mare —
 Lumea totă ceră.

Și-o să vezi înc'o minune,
 Când vomă re'nvia
 Buzele ca roșă cărbune
 Inc' oră flăcără.

IN ȘEDĂTORE.

Cătu-i lumea pe sub sora
 Nu-i bine ca 'n ședătoare.
 (Căntecă pop.).

1.

Trandafiri și floriore,
 Aideți sora 'n ședătoare,
 Să cântămă, să tropăimă.
 Când ne chiamă négra mórte,
 În morméntulă tristei sórte —
 Totă ședemă și putredimă !

2.

Tórce Lina, nu prea tórce,
Ea mereü ochii-și întórce
După scumpulü ei iubitü.
Flórea, multü mai lipiciósă
Și de buze mai dănósă,
Rëü în tortu-i l'a 'ncâlcitü!

Elü s'ar' duce și nu-i vine,
S'ar' scula, dar' Flórea-lü ține
Și mi-lü légă totü mai rëü,
Și mereü se totü încurcă
De nici draculü nu-lü descurcă,
Și nici unulü Dumneđëü.

3.

- De cine óre juniü imi fugü ca duși de vëntü?
- Vëđură icea babe, dincolea unü mormëntü!
- Dar' ce-mi alérgă colo cu aripü la picióre?
- I-o bute începută și fete 'n șeđetóre!

4.

Cu buzele mușcate venia din șeđetóre
Fetica Mărióră.

- Dar' ce-i? o 'ntrébă mama cu vóce cârtitóre.
- M'a înțepatü, respunde, posdarea din fuiorü.
- Fuiorulü, mai șoptesce încetü unü frățiorü,
Avea și mustecióră.

5.

Şedătóre, sedětóre,
 Ce-î mai dulce decâtă tine,
 Când s'aũ stinsũ cele lumine
 Şi flăcăi şi sorióre,
 Tremurându de bucurie,
 Doi cu doi şi sinũ la sinũ
 Muşcă buze de rubinũ,
 Duşi cu mintea 'n pribegie!

Baba-Lera se trezesce,
 Sufică, sgândăre 'n teciuni,
 Fetele se sbatũ de junĩ:
 Una sinu-şi învêlesce,
 Cosicióra alta-aşedă,
 Alta caută după fusũ,
 Ce 'n ungheţũ îmĩ dórme dusũ,
 Alta caeru-şi netéză.
 Ér' flăcăii-şi rêsucescũ
 Musteciórele 'ncâlcite.
 Şi din buzele 'ndulcite
 Rîdũ hoţişũ şi chiuescũ:

„De n'arũ fi iubirile,
 Ce-arũ face copilele?
 S'arũ usca ca frunðele
 Tómnă când batũ brumele!“ —

6.

Întorceți hora, flăcăi, fecióre,
 Și dați, călțunulă să sară ruptă —
 Ați în verdéță la dalbulă sóre,
 Mâni toți la umbră pe dedesuptă !

ÎN MUSEU.

Fata care se mărită
 E monetă 'n cursulă seú;
 Care șede nelumită
 E monetă — în museú.

ELOCINȚA MÂNEI.

Mâna când strînge ferbinte
 Spune ce nu spună cuvinte.

CARTEA MEA.

Filosofi, ce-ajunge-a vóstră mucedită 'nvěțătură?
 Am fosită și-am răsfoit'o, și-am căscatú la voi cea gură,
 Și cu voi nici dóuě vorbe n'am pututú să mi le 'ncleiu,
 Dar' deodată-ce, copilă, am cetitú în ochii tēi —
 Și simțirea și cuvēntulú, amorțite, 'ngânătóre,
 S'aú deschisú ca dulcea rosă în alú primăverei sóre.
 Filosofi, de ați încolo toți în coșulú celú cu fuse!
 Eú cetescú de-acum nainte pe-a' ei ochi, pe-a' sale buze.

OCHII ȘI BUZELE.

Ochii seî plini de deochiû,
 Buza plină de tăcere —
 Tăcendû spune ce ea cere,
 Ér' a inimii durere
 O spunû șóptele din ochi.

LA O CAPŪ-ÎNTORTURĂ.

De-așî sci că-î plânge când voiû muri,
 Sê morû acuma eû așî dori,
 Dar' de-ocamdată — numai de-unû ochiû,
 Sê vedû cu unulû — sê te deochiû.

VISŪ ADEVĚRATŪ.

Sus pe dealû în cea pădure
 Mě duceam sê culegû mure,
 Mure, fragi și flori —
 Flori pe față 'nfloritóre,
 Fragi pe buze rumeóre,
 Mure pe-ochișori.

Ér' în tufa mălinióră
 Dormia dulcea mea Miióră,
 Dormia și visa.
 Bătea sinu-î, rotunjorulă,
 Ardea fața-î ca bujorulă,
 Buza-î tremura.

Lină mă lasă în iérba verde,
 Și pân' visulă nu se perde
 Sburândă sus în nuorî —
 Culegă fragi pe buzișóre,
 Flori pe fața-î arđetóre,
 Mure pe-ochișori.

Somnulă aripa-și desprinde
 Și rîdëndă încetă și-o 'ntinde,
 Și lină a sburată.
 Miia caută, se uimesce,
 Și rîdëndă dulce-mi șoptesce:
 Chiar cum am visată !

DORŪ ÎMPLINITŪ.

Dorulă care s'a 'mplinită,
 Par'că nici nu l'ai dorită.

INTRE DÓUË.

Mărinei.

Mărină, pentru tine Amorul și-a secăt
Săgețile din tolă, atât m'a săgetat!

Irinei.

Când te vădui, Irină, îndat' am înțeles,
C' a' lui săgeți Amorul ér' tóte le-a cules.

LA O CĂRUNTĂ PERICULÓSĂ.

De-ai sci, o! cărunțică, de-ai sci ce s'a 'ntemplat!
Amor din păru-ți córdă la arcu-i și-a furat.

LA VÊNTÛ.

Du-te, spune-î ună cuvânt,
Așa din întâmplare,
Căci ce descopere ună vânt —
Nu are supărare.

Du-te spune-î — o minune,
În ascunsă, din întemplantare,
De-a roși, vină și-mi spune,
De nu, du-te 'n lumea mare.

TOPESCE-NEGRESCE.

Bine dice dicătorulă:
Ună cărbune este-amorulă,
Până arde te topesce,
De se stinge te 'nnegresce.

ÎNȘELATĂ-'NȘELĂTÓRE.

Ori-și-cine ce se spună,
Dréptă-î vechia dicetóre:
Frumuseța totă-deaună
E 'nșelată-'nșelătóre.

MADONA PERICULÓȘĂ.

Géna-ți plină de deochiă,
De surisuri buza plină,
Care vină cu toți se 'nchină,
Dar' se 'ntórnă fără ochi.

' ROSELE.

Îți mulțămesc, frumóso, de rosa ce mi-ai datú !
 De dulcile-î mirosuri eú mortú m'am îmbetátú.
 Și ce-ar' mai fi de capu-mí, când încă mi-ai mai da
 Și cele dóuë róse ce ardú în fața ta ?
 Dar' încă și-alte dóuë pe buze-ți carí înflorú ?
 Mai las' ! De-odată tóte — mi-î frică sê nu morú.

NU CÂNTŪ, DALBĂ.

Nu cântú, dalbă, 'n bătătură,
 Nu cântú numai ca sê cântú,
 Voiú cerésca ta făptură
 S'o depingú cu-alú meú cuvêntú.

În a' dorilorú palate
 Punú ai feței trandafirí,
 Și sprâncenele 'mbinate
 Le punú aripí la zefirí.

Er' mirésma buzei tale
 O rêversú peste câmpii,
 Sê-se 'mbete câmpú și vale,
 Celú noianú până 'n tării.

Négra ochiloră scânte
 Colo 'n ceruri o aprindă,
 Ne-adormită sus se stee
 Lumea 'ntregă strălucindă.

Ah! a feței înflorire
 Și ală ochiloră focă sântă,
 Dulcea buzei miresmire —
 Umbre-să numai, numai vântă!

Dar' săpată în cuvinte
 Și în doine fărmeacăndă —
 Pe lungi timpuri înainte
 Stă frumseța luminândă.

IN LAȚĂ.

Pintre negrele ei gene
 Cădea bobă de mărgărită,
 Păsăruică — am ciupită,
 Și-am rămasă bățendă din pene.

PUTEREA AMORULUI.

Ce nebunie, ce nebunie,
 Cari ȕicũ c' amorulũ este-o ŕerbie,
 Cã 'n lanțũ iubitulũ geme ŕi móre!
 Amoru-mĩ pune aripĩ uŕóre,
 Cutrierũ tóte, cerũ ŕi pãmẽntũ,
 Mẽ 'nalțũ la stele, m' abatũ în sóre,
 Ŗi-unũ ȕeũ imĩ pare cã 'n lume suntũ.

INDEȘERTȚ.

Indeșertũ, copilã, rose ŕi mãrgele,
 Nu eŕĩ de deochiũ!
 N'ãĩ pe vino-'ncóce — pune-ȕĩ cerũ cu stele,
 Totũ pulbere 'n ochi!

DÉCĂ ARDȚ.

Décã ardũ ŕi mẽ sfãrșescũ,
 Ah! de-aȕĩ sci ce mẽ topeŕcẽ!
 Ca celũ vẽnțeșũ din poveste,
 Cu aripĩ în locũ de trapũ,
 Cu jãraticũ mẽ hrãnescũ
 Ŗi cu flacãrĩ mẽ adapũ.

Tinărū de-sū pe plete ninsū,
 Ér' cea inimă 'nfloresce, —
 Ca-și fētulū din poveste,
 De-o icónă, chipū cerescū,
 Ochii prinși, sufletu-aprinsū,
 Ardū și eū și mă sfârșescū.

CEA MAI FERICITĂ FRUMSEȚĂ.

Ferice de frumseța ce unū poetū iubescē,
 Din câtū e strălucită mai multū ea strălucesce,
 Și alte miī frumsețe când necântate perū —
 Ea singură străluce eternū pe-alū vieții cerū.

DORŪ—SBORŪ.

Cine nu cunósce dorulū,
 Nu cunósce nici durerea,
 Dar' nu gustă nici plăcerea,
 Nici la cerurī nu-și ia sborulū.

CRÂNGULŨ CU RĚCORILE.

In hac valle pax solennis,
Vini clari fons perennis ;
In hac odor implens caelos,
In hac curas pellens melos.
(După unu cântecă călugărescū).

Cela ce vinulū îi place —
Minunī vede, minunī face ;
Cine vinulū nu-lă iubește
Prinde mușchiū și putrețesce.
(Din „Minunile vinului“).

DIN CUPĂ.

De-î lăsată dorulă se nu dorimă,
Eră frumseța se n'o iubimă,
Și totă ce-î dulce se nu gustămă,
La ele numai se ne uitămă,
Cum în scriptură atâtea scriă,
Cătă, deă ! te-ară pune viă în sicriă —
Atunci dreptatea ar' fi cerută
Asemeni tôte se fi născută:
Sânta lumină se nu lumine,
Er' apa setea se nu ne-aline,
Și nice foculă se nu 'ncăldescă,
Sórele nóptea se n'o 'ndilăscă!....
Dar' până foculă va încălădi,
Și eă frumosulă ilă voiă iubi,
Și până apa va stimpăra,
Și eă din cupă voiă închina.

TÓRNĂ COPILĂ!

Tórnă, copilă, împle păharulă,
 Tórnă și 'nchină: noi se trăimă!
 Vinu-î mai dulce de câtă nectarulă,
 Cu buze roșii când l' îndulcimă!
 Tórnă, copilă, tórnă și 'nchină.
 Țiua de astăđi n'o se mai vină!

Tórnă, copilă, rapede-mi tórnă,
 Cumplită mă arde, mă scrumă 'n sină,
 Lumea cu mine vêtejă se 'ntórnă —
 Tórnă-mi, copilă, amoră și vină!
 Tórnă, copilă, tórnă și 'nchină,
 Țiua de astăđi n'o se mai vină!....

CÂNTECŪ.

Păharulă — nectarulă,
 Amorulă — amarulă,
 Ne prinde — ne-aprinde-
 Cu flacări de doră.

Iubesce — horesce,
 Inchină — trăiesce,
 Căci lume — și nume
 Suntă toate ună sborū.

Copile — copile!
 Fugă ore și zile,
 Ca vântulū — ca gândulū
 Fugă vieță și-amorū.

Și sboră — și móră
 Vieță — ușoră,
 Dar' beată — 'nnecată
 În vinū și 'n amorū!

TREI LUCRURI.

Trei lucruri suntă mai bune din câte-am învățatū,
 O carte și unū cântecū și unū păharū de vinū:
 Când cartea este mică, cuprinsulū îndesatū,
 Er' cânteculū scântee de dorū înflăcăratū,
 Păharulū — mare, plinū!

ISVORULŢ SCIINŢEI.

Filosofia şi vinulŢ suntŢ
 TŢtŢ sciinŢa pe-acestŢ pŢmŢntŢ;
 Dar' vinulŢ, mie cum mi se pare,
 InŢelepciune mai multŢ are.
 Filosofia, cŢnd ŢmŢ vorbesce,
 AtŢtŢ mŢ ferbe şi mŢ 'nvŢrtesce —
 PŢnŢ mŢ lasŢ de capŢ nebunŢ,
 Şi-unŢ cuvŢntŢ limpedŢ nu potŢ sŢ spunŢ.
 ŢrŢ cu vinulŢ cŢnd staŢ de-o parte,
 CerulŢ, pŢmŢntulŢ, le vedŢ cŢ 'n carte
 IngiurŢ de mine cum se 'nvŢrtescŢ,
 Şi 'n miŢ de feŢe ŢmŢ strŢlucescŢ....
 Şi lumea tŢtŢ pare-unŢ surisŢ,
 ŢrŢ vieŢa unŢ paradisŢ.

PŢHARULŢ-SŢRE.

CŢnd pe mŢsŢ-mŢ punŢ pŢharulŢ
 Lumea tŢtŢ se 'ndoresce,
 CŢnd Ţn elŢ rŢvŢrsŢ nectarulŢ
 GŢna sŢrelui mijesce,
 De-lŢ ridicŢ şi 'ncepŢ se 'nchinŢ,
 SŢrele luminŢ plinŢ,
 ŢrŢ sufletu 'nfloresce
 Şi cu cerulŢ se 'nfrŢtesce.

JURĂMÎNTULŢ POETILORŢ.

La biserică de-amŢ merge precum mergemŢ la păharŢ,
 Noi vieŢa mai întregă ne-amŢ petrece-o în altarŢ,
 Şi de ne-amŢ uita în biblie în păharŢ câtŢ ne uitămŢ,
 Biblia mai ca şi-o doină amŢ puté s'o fluerămŢ.
 Dar' prin sântele biserici cresce muşchiulŢ, bate vântulŢ,
 Érá clanta dela cârcimă strălucesce ca argintulŢ.
 RidicaŢi, poeŢi, păharulŢ, şi cu toŢi se ne jurămŢ,
 CâtŢ n'orŢ bé părinŢii vinulŢ, nice noi se nu-lŢ mai bemŢ!

TÓTE 'N FOCŢ.

Post imbrem herba,
 Post vinum verba.
 (ProverbŢ călugărescŢ).

CetescŢ noŢi cele volume,
 Şi-o scântee nu potŢ prinde,
 UnŢ păharŢ ce ferbe 'n spume
 MiŢ scântei în sinŢ mi-aprinde:
 CărŢi, volume, tóte 'n focŢ,
 UnŢ păharŢ în alŢ lorŢ locŢ!

LUMEA BEATĂ.

Lumea pe mână de mi-ar' fi dată,
 Eă capă i-ași pune pe celă mai beată,
 Căci tôte 'n lume se 'nvêrtă mereă,
 Precum se 'nvêrte în capulă seă.

OMŪ ÎNTRE ÓMENI.

Cin' iubesce sus pe tatălă, țera'n care s'a născută,
 Implinesce marea lege și elă este omă făcută,
 Cine mai iubesce încă și ochi negri, negru vină,
 Pintre ómenii din lume singură este omă deplină.

NAUFRAGIULŪ LUİ GOLIVASŪ.

Cară scapă de pe mare, când naia li s'a frântă,
 Cu-adâncă pietate se 'nchină Celui-sântă.
 Părinte,-o ecatómvă eă ție îți închină,
 Sfăramă-mi numaı naia pe-ună oceană de vină!

NEFERICIREA LUMEI.

Lumea e nefericită, toți o scimă și toți o dică,
 Și de ce? Nici filosofi nu ne potă spune nimică.
 Dar' sciți c'am aflată eă lucrulă cu-a mea minte încurcată?
 Dumneđeă, făcându cea lume, și-a uitată s'o facă — beată!

EŬ NU 'NŢELEGŬ.

Eă nu 'nŢelegă averi și nume —
 Cu miă sudori, nespusă amară,
 Dar' înŢelegă acestă păhară,
 Căci elă îmi schimbă din tartară
 În paradisă acéstă lume.

CELŬ CE BEA—

Celă ce bea e omă stricată!
 Mulți aă disă, și eă o dică:
 Vinulă când n'a fi curată
 Și păharulă ya fi mică.

IN CONTRA MORȚII.

Ședîndu la măsă nóptea scobeam la nebunii,
 Ce-afară beata pleve le chiamă poesii.
 Pe când în aiurare ședeam uitatū de mine,
 Mă simtū că de urechie mă trage nu-șciu-cine;
 Mă 'ntorcū, și ét'o spaimă la mine se rînjia.
 — Ascultă, mēi nebune, ȑicîndū, mē sgâȑăia,
 Ce baȑi atâta câmpii, mai veȑi de mai trăesce,
 Căci o sē vinū îndată, sunt Mórtea, ean privesce!
 De-atuncī mi-am pusū pe măsă unū folticosū urciorū,
 Nu dóră pentru viēȑă, ci sē nu sciū când morū!

BUCURIA.

Bucurie este'n lume; spune chiar sântulū Agapie.
 Și-apoi cine a lăsat'o? Celū-ce tóte le-a lăsatū.
 Pentru cine? — Pentru ómenī! — Și n'așī fi eū óie capie,
 Sē lasū altorū dorū și ȑoine, și păharulū mărgelatū?

LINĂ-LUMINĂ.

Sē iubimū, Lină-Lumină,
 Până viēȑa ne 'nfloresce,
 Când apune, veșȑedesce,
 Póte-amorulū sē totū vină!

Vin' să bemă, Lumină-Lină,
 Până vinulă mai aprinde,
 Ér' când nici elă n'o mai prinde,
 Póte-amorulă să totă vină!

Vină 'ncóci, Lină-Lumină,
 Să te strîngă odată 'n brațe,
 Când cea inimă-a fi ghiéță,
 Póte-amorulă să totă vină!

Ba nu, nu, Lumină-Lină,
 In o inimă curată
 Sântă amoră aprinsă odata,
 Pân' la mórte va să țină.

Ba nu, nu, Lină-Lumină,
 Cui s'a dată acéstă sórte —
 A' loră suflète și 'n mórte
 Vine-amorulă și le 'mbină!

Pân' atuncî, Lină-Lumină,
 Să 'ndulcimă a vieții fire
 Cu vină vechiă, nóuă iubire,
 Apoi vină ce-o să vină!

VINULŢ ŞI FARISEULŢ.

Maî bin' mergi la mănăstire ameţitŢ de sântulŢ vinŢ,
 De câtŢ cu făţărnicia învêlită bine 'n sinŢ!
 VinulŢ este-o ródă sântă, ce-ă lăsat'o DumneđeŢ,
 Număi draculŢ singurŢ înse a fêtatŢ pe fariseŢ.

CU MUSA MEA.

O cupă mare, încoronată,
 O sărutare lungă, 'ndesată —
 Şi-sŢ mulţămitŢ;
 Êr' când nu-î cupă şi nu-sŢ nici buze,
 VorbescŢ de ele cu-a' mele Muse
 Şi-sŢ fericitŢ.

Ce fericire! Pe cupe đece,
 Pe đece dalbe n'o daŢ, n'o 'ntrece
 Nici sântulŢ raiŢ.
 Êr' cin' nu crede, vină şi vađă —
 Din fericire-mî şi-ar' da pe-o rađă
 Şi raiŢ şi traiŢ.

CALEA FERICIREI.

Unu bătrân odată eșind delă vinu
 Și vedëndu că și eu pe-a lui cale vinu,
 Surîdëndu îmi dise : du-te, tată, du-te,
 Calea fericirei trece dreptu prin bute.

PRIETINII LA PĂHARŪ.

La păharu și la urcioru
 Îți vinu prietiniî fuiorū,
 Êr' la greū, lua-i-ar' sântulū,
 Îți fugū par'-că-î duce vântulū.
 Orî în cupa de plăcere
 Pe furișū îți tórănă fiere,
 Orî, din sântă bunătate,
 Te 'ncolțescū de pe la spate.
 Singurū bè-ți măi bin' păharulū,
 Și tu singurū du-ți amarulū :
 Cupa-atunci nu-ți învenină,
 Nicî la greū în carū s' anină.

LA URCIORŪ.

Urciorŭ iubite, noi suntemŭ frați,
 Unulŭ ca altulŭ din țernă luați;
 Chiar și la formă ne-asemănămŭ,
 Érá la fire unulŭ suntemŭ :
 Câtŭ beî tu, uite! atâtŭ și eŭ,
 Și împreună noi bemŭ mereŭ !
 De-î merge, frate, de miî de ori
 La bute, totuși ca mine mori.
 Și-ori câtŭ aicea vomŭ fi beutŭ,
 În urmă totuși noi suntemŭ lutŭ.
 Dar' din lutŭ domnulŭ când ér' ne-a lua,
 Urciorŭ din mine elŭ va forma,
 Poetŭ va face din lutulŭ tœŭ,
 Și-amœdoî érá vomŭ bé mereŭ !

NU MÊ MIRŬ.

Nu mê mirŭ, că lumea tótă
 O rodŭ griji și-atâtŭ amarŭ,
 Mê mirŭ, că-î așa netótă —
 Leaculŭ nu-lŭ vede 'n păharŭ.

MIIA.

Inc'o cupă, Miie,
Sărutări o miie,
Eă sunt călătoră !
Mai o miie încă,
Cupă mai adâncă,
Şi apoi se moră !

Şi se-mă sapi mormântulă
Unde calci pământulă,
Coea sub pridvoră,
Cepulă când se 'ntorce,
Vinulă când se storce,
S'audă, în urcioră.

Desă de diminătă
Ia-ţi albă, creţă,
S'o audă foindă,
Diua s'audă pasulă,
Nóptea s'audă glasulă,
Fusulă sfărăindă !

LA FARISEI.

Vedeți, păcatul eu nu-lă ascundă,
 Golescă păharulă până la fundă,
 Și toți s'audă strigă : mări chelară,
 Mai adă-mă încă ună noă păhară !
 Și tragă iubitei la sărutări
 De mi s'aude în nouă țări !

Veniți aicea, fățari, și voi,
 Și-a' vóstre poște, așa ca noi,
 În fața lunei vi le 'mpliniți....
 În fața lunei — apoi cântiți !

LUMEA MEA.

Vięta dulce care-o trăescă
 Mi-o făcă eu singură și mi-o 'nflorescă ;
 Imi naltă palate și 'mpărății,
 Ce 'ntrecă chiar cerulă în avuții,
 Și 'n ele singură sunt domnitoră,
 De-ași fi în lume chiar cerșitoră ;
 Sărută la dăne, le strângă la sină,
 Și cu păharulă mereu închină ; —
 Și-oră-cătă de dulce pe-ală vostru raiă,
 O ! mari ai lunei, nu daă ună paiă.

DE-AȚI ADUNA VOI VINULŪ.

De-aȚi aduna voi vinulŭ, ce l'am beutŭ—cântândŭ,
 AȚi face-o mare nouă într' ale lŭmei mări ;
 De-aȚi aduna în urmă și-a' mele sărutări,
 Și le-aȚi lăsa în mare, voi aȚi vedé sburândŭ
 Prin unde peșci de aurŭ, pe câte 'n ceruri stele —
 Ér' sântii, filosofii, cu plasa după ele!

CÂND PRIMĂVÉRA.

Când primăvéra vieții 'nflóre,
 Inima rîde ca rosa 'n sóre —
 Atuncî, copile, sê totŭ trăescî!

Când miî ilusii fărmeătoré
 In cerŭ te-avêntă pe-aripi ușóre —
 Atuncî, copile, sê totŭ trăescî!

Când ochiulŭ negru, scânteetorŭ,
 Aprinde 'n sinu-Ți ceresculŭ dorŭ —
 Atuncî, copile, sê totŭ trăescî!

Dar' flori, ilusii, când le-ai perdută,
 Și-a rămasă sinulă pustiū și mutū :
 Atunci, copile, mai bin' se mori !

Până când înse mórtea se vină,
 Imple păharulă și mai închină —
 Cântă și 'nchină, și-apoi se mori !

MINUNILE VINULUI.

Cela ce vinulă îi place —
 Minuni vede, minuni face :
 Cine vinulă nu-lă iubesc
 Prinde mușchiū și putreșce.

* * *

Cu vinū stingi dorulă,
 Aprinđi amorulă,
 Scoți adevărulă
 Și vinđi misterulă.

* * *

Ca sub viță la răcore
Nu-î mai dulce pe sub sóre ;
Cin' cu vița se 'nfrățește,
Ca și ea vânjosă elă crește
Și la lupte se 'ntărește.

* * *

Cine nu se răcoresce,
Arde până se topesce ;
Ferulă arsă și răcoritū
S'a 'ntăritū, s'a oțelitū.
Răcoriți așa și noi
Ne-oțelimū pentru nevoi,
Ce ne-alungă dinapoī.

LA JUDEȚŪ.

Sânți părinți, voi cu Scărarulū
Să-mi trăiți câtū Rătezatulū,
Și-mi lăsați mie păcatulū —
Cu iubirea, cu păharulū.
Când va fi la celū județū,
Vomū vedé cine-î mai sântū —
Eu ce câte facū le cântū,
Voi, cari faceți și tăceți !

RĂMASŪ BUNŪ.

Cum primăvéra perde-a sa flóre
Ală verei sóre când vine-ardëndŭ,
Șepele pelea-î strălucitóre
Cum elŭ și-o lasă prin florî trecëndŭ —

Și primăvéra vieții mele
Scutură-acuma a' sale florî;
Ilusiî, doruri, dulci, tinerele,
Le lasŭ aicea — la trecători.

Inchide, Musă, cartea iubirii,
Și cupa plină de amăgiri
Sparge-o ! Deschide cartea măririi
Și templulŭ mare de mari iubiri !

LUMEA AFLATĂ.

Sufere, luptă, și fă-ți ună nume,
Cu capulă ruptă,
Căci ce-ți ajunge, de dormi pe lume
Seu de desuptă!

1870 — 1890.

CRÂNGULŨ CU NEGURILE.

Chiar și vita care rage
L'a sa viță și ea trage,
Și nici fêra nu trăesce
Fără țera ce-o iubesc.

PENTRU ȚERĂ SĂ MURIMŪ.

Când scimŭ bine cum cu toȝii chiar ca mâne-o să murimŭ,
 De ce n'amŭ cerca noi ore, în locŭ țerna s'o 'nmulȝimŭ,
 Să lăsămŭ o urmă 'n lume, c'amŭ trăitŭ și noi odată ?
 Nu potŭ toȝi să-se ridice la mărire nevisată, —
 Unulŭ sguduindŭ pământulŭ cu-alŭ seŭ dorŭ de cucerire,
 Altulŭ vrăfuindŭ la aurŭ, lui dureri, lumei orbire,
 Alȝii, bolovanŭ pe tronuri, trista glótă să-ȝi închine,
 Alȝii strălucindŭ prin secolŭ cu-ale geniului lumine ;
 Dar' putemŭ o faptă mare toȝi câȝi ómeni ne numimŭ—
 Pentru dulcea, sânta țeră, să trăimŭ și să murimŭ !

PATRIA ȘI MORMÊNTULŪ.

Ca patria și mormêntulŭ
 Nimicŭ n'are pământulŭ
 Mai dulce și mai sântŭ, —
 Aruncă 'n țeri străine
 Dușmanii între sine,
 Seŭ pune-ȝi în mormêntŭ,
 Și ei vorŭ pune pace
 Și una se vorŭ face
 În noulŭ lorŭ pământŭ.

ȚERA ȘI STRĂINĂTATEA.

Și mierea este-amară
 Intr' unū străinū pământū, —
 Viéța 'n a ta țéră
 E dulce și 'n mormêntū.

TALISMANULŪ POPORULŪ.

Unū poporū singurū prin datinī, limbă,
 Simte, trăesce și înfloresce,
 Și când prin ele nu mai simțesce —
 Incetū cu 'ncetulū pere, se schimbă.

LIMBA.

Cea mai frumósă limbă din tóte de pe lume,
 Cunósceți care este? E limba dulcei mume;
 Căci numai în acésta tu poți să desvêlesci,
 Ce 'n sufletu-ți înflóre, ce 'n inimă simțesci.
 Acela ce nu scie misterulū ástuī graiū,
 Elū arde 'n foculū vieții și nu sci dice vai!

TRECUTULŢ CROITORIŢ.

Ómeni, popóre, multú ostenescú,
 Ca sě-şî croiěscă unú viitoriú,
 Cu toţiî înse amarú greşescú —
 Când iaú trecutulú de croitoriú.
 Věđut'aţi riulú napoi curgěndú ?
 Bětrânú věđut'aţi de nouă născěndú ?

MIHAIÁDE.

1.

SĖ NU ĐICĖ VORBĂ MARE.

„Padişah!“ Sinan se jură, „se n'am parte de celú raiú,
 Décă viú nu-ţi voiú aduce pe celú ghiaurú de Mihaiú !“
 Ér' o vóce nevěđută resună strigăndu-î : minţi !
 Şi Sinan din luptă 'ntórse fără oşti şi fără dinţi.

2.

VÎLFA LUI MIHAIŢ.

Când faima se dusesese să spună că Sinan
 S'a mestecat în ȣernă sub spada lui MihaiŢ,
 Nu faima, ci călare pe calulŢ seŢ ŢoimanŢ
 Vădur' atunci păgăniŢ strigându amarŢ şi vai —
 Cea vâlfă-a lui MihaiŢ.

3.

MIHAIŢ ÎN CÂMPULŢ TURŢII.

EŢ am rămasŢ aicea, l'alŢ meŢ răsbunătorŢ,
 Ce va veni odată, să-Ţ spunŢ cum m'am stricatŢ:
 Când sus aveam eŢ capulŢ, alŢ lorŢ nu l'am tăiatŢ,
 Ei înse mi-lŢ tăiară când sus simŢiră-alŢ lorŢ.

4.

CAPUL ȘI SUFLETUL LUI MIHAIŢ.

Vedându Teodora capul măreţului MihaiŢ,
 O ! fiule, ea şise, aici e locul tău,
 Ér' sufletul tău bine rămas'a peste plaiŢ,
 Căci ele unul pe-altul se vorŢ căuta mereŢ,
 Şi când odată încă de nou se vorŢ uni —
 L'a lorŢ îmbrăţişare Carpaţii s' orŢ topi.

5.

STATUA LUI MIHAIŢ.

Ajunsesse fama 'n ceruri pân' l'auđulŢ lui MihaiŢ,
 Că o statuă călare i-aŢ nălŢatŢ pe-alŢ Ţerii plaiŢ;
 Caută 'ncóce, caută 'ncolo — şi zări cu minunare
 O maimuŢă d'a-'n-călare.

6.

Lumea spune, nouŢ Achile, stă şi scrisŢ pe postamentŢ,
 C'astă statuă-i făcută faptele sê-Ţi înlumine;
 Dar' nu-i statua pentru tine, tu eşti alŢ ei monumentŢ,
 Şi sterpită precum este, mare e numai prin tine.

OCHII LUI MIHAIŢ.

Pe MihaiŢ odată îl vădă în visă
În sicriŢ de aură în mormântă deschisă ;
Pulberea — mării îi luase loculă,
Înse ochii-î, ceruri ! străluciau ca foculă,
Şi păreau că 'ntrebă clipindă, priveghindă,
Era eă vedându-î stam uimită privindă,
Şi diceam în mine : ce farmecă îi ţine
De şi astădă încă ardă a' loră lumina ?
Er' atunci o vóce din mormântă mi-a disă :
Priveghindă aşteptă dulcele loră visă,
Şi când visulă mare li se va 'mplini,
Mulţamiţi atunci ea voră adormi.

VALEA-ALBĂ.

Voi aţi albită o vale cu-a' vóstre óse sfinte !
Nu valea aţi albit'o — aţi scrisă a' vóstre nume,
Pe câtă va mai fi încă de-acuma înainte
Română pe-acéstă lume.

STEFANŪ ȘI MAMĂ SA.

Infrântū, rănitū, alérgă Stefanū, bate 'n pórtă la cetate,
Éră mama-î se ridică : Cine 'n međulū nopții bate ?

—Fiulū tēū, răspunde Stefanū ; Turcii 'n urmă, eū rănitū,
Ér' a țerii mândră flóre tótă 'n luptă a peritū.

—De ești Stefanū, nu-mi ești fiulū, amăritū și rugătorū ;
De-mi ești fiulū, mergi și luptă, vină mortū seū vingătorū !

LEGE ȘI MOȘIE.

Când cei din Valea-Albă la Petru 'n raiū sosiră,
Elū somnorosū întrebă : De unde-mi mai veniți ?

—Din Țera-Românescă, mii suflete grăiră.

—Ce, numai voi, Româniī, pământulū locuiți ?

Căci de când sunt aicea par'-c'am intratū în focū,
Veniți și ȃi și nópte, câtū nu mai am nici locū.

—Noī împlinimū cuvântulū lăsatū de moștenie :
Romănu-și dă viēța pe lege și moșie.

DORINȚĂ VECHE.

Robert, multă sumețulă rege, ȳice domnului română :
 O sã vinũ și din bãrlogu-ȳi ca pe-unũ ursũ o sã te prindũ,
 Și-o sã mi-te jocũ la curte-mĩ, sã cunoscĩ cã-ȳi sunt stãpãnũ !
 ȳice, plãcã cu-a lui óste.—Vorba ce s'ó mai întindũ !
 Vulturĩ, ferele flãmẽnde și-aȳi se 'ntrebã între sine :
 Óre Robert cãnd mai vine ?

DIN 1848.

1.

RãSPUNSũ LUNCANũ.

Miãria din vãrfũ de munte și Rãchitova din vale,
 Cu Mestãcanulũ și Lunca, *) toȳi frãȳie și-aũ juratũ,
 Și trimitũ la Ungurĩ scire, carĩ țãra aũ cãlcatũ :
 Vã mai luaȳi unũ capũ și 'n traistã, dẽcã n'aveȳi altã cale.

*) Aceste patru sate se aflã în Valea-Hãtegului, în munȳi. Auȳindũ ele de intrarea Ungurilorũ în Hãtegũ, și fiind-cã acestia voiaũ sã trẽcã prin munȳi în Bãnatũ, de óre-ce drumulũ dela Marmure era apãratũ, cele patru sate le-aũ trimisũ Ungurilorũ scirea, cã dẽcã voescũ sã trẽcã pe la ei, sã-și mai iee cãte unũ capũ și în traistã. Ungurĩi s'aũ feritũ de ei și aũ trecutũ pe altã vale. Solia la Ungurĩ aũ trimis'ó Luncaniĩ.

2.

FÂNTÂNELELE.

De nu vreî cu noi unire, am aici să te sdrobescă !
 Țise Hatvany lui Iancu, colo sus la Fântânele ;
 Plécă, și cu oști elū vine și cu fumulū ungurescū,
 Dar' pe vale-și semēnară arme, fală și măsele.

3.

FUGA DE MUERÎ.

Unguriî cu capū de mórte *) și din pinteni zornăindū,
 Mergū pe Iancu să mi-lū prindă, regele din Munții-mnieriî,
 Dară când veni la luptă, fugū pământulū sguduindū —
 De o horă de muieriî.

*) Căci aveaū chipiū cu capū de mórte. Femeile din Merișelū,
 conduse de Pelagia Roșia, esū asupra lorū, Unguriî fugū.

4.

CÂMPULŪ-LIBERTĂȚII.

Patru-đeci de ani în urmă peste văi și peste munți,
 Peste riuri mari în spume, fără luntri, fără punți,
 Alergaū la sfatū Romāniī négra sórte-a-și îndrepta,
 Ér' în câmpulū celū de sânge ca la nuntă ei sbura.
 Acum nici pe pernă môle și cu carulū celū de focū
 Nu-ī mai poți mișca din locū.

5.

EPIGONIŪ.

Colo'n Cāmpulū-Libertății patru-đeci de miī veniră
 Și jurară pentru țeră se trăescă și se móră;
 Și în câmpulū celū de sânge câți jurar' atâți periră.
 Epigoniī ađi așteptă totū acestia ér' se nască,
 Căci ei sciū rândulū la luptă, potū muri și-adóua-óra,
 Dar' ei, bieții, cum se móră, când le place se trăescă!

UMBRA LUI LAZARŪ.

(rătăcindu pe bulevardul Academiei).

Am auđitū c'o statuă aici mi-aū ridicatū,
 Dar' n'o vėdū nicăirea... A ! ętă Eliade !
 Adeverata-mi statuă, căci eū l'am înălțatū !
 Dar' ce maimuță colea imi face cavalcade ?
 Dar' colea buturuga cu tigva de bostanū ?
 Nu pôte fi de sigurū, decătū Dedu-Ivanū !

Đicēndū acestea umbra peri ca și o stea ;
 Dar' decă jos sub Dedu ea numele-și cetea ?

UMBRA LUI ASACHI.

(vėdēndu-și statua).

Nu 'nțelegū, Ieșeniī mei,
 Eū sunt micū orī sunteți voi ?
 Mė ducū Tatălui sē-i ceiū,
 Micī sē nu fimū amēndoi,
 Căci orī-cătū m'ați scosū de micū,
 Cu voi mari totū mė ridicū.

LA MORMÎNTULŪ LUI IANCU.

(sub stejarulŭ lui Horea).

Tu zaci aici, o ! Iancu, sub umbra de stejarŭ,
Ne'nvinsŭ de miŭ de dușmanŭ, ne'nfrântŭ nici de Cesarŭ,
Dar' cruda nedreptate și 'nvidia fătară,
Unite, în vieță de tine triumfară.
Acum înse pe tôte aicea le-ai sdrobotitŭ,
Și de-alŭ tēŭ mare nume chiar mórtea a fugitŭ !

SÂNGELE LUI HOREA.

Sdrobotitŭ pe rótă Horea, în patru l'aŭ tăiatŭ,
Și sângerândŭ prin țeră de-alungulŭ l'aŭ purtatŭ ;
De-atunceă Ungurimea îmi tremură că 'n țeră
Din picuriŭ de sânge miŭ Hori vorŭ nasce éră.

ROMÂNUL ÎN STRĂINȚĂ.

Românul e Român—
 Și bun și luminat,
 Ce-a supt l'ală mamei sîn
 Și 'n țără-i peptenat,
 Er' dus între străini
 Spre-a-și lumina cei creeri,
 Se 'ntorce plin de greeri,
 Și ca scăpat din căni.

* * *

Românul tóte ușor le 'nvață
 Ce suntu mai rele ca 'n țera lui;
 Când vine 'n țără, vai de viéță!
 Mai ie Românul de unde nu-i!

* * *

Români, eă nu voiă dice, că voi în țeri străine
 De locă se nu vă duceți! Vă duceți, chiar e bine;
 Dar' mergeți copti la minte, și nu vă duceți prinți,
 De vreți ca se vă 'ntorceți cu ceva mai cumiți!
 Nu sciți că Stană pășitulă plecase omă de rândă,
 Dar' omă ca elă cuminte nu va 'nturna curêndă!

INȚELEPCIUNEA SCHIȚILORŪ.

Anacharsis când întorse din Elada 'n a lui țeră,
 Și 'ndemna pe-ai săi să 'ncépă a trăi traiul grecescū,
 Elū nu 'ncheie vorba bine și-o săgétă ca o pară
 Ilū trimite 'n ceea lume de pe plaiul schiticescū.
 Și venia celū Anacharsis, venia 'ntregū, cu 'nvățatură,
 Éra Anacharsiī nostri — deșelați și cască-gură !

CU NASU 'N NUORI.

Cu ochii 'n stele, cu nasu 'n nuori,
 Românii âmbă sforăitori,
 Éra străinulū încetișorū
 H tăe ramulū de sub piciorū.
 Mai caută, frate, și la pământū,
 Cu nasu 'n nuori dai în mormântū !

SACRIFICIŪ DE ÓMENI.

Cei vechi, ca să 'mplinescă o datină barbară,
 (Căci pe bătrâni odată pe gârlă-i aruncară),
 Făcea momâi de paie și 'n gârlă le-arunca.
 Acum s'a 'ntorsū ér' lumea în veche calea sa,—
 Ađi ómenii pe gârlă, momâile 'mpăiate
 În cameră, 'n fotoliuri, pe tronuri cocoțate !

ROMÂNULŪ.

Sciți voi Românulū ce daruri are ?
 Aici punū uniī lunga-ī răbdare—
 Eū credū străinii, căci fără ea
 Puté-l'arū ore și-ađi despoia ?
 Altū darū dușmanii toți l'aū gustatū :
 Românū 'n luptă e leū turbatū !
 Dar' ce-ī ajunge ? Leulū a 'nvinsū,
 Ér' vulpea, ursulū, facū linsū-prelinsū.

Minte frumósă mai are încă,
 Și 'n ea ce-și pune stă scrisū ca 'n stâncă,
 De-aceea lumea i-a scosū cuvinte :
 Românulū tace, dar' ține minte !
 Dar' are-o smintă, ea-ī vine 'n urmă,
 Pare c'o pórtă jos în călcăiū.
 Ér' din defecte unulū ilū curmă :
 Ori-când la cértă — Românū 'ntăiū !

UNDE-Î ROMÂNIA ?

Unde-ī ore România ? O totū cautū și n'o 'ntâlnescū ;
 Unde-mī spunū c'ar' fi sē fie, eū totū alte țeri găsescū.

MAIMUȚA CIVILISATĂ.

MaimuȚa dintr'unu arboru vȃdu unu cȃlȃtoru,
 Ce jos în a lui umbră ședȃndu se desculȃ;
 Elu ostenitu adorme, maimuȚa 'ncetișoru
 Cobore, cu-a' lui cisme începe-a se 'ncȃlȃ,
 Dar' vrȃndu sȃ-se ridice cȃdea necontenitu,
 Pȃn', deșteptatu drumețulu, îi puse lațu 'n gȃtu.
 O mai pățescu și alȃii pe-aicea pe la noi!
 Romȃni, nu sunteȃi voi?

PATRIA VIRTUȚIL.

Nu-mi vorbiȃ mie de libertate
 Și de credinȃ și de-adevȃru—
 Acestea 'n lume suntȃ vorbe late,
 Nadȃ la paseri ce 'n lațuri perȃ,
 Fapte suntȃ numai — colo în cerȃ!

SIC VOS NON VOBIS.

Aflasem încă din vedere,
 Și stă frumos și 'n carte,
 Albinele cum dela miere
 Daș trântorii de-o parte.
 La noi înse lucru-î pe dos—
 Întréga mierișoră
 O mîncă trântorii frumos,
 Și-albina stă se móră.

* * *

Libertate, libertate,
 Mare ești tu la Romîni,
 Inse tótă, din păcate,
 Pentru lifte, hoți și câni.
 Éra celú ce țera face,
 Asudîndu și sîngerîndu,
 La 'ntunerecú și flămîndu,
 Cum a fostú, și astăzi zace.

UNDE-Î MĂESTRULŮ ?

România-î o icónă cu mari cadre 'ntraurite,
 Și 'n locũ de figuri pe pânză, miî de umbre 'nvălmășite.
 Unde ești, divinũ măestru, din ăstũ haosũ ferbătorũ
 Să scoți fețe luminóse și alũ țerei viitorũ!

PENTRU DOMNÎ.

Carî domnescũ peste popóre
 Mereũ sã-și șoptescã 'n barbã
 O bătrânã dicatóre :
 Sub petró nu cresce iérbã.
 Mai stã 'n cartea vieții încã :
 Unũ petroiũ ce stã în cale
 Celũ dintâiũ călcâiũ ori brâncã
 Berbeleacũ îlũ dă de vale.

LA GÂGĂILĂ ORATORULŪ.

Ascultai, o ! Demostene !
 Dunărea ta de cuvinte,
 Și-unde le cu-a lupei linte
 Le căutați adinsă, a-lene,
 Și, n'ai crede ce-ți voiți spune,
 Le-aflați limpezi de minune :
 Nici macar baccilă de minte !

PROTECȚIUNILE.

Déc' amă nainta încalte
 Cu protecțiile nalte !
 Dar' protectori unde-să mulți
 Bieți clienții toți desculți,
 Și mereu unde se 'ndesă —
 Părulă prin căciulă le ése.

LA MÔRTEA UNUI GAZETARŪ-REVOLVERŪ.

Te ține-acum, Satană, că-ți vine-ună gazetară !
 Îți va descose toate ce 'n vieță-ai uneltit —
 Din albă va face negru, din negru albă leită,
 Și, luminați supuși, te-oră da frumosă afar'.

IIA RUȘINEI.

Rușinea n'are de-ajunsă vestminte —

Dar' nu la noi!...

Iia n'ajunge când dinainte,

Când dinapoi.

Și togmai cela ce fără iie

Prin lume-o 'mpunge,

Mai iute c'altulă, ori cine fie,

La țintă-ajunge.

PE MORMÎNTULŪ UNUI DEPUTATŪ.

Repauséză 'n pace, o! mare deputatŭ,

Precum și tu tribuna în pace ai lăsatŭ.

Dincolo dee-ți Tatălŭ fuiorŭ sê-ți mērgă gura,

Căci nu iaî sărăcimeî cu vorbe bucătura.

LA CAVALERULŪ TÂRFALĂ.

De nu cređi, că sunt curatŭ,

Uite ici la peptulŭ meŭ,

Nu-î de nimeni decoratŭ,

Decâtŭ sus de Dumneđeu.

BLAJULŪ.

Blajulŭ cândva ca făclie
 Nóptea nóstră lumina,
 Strigătu-î de bărbătie
 Tótă Dacia deştepta ;
 Astăđi — în tăcere-adâncă
 Moştenirea şi-o mănâncă.
 Şi mă dóre, multŭ mă dóre!
 Am crescutŭ în alŭ lui sóre!

RĚSPUNSŪ.

Nu cârtiţi, căci eu în urmă mi-am strînsŭ cortul ş'am plecatŭ ;
 Ah! de-aţi sci voi câte lacrimi la plecare am vĕrsatŭ !
 Şi-am plecatŭ nu 'n tinereţe, nu de dorŭ deşertŭ aprinsŭ,
 Ci 'ncărcatŭ cu-atâţi pe umeri şi adâncŭ pe plete ninsŭ,
 Éra doî şi alŭ meu sufletŭ aŭ rămasŭ pe vechiulŭ plaiŭ,
 Şi-am luatŭ aici cu mine dorulŭ ţerii şi-alŭ ei vaiŭ.
 Ah! dar' spuneţi cine óre, sufletŭ dreptŭ şi neclintitŭ,
 Aŭ pututŭ aci se stee séu cari stândŭ n'aŭ nebunitŭ ?
 A' lui Şincai, Miculŭ, Maiorŭ, umbre mari şi óse sfinte
 Zacŭ perdute 'n ţeri străine, putređescŭ fără morminte,
 Şi Bărnutŭ, divinulŭ mentorŭ, numai mortŭ a fostŭ primitŭ,
 Éra Mureşianŭ şi Iancu aŭ rămasŭ... şi-aŭ nebunitŭ !

PE PÓRTA CETĂȚII NOVA-SYBARIS.

(După originalul grecesc).

Pe-ací 'n cetatea de mii păcate,
 Pe-ací la lungă și grea durere,
 La fere 'n ómení împelițate,
 Isvorú de-otravă diresú cu miere;
 Credinți, ilusii, voi carí întrați,
 Și consciință afar' lăsați!

PE PÓRTA NOULUI SION.

(După originalul ebraic).

Pe-acéstă pórtă ușorú întrați,
 Impregiurú numai se vè tăiați
 Credință, lege și consciință—
 La celelalte nu-í trebuință.

NOI ȘI ȚERA.

Ce folosă c'amă liberatū
 Țera, dar' nū și pe noi,
 Ci în rele vechi și noi
 Mai adâncă ne-amă cufundatū.
 De vremă țera s'o nălțămū,
 Intâiū noi sē ne 'ndreptămū!

DECÂTŪ DULCEA ȚERĂ.

Decâtū dulcea țeră, sântulū ei pământū,
 Numai sus în ceruri Tatălū e mai sântū;
 Totū ce este 'n lume mai mărețū, mai rarū,
 Sus pe-alū ei altarū!

ȚERA MICĂ.

O țeră mică
 Iubirea mare
 Sus o ridică
 Și-o face tare.

SUNT ROMÂNŪ.

Sunt Românŭ, Românŭ sĕ morŭ,
 Şi nu schimbŭ cu Dumneḑeŭ,
 Dumneḑeŭ i-alŭ tuturorŭ,
 Eŭ voescŭ sĕ fiŭ alŭ meŭ.

OMULŪ LUMINEI.

Ca şi steagulŭ este omulŭ, ce lumina pórtă 'n lume !
 Fericitŭ când elŭ din luptă sĕ re'ntórce sfăşiatŭ,
 Atunci scimŭ, că a' lui raḑe înscrumat'aŭ negre nume
 Şi 'n alŭ luptei crunt încăerŭ la mulţi calea le-a 'nsemnatŭ
 Érá lumea viitoare în alŭ gloriei altarŭ
 Ilŭ înalţă, i se 'nchină şi se împle de-alŭ lui darŭ.

EROULŪ BĚTRÂNŪ ŞI MÓRTEA.

—De n'am fugitŭ de tine când clocoteam de vieţă,
 Şi când puteai cu-unŭ suflu sĕ stingi a mea lumină,
 De ce nu vini acuma, tu, cea mai îndrăsnĕţă ?
 Nu veḑi, de bătrâneḑe aḑi braţu-mi frântŭ se 'nclină—
 Ah ! braţulŭ meŭ odată de vieţi secerătorŭ !
 —De vieţi atunci... şi-acuma de mórte-omoritorŭ.

INDORIRI.

Frumosă e pisculă când pe-a lui frunte
Dalbele rađe ȝorindă se 'nceingă,
Pe când în vale e nópte-adâncă,—
Multă mai frumóse suntă frunȝi cărunte
Când de prin timpuri, departe încă,
Idei măreȝe lucindă răsfrângă.

CRÂNGULŢ CU SPINIÎ.

Poesie, poesie,
Tu ești cerul pe pământ,
Tu ești sora în mormânt,
Și prin tine toate 'nvie.
Ah! dar' sântii tăi preoți,
Cununăți adese cu spini,
Dintre toți cei mai divini,
Cei mai rari sântă dintre toți!

VIETILE POETULUI.

In astă lume divini poeți
Trăescă nu una, ci trei vieți;
Una-i acéstă viéță-amară,
Care-o trăesce și omă și fêră,
Êr' alta-i traiulă ce 'n mintea loră
Și-lă facă ca raiulă înfloritoră,
Și toți în lume îlă potă vedea,
Ei singuri înse îlă sciă gusta.
Êr' alta-i viéța, când numai suntă,
Care 'nfloresce pe-ală loră mormêntă.

ORIGINEA CELUI MARE.

Tu, ce dici că cântărețul scóte cântece divine
 Și răpesc-e-a' nóstre inimí numa 'n ȕile dulci, senine,
 Ai uitatú c'a' lirei córde în stejarulú umbritorú
 În dulci, liniștite timpurí, nu scotú macar unú fiorú,
 Ai uitatú că frunȕa 'n codru zace mórtă fără vântú,
 Ér' câmpia aurită pare unú întinsú mormêntú,
 Și cea mare albăstrie în linȕoliú pare 'nvêlită,
 Ér' divina ei putere tristă, 'nfrântă, amorȕită!
 Ai uitatú c' Omerú bêtrânulú, alungatú de-amara sórte,
 A cântatú acele cânturí, ce 'n eternú nu sciú de mórte!
 Ai uitatú, că Alighieri, elú ajuns-e 'n Paradisú,
 Numai dupăce din țéră de-ai sei fraȕi a fostú proscrisú!
 Ai uitatú, că tristulú Tasso celú Sion l'a liberatú
 Când adâncú în închisóre zăcea 'n lanȕurí ferecatú!
 Ai uitatú c'a depinsú Milton creaȕiunea cea divină
 Numai dupăce-și perduse sânta ochilorú lumină!
 Ai uitatú că 'nstrăinată lebeda din Bolintinú
 A cântatú măriri trecute și-a preȕisú măriri ce vinú!
 Ai uitatú că Mureșianulú, când mai crudú turba șerbie,
 Sunândú cornulú re'nvierii deșteptat'a România!
 Ai uitatú!... Sê scií că 'n lume totú ce-í mare și divinú
 N'a născutú și nu va nasce decâtú din amarú și chinú!

CUM SĂ FIE POETULŪ.

Numai acela este poetŭ,
Care-î ca vântulŭ ce-acum încetŭ
Sufă prin ierburi peste câmpiŭ,
Vărsându în aerŭ mirosuri miŭ,
Acum prin codri trecându ușorŭ,
Șoptesce dulce, amăgitorŭ,
Acum vârtejuri nalță 'n țăriŭ,
Palate scóte din temelii,
Răstórnă codri, răscólă mare,
Și pune lumea tótă 'n turbare.
Precum adie și turbă vântulŭ...
Așa, poete, să-ți fie cântulŭ.

POETULŪ ȘI REGELE.

Regele și cu poetulū, amêndoi se parū de-o fire,
 Fie-care între ómenī șede colo pe nălțime;
 Intre ei cu tóte-acestea este-o mare osebire:
 Înălțimea unui rege razimă pe putređime,
 Pe cadavre, pe-oseminte, pe-alū popórelorū mormêntū,
 Ér' poetulū -- o suflare o trimite pe pămêntū,
 Osemintele se scólă, pétră négră se ridică,
 Și mormêntulū se desface... regele ca o furnică
 Se amestecă 'n țărînă... și poporulū înviatū.
 Iși iă calea luminósă ce poetulū i-a 'nsemnatū.
 Ér' poetu 'ncinsū de rađe se înalță peste nuorī
 Intre cei nemuritorī.

DIAMANTULŪ ȘI POESIA.

Ca 'n diamante și 'n poesie,
 Lustrulū se nasce din măestrie,
 Și făr' acésta chiar geniū sântū—
 Elū scrie 'n apă și cântă 'n vântū.

FĂRĂ DUMNEDEŪ.

De-ar' fi poetulă căduțu din ceru
 (Poeți, iertare la toți vė ceru,
 Căci toți vė credeți din ceru născuți,
 Precum suntă ângerī din raiu căduți !)
 Și anī o miie de-ar' totu trăi
 Și de-ar' totu scrie și-ar' ciripi—
 Tote-oru sė fie sfară și fumă,
 N'o sė rēmână nici macar scrumă,
 De cumva cerulă și Dumneđu
 Nu staū ascunse în sinulă seū !

* * *

Precum se nasce paserea cântă,
 Și nici poetulă de n'a născutū—
 Cu miī de dresurī de-ar' fi făcutū,
 Elū nici n'aprinde și nici nu 'ncântă,
 Și-orī-cātu sė cânte, elū cântă mutū.

ROGULŪ-ALTARŪ.

Mirosă tămâia îmbetătoriū .
 Nu dă pân' n' arde pe vii cărbuni;
 Nu dă nici geniulă până nu-lă puni
 Pe-alū suferinții rogū ardătoriū.

ALEGEREA MEA.

In a' lumei timpuri m'am fostū afundatū,
 Ca sē-mi scotū lumină, vieța sē-mi desfatū,
 Dar' în istorie eū n'am întâlntū,
 Ci minciuni și sânge, vaerū și crâșnitū.
 La filosofie de-aici m'am nălțatū,
 Ca de sus la lume eū prin ea sē catū,
 Dar' ea 'n locū ca lumea sē ne-o lumineze,
 Altă lume nouă vre sē 'ntemeeze,
 Și-am ȑisū: cine 'n lume trăindū totū nu crede,
 Cum sē crēdă 'n lumea care nici n'o vede?
 Atunci poesiei șerbū m'am hereȑitū,
 Și ea lumea, cerulū, mi le-a desvilitū.

CĂUTAREA PILEI.

Când eu începusem să cioplescă la versuri,
Să nu-mi scârțăiescă în a' sale mersuri—
Mergă în o dughenă „La-Musă“ anume,
Să-mi cumpără unelte ca și altă lume.
Ea dichisuri multe îmi pune nainte
Să-mi alegă din toate eu dup' a mea minte,
Pila înse care mai multă o doria
Nu puteam s'o află ori-câtă o căutam.
Te rogă, lele Musă, am ăisă încurcată,
Am citit în cartea unui învățat,
C' ar' fi o uneltă carei pilă-i ăică,
Fără care-acestea nu plătescă nimic.
Căutându lungă ea-mi ăise: cin' te-a păcălit?
Nu scii că din modă pila a eșit?
Încă, fie-ertată, buna îmi spunea,
C' aădită de pilă, dar' n'o cunoscea.

LITERATURA-CIRCŪ.

La noi literatura e togmai ca și circulū,
 S'adună 'n tótă séra la mai nimica târgulū :
 Unū calū ce jócă polca, unū măgărușū sconatū,
 Ce numără și spune, venit'ai trează séu beatū ;
 Unū ursū ce 'ntinde-o horă cu-o târlă de căței,
 Unū elefantū cu doba, la capū cu clopoței,
 Elene sufulcate, cu pulpele pernóse,
 Achilī, Priapī și Herculī cu vinele vêrtóse,
 Și clovni ce-alérgă, strigă, și-și daū vêrtejū de-a róta—
 La d'astea valū s'adună și cască gura glóta.
 Dar' scóte colea Musa în mantă-i învêlită,
 Dincolo pe Apollo în toga-i pătulită—
 Ei cerulū și pămêntulū de-odată le 'nlumină—
 Și o sê vedī sirmanulū sobolū fără lumină,
 Cum trece gură-cască îngreunându pămêntulū ...
 N'aude nici nu vede, în tigră-i suflă vêntulū !

MUSELE ALUNGATE.

De ce sóre, luna plină,
 Nu lucescū cum aū lucitū,
 Ér' a stelelorū lumină
 De ce óre s'a pălitū ?

De ce rosele și crini,
Vioarele și bujor,
Nu 'nfloresc cum spun bătrânii,
Că 'nfloriau pe timpul lor.

Er' prin codri dalbe ȱine
De ce nu mai întâlrim,
Cum prin cântece bătrâne
Minunați noi aȱim ?

Sórele, lună și stele,
Le-aȱ tocitȱ al nosti poeți,
Și prin crini și vioarele
Seménatu-ne-aȱ scăeți.

Er' pe dalbele de ȱine
Atȱtȱ mi le-aȱ alergatȱ,
Pȱn' de spaimă și rușine,
Aȱ fugitȱ și ne-aȱ lȱsatȱ.

MUSA ROMÂNESCĂ.

Deu! e grósă 'ntre urechi
 Musa nóstră románescă,
 Scrie făr' sě-se gândescă,
 Când și mórea de curechiu
 Cere timpú sě-se năcrěscă.

CHEMAREA POETULUI.

—Tu nici odată, frate, în cântecele tale,
 Cu mari și tarî aî lumei nu sciú sě fii vorbitú,
 Precum facú toți poeții în visurile sale,
 Și încă fie-care se ține fericitú.
 La salvatori, la mentori, minciunile mărirei,
 Unú firú de smirnă macar odată n'ai aprinsú.
 Poeții 'mpletescú singurî cununa nemurirei,—
 Pe care ei nu-î cântă, trăindú încă s'aú stinsú.
 —O! câți poeți, amice, cu nume rușinóse
 Frumósele lorú scrieri, lăudândú, și le-aú mânjitú!
 Mai bine sě-se stingă miî nume luminóse,
 Decătú sě dai viétă la unulú pângăritú.

LA EPIGRAMĂ.

—Frumosă Epigramă, cu ochi scânteetori,
 Cu buze rîdătoare, dar' ageri colțișori,
 Cum se te farmecă ore, se știu că mă iubesci,
 Și ce se 'ncepă se-mi crească și mie dinți șerpesci?
 —Adună 'ntâiu, poete, vederi și cugetări,
 Și multe și mărunte de peste țări și mări,
 Vădute, nevădute, din ceru, de pe pământu,
 Și nu veghia pe nimini, mărețu, mișelū său sântu;
 Culege-apoi pe plaiuri a' țerii tale flori,
 Le pune toate 'n olă spălată de trei ori,
 Amestecă-le 'n urmă cu fiere și cu miere,
 Și dă-le focu, și-atuncea, mă juru pe-orî-ce vei cere,
 Mie-mi va cresce dorulū și ție colțișori.
 Și decă lumea astăzi cordișu se va uita,
 Ca farmecată mîne în ceru te va nălța.

NESTORI ȘI ACHILII MODERNI.

În vechimea vigorosă Musele prin munți ședeaū,
 Și chiar ghiujii grei de dîle pân' la ele se suiaū,
 Dar' vedëndu, că cei de astăzi, ofticoși și slabi în vine,
 Nu potū sus se-se mai sue în regiunile șenine,
 Coborît'aū jos la țeră, prin respintii staū de masū,
 Unde le-află și cei Nestori și Achilii udi sub nasū.

METAMORFOSA POETILORŪ.

Și nu 'ndeșertū poeții vorbescū atātū de stele,
 Căci și ei, mititeii, suntū togmai ca și ele.
 E ficsū unulū, ér' altulū prin nuorī rătăcesce,
 Séū împregiurulū altui pân' móre se 'nvêtesce;
 E negurosū unū altulū și fără simburelū,
 Să-lū puni în teascū și-o rađa nu poți să storci din elū.
 Ér' altulū se ridică și sbârnae ca unū smeū,
 Și trece și s'afundă în negrulū noptiī hăū;
 Unū altulū își întinde, de ceruri nu-lū încapū,
 Inflată și 'nfoiată, o códă — fără capū!
 Unū altulū la 'ntunerecū mijesce, pâlpaesce,
 Cum nóptea licuriciulū în ierbă licuresce,
 Dar' răsărindū celū sóre, unde-ai cređutū poeți,
 Veđi numai vermuleți.

PĂMÊNTULŪ SRIITORULUI.

Fie-care flóre are-alū seū pămêntū,
 Scriitorulū încă are-alū seū poporū,
 Schimbă-le din loculū și din țerna lorū:
 Flórea 'mbracă fața tristă de mormêntū,
 Scriitoriī paliđi călărescū pe vântū.

GĂTÉLA POESIEI.

Mă 'ntrebî, ce-î poesia şi câte 'n ea se cerû ?
 Mii stele scânteioase într'unû seninû eterû,
 Orî celû noianû albastru răsfrântû în limpedû valû,
 Sêu rose închiegate în luminosû cristalû ;
 Cristalû şi valû şi eterû, când turburi ele-orû fi,
 Nicî ceruri, stele, rose, tu nu le vei zări,
 Orî-câtû arû străluci.

CELÛ NEMURITORIÛ.

Unî ca sê-î vađa lumea îndelungû şi 'n depărtare,
 Sus pe dealuri de cadavre nalţă-se triumfători,
 Alţi de pe vrafuri d'aurû privescû lumea cu 'ngânfare,
 Şi de este-o nemurire — singuri suntû nemuritori !
 Dar' poetulû n'are aurû, nice macar unû grăunte,
 N'are arme nicî cunune adunate în resboiû,
 Neapusă înse rađa însoreşte nalta-î frunte,
 Şi străluce peste lume pân' la diua cea de-ăpoi.

IMPĂRĂȚIA POETULUI.

Poetulă este-ună împărată
 Și l' a lui împărăție
 De margini niminî nu i-a dată,
 Nici elă singură nu le scie.

Și-î domnă nu numai pân' trăesce,
 Dar' togmaî dupăce-a murită—
 Elă totă mai tare 'mpărătesce,
 Și totă din ăe mai strălucită.

Geloși ai plebei împărați,
 Nebuni la gónă mi l'au luată,
 Și totă ce-î mare alungată,
 Și toți cari lingă — încoronați.

ARMELE POETULUI.

Poetulă are pe buze miere,
 Sub limbă-ascunsă se pórte fiere,
 Căci și albina-î cu miere 'n gură,
 Dar' acă și fiere pórta 'n cucură.

Iși are leulă brâncă și vierulă colții mari,
 Ér' cerbulă sprintenia și paserile sborulă,
 Și vulpea viclenia, ér' șerpele omorulă,
 Avutulă chei de aură și regii arme tari,
 Și furci și grele lanțuri și negre închisoră;
 Cu-acestea fie-care se apără, omóre.
 Poetulă are-o armă din tôte mai ușoră,
 O pénă, dar' mai tare cu mi de mi de ori,—
 Cu-o 'mpunsetură-omóre avuți și împërați,
 Pe ei și ală loră sufletă și viéta viitóre;
 Și nu-î nimică sê-î scape, nici câmpuri de 'narmați,
 Nici ecatómve d'aură, nici temple soritóre,
 Suntă morți și-ale loră umbre de putrejune pline,
 Le 'ncungiură cu spaimă cu toți cei următori.
 Și totă cu-aceeași armă pe ómenii de bine
 Poetulă îi ridică la cei nemuritori,
 Și-î face sê lumine ca sórele în lume,
 Și lumea 'nminunată se 'nchină l'a' loră nume.

* * *

Făr' amoră și fără vină
 Poesia-î numai chină;
 Fără spadă, fără ură,
 Și Omeră i-ună cască-gură.

POETULŢ ŞI FURNICA.

Poetŭ, furnică, se parŭ de-o sŏrte,
Micŭ în viéţă şi marŭ în mŏrte ;
Acésta 'n ambră, cela 'n mormêntŭ,
Devinŭ odŏre pe-acestŭ pămêntŭ.

O. PREFACERE.

Ceva bunŭ de vreŭ sŕ facŭ,
Corpu 'n spiritŭ sŕ-lŭ prefacŭ,
Décă vreŭ sŕ nascŭ unŭ totŭ,
Spiritulŭ fă-lŭ corpŭ detotŭ ;
Numai din aŝa schimbare
Pŏte nasce ceva mare.

SĂ TE MIRI?

Dupăce Tatălă lumea făcu,
 Cu mulțămire privindă stătu
 Și 'n sineși ȕise : e fôrte bine !
 Dar' omulă una de-atuncea ține—
 Cărtindă lucrarea lui Dumneȕeă :
 Una nu-î bine, alta e răă !
 Să te miri ôre când ție-ȕi ȕică :
 Una nu-î bine, alta-î nimică ?

LAUDA TĂCUTĂ.

Lădată de-ună tontă séă de-ună amică,
 E măi puțină decâtă nimică ;
 Ér' ună dușmană, să sciă, când tace,
 Că singură mare laudă-ȕi face.

GURA LUMEI.

Aşa nu-î bine, aşa e rău !
 Îţi dice lumea orî ce-î lucra.
 Tu taci şi lucră de capul tău,
 Şi lumea latre cum i-a plăcea.
 L'a lumei gură, de multă se scie,
 Nu-î leacă sub sóre, decâtă cea glie.

RĚSTIGNITŨ-FERICITŨ.

• Cine-o carte serie,
 Ilă judec'o miie :
 Eă ilă fericescă
 Décă-lă rĚstignescă.

PE STÂNCĂ.

Și ce cređi, e rău c'alesulă nu s'amestecă 'n țărină ?
 De s'amestecă, măgariĭ la totă pasulă ilă îngână,
 Bróscele își îmflă gușa și se 'nhólbă-orăcăindă,
 Șerpiĭ scapără din limbe, cu venină în elă țișindă ;
 Dar' așa elă sus pe stâncă stă și lumea priveghéză,
 Și din când în când cu fulgeră sgudue și luminéză.

SIHASTRULĂ.

—De ce nu coboră la turma, ce pe-a gloriei câmpie,
 Pasce verde nemurire și s'adapă cu-ambrosie ?

—Intr'o turmă de maimuțe leulă s'a fostă încurcată,
 Și nu mai credeaă nici iepuri, că e leulă împărată.

* * *

(Continuându)

Mai voiû se fiû unû vulturû, ce singuritu din stâncă
 Privesce cu mărire în valea cea adâncă,
 Şi, peptulû plinû de flacări, s'aruncă când şi când,
 Şi cele lighiône se 'nspaimă tremurându,—
 Decâtû în laculû putredû s'orăcăescû în chorû
 Cu-alû bróscelorû poporû.

CUNUNA POETULUI.

—De unde îşi aû regiî cununele de laurû ?
 —Lorû le-aû vëndutû poeţiî pe altele de aurû !
 Şi verđi erau atuncea, dar' ele s'aû uscatû,
 Uscate-apoi cu sânge în urmă le-aû pëtatû !
 Lăsaţi, poeţi, voi încă aceste foi pëtate
 S'ating' a' vóstre tēple de rađe luminate ?
 Lăsaţi sē mi le pórtē aceî ce le mânjescû
 Şi tērîtoriî care cântându îi linguşescû !
 Cununa cea mai mare i-o inimă curată,
 O minte strălucită şi-o frunte ne'nchinată.

PRECUPEȚII LITERARI.

Strigă gura câtă îi ține :
 Dați aici la marfă-alésă !
 —Vă rogă, din kódă de câne
 Aveți sită de mătasă ?

LA CEI DIN ELICONŪ.

—De ce nu te sui și tu la noi în Eliconă,
 Să ne cetesci ce-ți spune bălaiulă Apolonă ?
 —Dorescă să nu vă dóră ce mă siliți să spună :
 Mă temă de-a' vóstre fumuri să nu coboră nebună !

MUSCĂ ȘI MUSCĂ.

Mii de musce să-s' adune,
 Miere nu facă, în zadară !
 O albină de se pune
 Imple coșulă de nectară.

ȚINȚARUL ROMÂNESCŪ.

Unŭ elefantŭ țințarulŭ privindu-lŭ îi ȑicea :
De m'ar' cȑnta Virgiliu țințarŭ sȑ fiŭ așŭ vrea.
Țințarulŭ îi rȑspunse: Pe-aicea pe la noi,
In elefantŭ ne schimbȑ, carŭ urlȑ din cimpoi.

SCIINȚA ȘI PROSTIA.

Eŭ mulțȑmescu-ȑi, dȑmne, cȑ ai lȑsatŭ sȑ fie
De-olaltȑ osebite sciinȚȑ șŭ prostie,
Cȑci, ori-cȑtŭ cea mulȑtime nu scie sȑ distingȑ,
Cu timpŭ inŭse sciinȚȑ totŭ are sȑ invingȑ.
Șŭ-orŭ cȑtŭ se inflȑ astȑȑi o curcȑ beatȑ 'n pene,
Ca mȑne-orŭ arunca-o cu toȑŭ in buruene;
Cȑci, vorbȑ romȑnȑscȑ, prostia ce-ŭ din fire
In ceruri de-aŭ sui-o totŭ n'are lecuire.

MULȚIMEA.

Ce cugetă mulțimea de locu mie nu-mi pasă!
 Adecă ce-î mulțimea? O ôie mare, grasă;
 De córne mi-o ținū uniî, mereu alții o mulgū,
 Ér' alții îi tindū blana, o tușină și-o smulgū,
 Și unde-o 'mpinge-o mână, acolo ea se duce,
 De capu-î unū pasū macar nu scie cum s' apuce.
 Eū singurū pe-a mea cale mă ducū încetișorū,
 Și unde calcū odată se simte-alū meū piciorū,
 Ér' care-mi esū în cale și vreaū să mă 'ncolțescă,
 Sē spună cele javre, ce-avură sē pățescă.
 Sē nu te superi dară, iubitulū meū Căscăū,
 De mi-î vedē ici-colea că voiū glumi séu rîde—
 Pân' nu-î închide gura și ochii-ți vei deschide,
 Sē poți și tu în urmă sē mergi de capulū tēu.

MARTIRULŪ.

—Frați, voi rosele v'alegeți, mie spiniî mi-î lăsați!
 —Așa-î lumea, lege veche din strămoși, fie iertați.
 —Mulțămire, mulțămire, îi primescū prea bucurosū!
 Rosele suntū ađi pe frunte, mâne tôte-aū veșteđitū,
 Érá spiniî, ce 'n cunună ôre-când s'aū împletitū,
 Până ađi i-admiră lumea sus pe fruntea lui Christosū.

SIMPATIE.

Serie, încurcă vre-o nebunie,
 Și lăudătorii o să-se 'ntrecă ;
 De 'ncondei înse vre-o mirodie,
 Sub nasă totu tontulă ridică-ți frică.
 Vrei să te laude — atunci n'alege,
 Rotunde 'n colțuri mestecă, drege,
 Și toți voră dice : „dumneșească !“
 Căci și ei togmaș așa câpescă !

ADRESE PERICULÓSE.

De tóte 'n lume poți să vorbesci,
 De dóuă lucruri să te păzesci—
 De-Olimpă, Parnasă ;
 Nu dici o vorbă — și mi te 'nhață,
 Căci ea răsare la dei în față,
 La Muse 'n nasă.

NU CREDŪ.

Poesia-î darŭ din cerŭ !
 Lumea ȃice, eŭ nu credŭ—
 Căci din căte-audŭ ŝi vedŭ,
 Poeții de fόμε perŭ,
 Ŝi cari totuși măi trăescŭ,
 Ei trăescŭ, căci se târăscŭ.

IN INTUNERECŪ.

Când am privitŭ la flóre am statŭ ŝi-am cugetatŭ,
 Ŝi 'ntr'alte minunate ŝi-acestea le-am aflatŭ :
 Ea cresce ŝi 'nfloresce din mică răděcină,
 Ce zace la 'ntunerecŭ ascunsă sub țărînă,
 Ŝi-am ȃisŭ atunci în mine : m'ascundŭ ŝi eŭ de lume,
 Că póte-așa voiŭ scóte vre-o flóre măi de nume.

CIOCÂRLIA ȘI PRIVIGHITÓREA.

—Cu inimă voiósă, cu ochii țintă 'n sóre,
 Nălțându-mă la ceruri pe-aripile-mi ușóre,
 Răversă în lume doine stropite cu nectară;
 Tu tótă nóptea 'n tufă mi te bocesci amară.
 —Aí numai o greșélă, conciată cântátóre :
 Te 'ntorci în urmă éráși — în drumă la băligară.

O MARE NEBUNIE.

Maí mare nebunie
 Nu póte să maí fie
 Decâtă ce-a đisă Horațú :
 „Că ună poetă se nasce“ ;
 Așa dar' nu se pasce
 Ca boulă pe fênațú.

De-atunci ori-cine 'nchiégă
 Și dóue 'n teiă ímí légă—
 I-ală Museloră băetă,
 Și-ori-cătă să-í đici că nu-e,
 Elă vieța stă să-și pue,
 Că s'a născută poetă.

CĂLARE PE STELE.

Precum pictorul depinge a' lui cadre răpitoare
 După viile modele ce i-aŭ statŭ, ce-a 'ntrevădută—
 Cântăreţulŭ şi elŭ cântă pe-a' lui côrde sunătore,
 Precum inima îi spune, ce 'n vieţă-a petrecută,
 Ér' aceia ce vênéză sus prin nuorŭ a' lorŭ modele,
 Îi veđi điuă în amedă călărindŭ nebunŭ pe stele.

MĂRĂCINILE POESIEI.

Veđi, florile ȣeranulŭ le smulge de prin grău,
 Le-adună şi le arde séu jos le dă pe riŭ,
 Căci orŭ-cătŭ de frumósă sê fie 'n grău o flóre,
 Când prea se rêslăţesce totŭ grăulŭ ea-lŭ omóre.
 Poeţilorŭ, mai smulgeţi din ale mărăcinŭ,
 Căci nu vê vedemŭ grăulŭ de rose şi de crini!

LA UNŬ BATE-VÊNTŬ.

Decătŭ te 'ntinđi s'ajungi la stele,
 Mai bine stăi mai tupilatŭ;
 Jos iérbă verde, floricele,
 Sus Iele, pajuri, vântŭ turbatŭ.

CA LA NOI LA NIMINȚ.

—In Galia bătrână odată s'aduna
 Intr'unu orașu poeții, la luptă se lua ;
 Invinșii făcea laude celoru învingători,
 Ér' cei mai rei cu limba siliți era să-și ștergă
 Divinele lor scrieri, ér', decă nu, lictori
 Mi-i arunca în gârlă, orî mi-i lua la vérgă.
 Era 'nțelepți barbarii ! Ce-aru mai plăti la noi
 Să ia la vergi pe uni, pe alți să-i puni a-moi !
 —Te 'nșeli, iubite frate, la noi pe cei mai buni
 I-aru pune ca să laude pe cei ce-a-moi îi puni !

NÓUËLE DANAIDE.

Trecui prin iadû în visû
 Conduș de-unu vechiû poetû,
 Și cercetându încetû
 Elû tôte mi-a descrisû ;
 Pe Danaide înse noi nu le-amû mai aflatû,
 Cu-Olimpieni pe tôte Eacû le-a fostû schimbatû.

CIMILITURI.

Unu țigănușu se puse la foi, întâia oră,
 Ér' Dada cu barosul chiora pe lăicióră ;
 Dar', nesciindă purdelea cum merge la suflată,
 În locu s'ardice foi, mereu i-a apăsatu,
 Pân' foi leșinară și steter'a sufla,
 Ér' Dada cu barosul amenințându striga :
 „Dar' cum voesci să sufle când sufletul le scoți ?
 Odată mi-î ridică și-apasă-apoi câtă poți !“
 Așa făcu purdelea, și bine sufla 'n foi.
 Poeți ! . . . Dar' las' de-odată, voiă spune mai apoi.

* * *

Se pune apoi Dada și 'ncepe a sufla,
 Ér' pe purdelă îl pune ciocanul a-lă înfla ;
 Dar' elă în totu minutul scotea ferulă din focă,
 Și-orî-câtă îi da pe cósle, nu se forma de locă.
 Cruntându-s'atunci Dada așa îi cuvênteză :
 „Măi, lasă-mi-lă în vatră pân' roșu scânteiează,
 Și-atunci în orî-ce formă îl poți schimba ușor !“
 Poeți, luați pe Dada ! E bună învățatoră !

COPII LUI CĂSCĂŪ.

Ađi sus în cerŭ, ér' mână turnați
 În alŭ uitării hăŭ—
 Suntă toți „copiŭ minunați“
 În ochiŭ lui Căscăŭ.

OLIMPULŪ ODATA ȘI ACUM.

Ce folosŭ, sirmanŭ Olimpe,
 Că 'n vechime eraŭ mare :
 Feți și deŭ pe-a' tale tēpe,
 Astăđi mumii literare !

PE MORMĒNTULŪ LUI CÂRLOVA.

Ușoră, Cârlovă, țērĭna sē-ți fie,
 Cum limba ușoră tu 'ntăiŭ ne-aŭ făcutŭ ;
 Și dulce viēta-ți c' a ta poezie
 Sē-ți fie în lumea în care-aŭ trecutŭ.

CERINȚELE EPIGRAMEI.

Ca scânteia fie, mică, lucitoare,
 Și ca ea de grea,
 Atunci epigrama, fie ghimpău său flóre,
 Jură că va plăcea.

STRĂLUCIRI DEOSEBITE.

Cărtea mea se osebesce
 De-a ta numai într'ună locă ;
 Pe-afăr' a ta strălucesce,
 A mea numai la mijlocă.

ORIGINALŪ ȘI BANALŪ.

Ce-î limpede și regulatū,
 Să scii că e originalū,
 Ce-î turbure și încurcatū,
 De nu-î absurdū, este banalū.

CRITICULŢ ŞI TINERIMEA.

Se cade câte-odată unŢ criticŢ a lăuda
 A' tinerimeŢ lucruri Ţi când nu s'arŢ părea,
 Căci flori Ţi buruene cu greŢ se oselescŢ—
 IntăiŢ când primăvera Ţn crânguri ŢncolŢescŢ;
 Şi fără de căldură Ţn cea mai bună glie.
 SeminŢa mŢre stărpă, orŢ-cătŢ de-alăsă fie.
 Dar' rosă se nu facă din răsăfatŢ bujorŢ,
 Nici busuiocŢ se-Ţ dică la tufa de mohorŢ.

CONSTELAŢIUNEA.

ConstelaŢiune nouă pe cerulŢ românescŢ—
 De stele mari cu cŢdă, chiar sorŢ, de nu minŢescŢ!
 Ei depărtaŢi se spune c'arŢ fi strălucitori,
 Dar' când se Ţmpreună, cerescŢi călători,
 Ţn locŢ se lumineze, chiar Ţiua o 'nnoptéză,
 Şi-Ţi trebue lumină se-Ţ poŢi vedé 'n amedă.

NUME FURATŪ.

Și scii de ce nu-mi place să merg în coterii?
 Căci cei din întru laudă, ér' cei de-afară 'njură,
 Și ce-î la unii nectarū, la alții-î saramură,
 Și unde ești, în urmă tu singurū nu mai scii.
 Dar' nelăudatū de nimini, mai multū însă 'njuratū,
 Odată, de-î fi ceva, de toți vei fi căutatū,
 De unde nu, mai bine să nu 'ncurcămū cea lume,
 Voindū de ađi pe mâne să ne furămū unū nume.

UNŪ VREA-POETŪ.

—Ochiū vėdū, inima cere!
 —Eū îți credū, dar' n'am ce-ți face.
 Indesertū, când n'ai putere—
 Lasă beata Musă 'n pace.

* * *

N'aū sė-ți placă ai mei crini—
 Mai nainte am sciutū.
 Cine róde mărăcinī
 Tóte florile îi putū.

DELA VORBĂ PÂN' LA FAPTĂ.

Nu vă place ce facă eu,
Faceți voi mai bin' ca mine :
A cârti nu-î lucru greu,
Dar' e greu să faci mai bine.

PENSIA NEMURITORULUI.

Ună poetă nemuritoră,
Ce ducea vieță-amară,
Cere pensie la țeră,
Er' ună gură-căscătoră,
Ce se cheamă deputat,
S'a sculat și-a cuvântat :
Cine e nemuritoră,
Cum de fôme-o să mai péră?

UNŪ POETŪ FĂRĂ FUNDŪ.

Dacă este-adevărată,
Că ce-î turbure i-afundă—
Ca Bahluiulă ești curată,
Și ca elă fără de fundă.

* * *

„Este-adâncă poetulă, căscați și-admirați,
Dar' de una numai, vă rogă, nu uitați :
Orî-ce bălțișoră pentru ună brotană
Este-ună oceană“.

Așa scria unulă cândva, nu știu unde,
Și ce elă scrisese dreptă la noi răspunde.

ROMANTISMULŪ BRUTŪ.

Până erî ne dați ființe cu vieță și cu fapte,
Ați pe omă ca ună cadavru ilă întindeți și-lă tăiați,
Și ce-î mai murdară într'ênsulă voi alegeți și lăudați,
Și pe d'al-de gură-cască, la-mă-mamă, papă-lapte,
Cu acestă ospățu de fără, diua, nóptea-î îmbuibăți.

LA ȚAPULŢ LUI EPICURŢ.

Târla ta când vei muri,
 Preamărindu-şî alŢ seŢ capŢ,
 A ta tigvă va lipi
 Pe-unŢ trunchiŢ ȣépēnŢ de PriapŢ.

LAUREAȢII MODERNŢ.

Ori-căţŢ de strălucită seŢ verde-ar' fi cununa
 Pe care-o împletesce prostia seŢ minciuna,
 Ca mâne-o se-se vađă, că e spoelă totŢ,
 Că laurii suntŢ brusturi, eroulŢ StaticotŢ.

CARTEA-CENUŞERESĂ.

Cartea ce cu pagini ude
 Află 'ndată pe-alŢ seŢ jude—
 Se sciȣi că-Ţ o puică-alésă;
 Cartea ce stă ani uitată
 Până judele s'arată—
 Dalbă de cenuşerésă.

APOLLO CĂTRĂ MARELE CÂSCAU.

Ce-î mărețu de rîsu se pare
In o vieță de nimică;
Vrei să sciî ce-î lucru mare,
Intâiu vieța ți-o ridică.

EROII DE AȚI.

M'am lăsată să facă eroi,
Lumea geme de pitici :
Toți cei mari la ei suntă mici,
Mari suntă ce-să ca ei — nevoi ;
Căci prostia își alege
Numai ceea ce 'nțelege.

MÂNGĂEREA UNUI POETU.

—Drama-mi, deă, e minunată,
N'a scosă niminî nici ună șueră.
—Când căscam mare și lată,
Cum puteam să mai și flueră ?

POETULŢ CĂTRĂ DIARISTŢ.

(Din o scrisóre privată).

„—Inflă cornulŢ, frăţióre,
 Că m'am pusŢ éráşî sě scriŢ,
 Şi-acum sus pe bidiviu—
 Dintr'unŢ sufletŢ, dintr'unŢ pasŢ,
 O sě sarŢ peste ParnasŢ.“
 — Dă, dă, dă, mereŢ în tócă,
 Turma-î tóntă şi blândócă.

IN COŞŢ.

Mulţi scriitori, alesŢ poeţi,
 SuntŢ aí model cască-guri;
 Miraţi, cântaţi ađi... de orbeţi,
 Ér' mâni — între vechituri.

LA CEÎ CU TALANGĂ.

Vă mirați, că staă departe,
 Și nu esă în băătură—
 Să mă laude cască-gură;
 Vă lasă vouă-acastă parte.
 Décă și-atătă ați mai perde—
 Ați fi vii sub ierbă verde.

EDIȚIILE PE HÂRTIE DE ȚIGĂRI.

Nu sciă dăle ce-o să vină,
 Dar' pe dos suntă tôte-acum;
 Eă sciam, că e lumină
 Ce se pune pe hârtie—
 Și-acum „Prosă-Poesie,”
 Vădă că-să tôte numai fumă!

LA LĂUDANŨ.

In o drée de nimicuri două lucruri ai făcută:
 Unulă n'ai sciută să-lă termină, celă-alaltă nu l'ai putută.

POESII NEPERITÓRE.

Poetului Custură

Ađi nópte-ı arse casa
Din vêrfú până 'n temeiú,
Dar' ıi rămase mésa
Și scrieri și condeiú,
Ne-atinse 'n bătătură.
—Cum s'a 'ntêmplatú? — Prea bine!
Căci suntú de apă pline.

MÂNGĂEREA POETULUI ORĂCĂILĂ.

Te plângi de a lui Ghimpe înțepătură-amară:
„Când cântă-Orăcăilă, se sciți că plouă-afară!”
Iă-ți inimă, băete! Neadeverú elú spune!
Când cântă-Orăcăilă scimú toți că-ı secăciune.

UNŪ FILOSOFŪ.

—Am cernutŭ miŭ de doctrine
Prin a minŭii-mŭ sită dėsă.

—Deŭ, că sita-ŭ cerne bine,
Pelmulŭ totŭ sė trecă-lŭ lasă,
Er' tărŭtele le ŭtine.

POEŭI INALŭI.

Cătŭ mai secŭ e cŭntăreŭlŭ, elŭ mai sus mi se cocóŭă ;
Număi ŭdine-a' lui iubite, număi regi ai lui eroi.
Când ilŭ prinde dorŭ de Musă ŭi unŭ cŭntecŭ vrė sė scóŭă,
Mi se 'nfóe, înflă peptulŭ, bŭzăindŭ ca unŭ cimpoiŭ.
Ca elŭ togmai răcŭnelulŭ sus în arbori mi se pune,
Inflă guŭa ŭi vestesce lumei — mare secăciune.

LA POEŭI BOCITORI.

Tăceŭi cu-a' vóstre doine dulci,
Tăceŭi, o ! cŭntăreŭi !
Suntŭ bune de copii sė-i culci,
Mai bune de orbeŭi.

Când țera strigă, voi dormiți—
 Topiți de dor și-amor;
 Totu ospetați, vă totu bocii,
 Că traiu-i trecătoru—

Și diua mare, somnoroși,
 Voi aiuriți mereu,
 Sburliți și bugeți, ochii roși...
 Uitați de dumneleu!

Voiți ca țera pe mormântu
 Să vă 'mpletască flori,
 Lăsați, nu mai împleți celă vântu
 Cu bécete și hori!

Sculați, luați spada, cornulă luați,
 Să vedu de mai puteți;
 Poeti sunteți ori, mă iertați,
 Cimpoi pentru orbeți!

Cântăreți, ca voi pe-o miie eă nu daă cocoșulă meă;
 Când începe elă se cante, se lumineă ceru 'n zare,—
 Când ală vostru bôcetă înse l'auăimă urlândă mereă,
 Ni se 'ntunecă de-odată ăiua în améda-mare.

LA UNŪ TARAFŪ LITERARŪ.

V'ați juratū, precum se vede, unulă pe-altulă cu 'ngrijire
 Să vă puneți în lumină, ca mulțimea să v'admire;
 Dar' lumina prea cu sfară, oră-cătă e de radiosă,
 Nu sciți voi, că ea 'nnegresce chiar și fața lui Christosă?

* * *

Ună pe-alțiă vă lăudați,
 Cătă vă ține beata gură—
 C'ați fi singuri învățați!
 Vorba veche sciți cum sună?
 Măgărușă 'n bătătură
 Toți se scarpină 'mpreună.

POETULŢ SFĂRĂILĂ.

Ale tale versuri foarte bine sună,
 Precum crezi tu însuţi, era eu îţi dicu,
 N'aŭ altă greşelă decâtŭ numai ună :
 Sună, sună, sună, şi nu spunŭ nimicŭ.

* * *

Eŭ plângŭ ne'ndurata-ţi sorte,
 Căci ŭi-a aruncatŭ unŭ greerŭ,
 Ce-ţi totŭ sfărăe în creerŭ—
 Şi nu scapi până la mörte.

* * *

Aici repauséză poetulŭ Sfărăilă,
 Creştini, pe elŭ ţerînă puteţi toţi arunca,
 Din versurile-i înse, vă rogŭ, fie-vă milă,
 Să nu scăpaţi nici unulŭ, căci prea l'arŭ apesa.

LA FRANȚUZIȚI.

Deu, bine faceți că-mi încurcați
 Fonfonăria cea franțuzescă,
 Căci limba noastră cea românească
 Scapă, sirmana, de n'o stricați.

CARTE ETERNĂ.

Carte eternă tu ai făcutu,
 Căci precum Tatălă lumea-a ziditū,
 Intogmai cartea-ți tu ai croitū—
 Fără de capetū, fără 'nceputū.

LA UNŪ POETŪ SATIRICŪ.

Laudă mai mare ce mai poți cere ?
 Tu scrii satire pline de miere.

LA UNŪ BANDITŪ LITERARŪ.

Să trăesci ! Sciî de minune se despoî cuprinsulŭ cărții,
Par'-c'ai luatŭ licențiatulŭ dela cei din codrulŭ Herții.

LA CRITICULŪ SCĂETE.

Voesci se treci de criticŭ cu nasulŭ finŭ, Scăete !
Păcatŭ numai că 'n locu-i tu porți unŭ crastavete.

VERSURILE UȘORE ȘI CELE GRELE.

—Pentru-ce foescŭ prin aerŭ miî de versuri ușurele ?
—Plevea 'n aerŭ se ridică, ér' grăunțele cadŭ grele.

PENTRU ZOILÎ.

Dorindŭ se vedŭ eŭ mâna ce vrea se-mi dea de malŭ,
O prindŭ în lovitură — era piciorŭ de calŭ !

Deșertă asuđi atâta, dogite cărturară,
S'alungă pe alți, ca singură să pasci pe Eliconă !
A fostă numai odată, îmi pare, ună Samsonă,
Ce-a alungatū dușmanii cu-o falcă de măgară.

NU PRIN NUORI—PRIN FLORI.

Sumețū e șoimulū, adevăratū !
Elū ca unū fulgerū mi-se ridică,
Când colo înse, ce ți-a vënatū ?
Totulū e numai o păsărică.
Cățelu 'n ierbă adurmecândū
Ți-aduce cerbulū urma-ī mënândū.
Copii, cu nasulū prin ierbă, flori,
Nu totū prin nuori !

CEDRULŪ.

Mare-î cedrulū în pustie,
 Dar' elū sute d'anî şi-o miie,
 Cresce, cresce 'ncetinelū :
 Cine 'n opere-alū seū nume
 Vrè sè-lū nalţe sus în lume,
 Sè-se 'nveţe dela elū !

LA UNŪ EDITORŪ.

Iţi trebŭe cartea 'ntrégă, sudórea mea de anî !
 La moliî dedicŭ cartea, pe tine la croncanî.
 Ba nu, ce-o séră dóuë tu risipesci pe-unŭ fumŭ,
 Eŭ daŭ pe unŭ volumŭ.

POETULŪ MÂNGĂIATŪ.

O tragedie ai începutŭ,
 Şi-o farsă 'n urmă tu ai născutŭ.
 Sè nu te superî, totŭ vei învinge,
 Căci noi vomŭ rîde şi tu vei plînge.

LA UNŪ POETŪ INTINERITŪ.

Te laudî, că eşti unŷ vulturŷ — plinŷ peptulŷ de văpae !
 Esti vulturŷ, nu e vorbă — împlutŷ înse cu pae.

TEATRULŷ NOSTRU.

Teatrele nóstre sciŷi voi ce suntŷ ?
 Sate de pânze îmflate 'n vântŷ,
 Ce le făcuse şireŷi curtenŷ
 Fără de preotŷ, fără moşnenŷ,
 Ér' cască-gură departe sta
 Şi le-admira.

VERSURŷ INDISCRETE.

Am cetitŷ, că voi Salonulŷ decurêndŷ l'aŷi împăiatŷ,
 Şi că Musele pe tóte la unŷ ceaiŷ mi le-aŷi poftitŷ.
 Aŷ venitŷ séu nu, eŷ nu sciŷ, dar' că nu v'aŷ sărutatŷ,
 Supêrate-a' vóstre versurŷ aŷ eŷitŷ şi-aŷ povestitŷ.

CLASICII ROMÂNÎ.

Avemă clasici străluciți,
 C'alte nații mari de-afară :
 L'astea 'n luntru auriți,
 Ér' la noi pe dinafară.

DONICI ȘI KRILOF.

Murindă Donici se 'ntêlnesce
 Cu Krilof pe ceea lume,
 Cesta 'n cale îlă opresce
 Și-lă întreabă despre nume.
 Donici mormăe cuvinte
 Incurcate, fără rostă.
 Krilof ȑice : hai nainte !
 Vêdă eă bine unde-ai fostă.
 Gâșce și privighitori,
 Cară acasă le-am lăsată,
 Ca sê-ți óspeți lăudători
 Mi le-ai prinsă, le-ai jipoiată !
 Éră Donici cu 'ngânfare :
 N'am vêdută nici bobocă chioră !
 Și Krilof cu hohotă mare :
 Dar' „pufulă pe botișoră“ ?

Cu-antereulă lui Arvinte Donici s'a fostă îmbrăcată,
 Și cu elă în spate mórtea, ce-a făcută, l'a apucată,
 Și trecându pe ceea lume, étă peste Krilof dă.
 A! mi-ai luată și antereulă, ȑise, și mi-lă desbrăcă.
 Despoiată și de rușine Donici se ascunse 'ndată,
 Și 'ndeșertă, din acea clipă nu-lă mai vedă oră-cătă îlă cată.
 O! și căți ca Donici încă s'oră ascunde, s'aă ascunsă,
 Pe cari Căscău patriarchulă de mari preoți mi i-a unsă.

CĂRȚI MÓRTE.

Nu mai faceți la cărți mórte,
 Scriitori mei români!
 Cugetați la cruda sórte,
 Care-o să v'ajungă mână,
 Când la marea judecată
 Vă voră cere, cum e scrisă,
 Mare, dréptă, grea răsplată,
 Pentru cărți câte-ați ucisă!

FRUCTE NU FLORI.

Câte flori în primăveră
 Sus prin pomi nu strălucesc;
 Dar' din ele câte érá
 Légă, crescú și pârguescú ?

Când de cócere s'alege,
 Numărați, câte mai suntú,
 Și-apoi pân' a le culege,
 Câte mai rămânú de vântú ?

Dela pomulú fără minte
 Invățați, voi scriitorí !—
 Cetitorí, de-acum nainte
 Numărați fructe, nu flori !

P E MARE.

Vedeți colo pe mare mií puncte negurându ?
 Suntú năi în depărtare séú paserí vinú sburându ?
 Suntú ómení, vai ! suntú ómení ! Pe scândurí sfărimate
 Se sbatú prin cele unde notându pe desperate;

S'afundă miî în valuri, ér' alții étă vinû,
 Ajungû, dar', vai! se 'nnécă la malulû scundû și linû.
 O nae ét' o 'n zare din pânze vënturândû,
 Incetû-incetû s'apropie miî valuri despîcândû,
 La țermurû ea s'alintă, negoțulû și-lû întinde,
 De străluciri, de farmecû, totû țermurulû s'aprinde....

Și marea-î poesia, ér' ceia ce se 'nnécă—
 Nebuni, cari făr' sê fie, arû vrè poeți sê trecă;
 Ér' cela care vine cu pânzele în vântû
 Și cu-ale lui frumsețe uimesce celû pămêntû,
 Elû este fiulû Musei — lumină, mângăere,
 În hăulû vieții nôstre de nôpte și durere!

LA UNŨ GRIERŨ OMORÎTŨ DE FURNICÎ.

Cântărețû de văi floróse, ce din ȑori și până 'n séră,
 Pe-a ta liră ne'nstrunită dulce 'n ierbă țîrăiaî,
 Și când paserile 'n crânguri amuțiaû în cuiburi érá,
 Numai tu singurătatea cu-alû têu cântû o desfêtai—
 Prinsû de lacome furnice, zaci aci fără vieță;
 Farmeculû cântărei tale, crudele, nu le-a 'mblânditû!
 Dar' te fericescû, o! grierû, sôrte ta-î mai omenétă,
 A' lorû róderi veninóse nu le simți, tu ai muritû.

Ér' poetulă în ală lumei furnicară de patimă plină,
 Ca ună șerpe ăi și nópte elă se sbate ne-adormită;
 I-a dată totă ce'n ală seă sufletă a'nflorită mai strălucită,
 Indesertă!... mai crudă flă róde și-lă imprósăă cu venină !

POETULĂ ȘI LUMEA.

Inșelată cum e poetulă nimină nu mai e pe lume,
 Cu durere ea-lă plătesce, elă o cântă dreptă plăcere,
 Tóte-a' vieții ăile dalbe elă le dă pe-ună fumă, pe-un nume,
 Și nici chiar câtă cerșitorulă dela lume elă nu cere;
 Și-apoi éráși nimină lumea nu mi-o 'nșélă ca poetulă,
 Unde numai îmi voesce elă o duce 'ncetă cu 'ncetulă.

CRÂNGULŢ CU STÂNCILE.

Cin' cu lumea se frământă,
Singurū cresce pe pământū,
Rădăcini adânci implântă,
Și stejarū se nalță 'n vântū.

LĂSAȚI-MĂ VOI ÎNVÊȚAȚI.

Lăsați-mă, voi învățați,
Cu-a' vóstre mucedă hârtii,
Descoperiri, lumine mii,
Și 'n urmă totu neluminați.

Lăsați-mă, s'ascultă, se fură,
Ce frunzelor șoptesce-unu vântu,
Ce paserile spună în cântu
Și riulă în alu seă murmură.

Lăsați-mă, stelele 'n ceru
Să le privescă, se le 'ntrebă eă;
Prin ele-mi lasă dumneđu
Din când în când unu adevără.

Lăsați-mă pe unu minută,
Din plaiulă vostă de năluciri,
Colea 'n a' lumii 'nvêluri
Să vedă cum omu-î omă făcută.

Tăceți, s'ascultă ce 'n ală meu sină
 Șoptesce lină și ne'nțelesă ;
 Ce voi pân' ați n'ați mai alesă—
 Imi spune-ună visă seă ună suspină.

Lăsați-mă, voi învățați,
 Cu-a' vóstre mucedă hârtii,
 Descoperiri, lumine mi,
 Și 'n urmă totă neluminați.

CALEA ÎNTÓRSĂ.

Filosofia este ună codru 'ntunecosă,
 În care filosofii, ca orbi 'n ală loră sată,
 Ghicescú orî-ce cărare, crucișă, în sus, în jos,
 Dar' nu sciú cum se éasă și nici cum aú întratú.

SCIINȚA—CREDINȚĂ.

Mai clarú ca altulú totú omulú vede,
 Ér' ce nu vede mai tare crede,
 Căci nu-í vedere mai luminósă,
 Decátú credința întunecósă,

Și câtă pe lume ómení voră fi,
 Mai multă voră crede decâtă voră sci.
 Chiar voi, o! Platoní, orí-câte sciți,
 Mai multe credeți, decâtă ghiciți.

ADEVĖRULŨ ADEVĖRATŨ.

Totă filosofulă dice, că 'n fine elă a scosă
 Din haosă adevĖrulă curată și luminosă,
 Și toți așa voră dice pân' lumea va apune.
 Și bine,-așa să fie! Dar' eă vă rogă a-mă spune,
 Din mií de adevĖruri, pe celă adevĖrată,
 Și, filosofi, atuncea la toți m'am închinată!
 De nu mi-lă puteți spune, să nu vă supĖrați,
 Ilă sciți și voi ca mine, dar' credeți că-lă aflați.

LUMINA ȘI UMBRELE.

Până sórele lucește
 Omulă umbrele iubescē,
 Ér' când sórele se 'nclină
 Caută toți după lumină—
 Geniulă până n'a să móră

Lumea umbrele adoră,
 Ér' din lume când s'a dusă,
 Cu elă umbrele-aă apusă....
 Și la numele lui mare
 Și-aprindă toți o luminare.

NAEA FĂRĂ VÎNTŪ.

Adese-oră ună geniă i-o nae mare 'n portă,
 Cu piscă înaltă și tare, de valuri sfărmată,
 Cu coste oțelitate și pânze tari în tortă,
 Și-ună arboră de furtune, de trăsnetă ridetă;
 Dar' dec' ună vîntă nu vine și 'n unde n'o pornesce,
 Ea șede... și totă șede... pân' totă putreșce.

OGLINDA LUI DIOGENE.

Diogene-odată în lăpădături
 Află de-o oglindă nisce sfărmituri.
 Filosofă de nume deși elă era
 Și în sdrențe numai trupu-și învelia,
 În ascunsă elă totuși se uita 'n oglindă.
 Aușise unii, și voindă să-lă prindă

Ilă păzescă odată, și privindă ilă prindă,
 Și s'aruncă-asupră-i strigândă, huiduindă.
 Liniștită elă înse și rîdîndă le dice:
 O! ce bucurie, că-mă veniți aice!
 Vedeți ast' oglindă? Ean priviți în ea,
 Ș'orî-ce-aveți în sufletă tôte s'oră vedea!
 Când ei aușiră de-o așa oglindă,
 Nu sciaă pe unde fuga se mi-o prindă.

PE MORMÎNTULĂ UNĂ FILOSOFUL.

Aicea dórme ună învêtată,
 Ce de viêtă-și chiar se 'ndoia,
 Dar' când de urmă mórtea i-a dată:
 O clipă încă! ... plângîndă cerea.

INTELEPTIE PRÓSTĂ.

La multe 'n lume eă mă 'nșelegă,
 Sunt greă la una ca și pămîntulă:
 Folosă 'n tôte întăiă s'alegă,
 Și se 'ntorcă manta cum suflă vîntulă.
 Dar' când acêsta și-ună tontă o scie,
 Nu credă că este vre-o 'nșeleptie.

CALEA CEA MAI SCURTĂ.

Moșu-Albă întreabă pe-unu înțeleptu :
 Care e drumulă celă mai scurtă ore ?
 Cu-o vóce rece și 'ncređetóre
 Elă îi rěspunde : e drumulă dreptă !
 — In cartea-ți mórta póte sě fie,
 Da 'n cartea viie a vieții scrie :
 Calea mai scurtă e cea mai strâmbă,
 Pe-acésta âmbăla ómenii trâmbă ;
 Ér' calea dréptă, câtă am âmbată,
 Și totă pământulă l'am svénturată,
 Pustie tótă eă am aflată.

OMULĂ ȘI ALBINA.

Omulă nu adună miere,
 Chiar din miere suge fiere,
 Dar' cu-albina totă s'ajunge :
 Gură dulce — rău împunge.

SECĂTURILE.

Ca cerbiî nalte córne, aũ uniî vorba mare,
 Și când nu i-ai cunosce te-ar' prinde 'nspăimântare,
 Dar', togmaî ca și cerbiî, ei fuga mi-aũ înflatũ,
 Cătũ vedũ unũ omũ departe, de-ar' fi chiar împăiatũ.

PUTEREA INVIDIEI.

Décã vr'unulũ face-unũ lucru și mai bunũ și mai frumosũ,
 Decâtũ cum ai vrè sè fie, tu privesce-mi-lũ voiosũ,
 Nu te da invidiei pradã, ðilele nu-ți amãri,
 Ci pe scara lui te 'ncercã și mai sus a te sui.
 Cin' pe altulũ pismuesce, elũ puterea și-o ucide,
 Și rivalulũ cãrarea multũ mai largã i-o deschide.

ADEVĚRULŮ ȘI VENINULŮ.

AdevĚrulũ și veninulũ aũ o mare-asemĚnare,
 Cãci de-ascunsa lorũ putere fórte-adesũ ómenii morũ,
 Și-apoi éráși amĚndóuĚ se distingũ pãn' la mirare:
 De veninũ acela móre, care-î este primitorũ,
 Erã de-adevĚrũ acela, care de elũ se ferésce,
 Séũ mi-lũ tunde și-lũ ascunde, séũ l'uresce și-lũ gonesce.

UNŨ RĂSPUNSŨ.

— Am aşteptatŭ, Aróne, sė vedŭ şi-a ta fiinţă
Prin celelalte umbre espuse 'n rėspintiŭ,
Cum împregiurŭ se 'ncruntă l'a lumeŭ uşurinţă,
Cum rŭde sub mustetă de-a' vieţii nebunii.

— O! nu, iubite-amice, eŭ credŭ că-sŭ în-vieţă,
Şi cin' de lucru n'are, mă pôte-uşorŭ vedea,
Ér' cine viŭ se simte „la loculŭ cu verdetă“,
E 'n dreptŭ sė strige: ómeni, acėsta-ŭ mutra mea!

MORMĒNTULŨ UNUI ADVOCATŨ.

Prin cintirimŭ odată trecēndŭ din întēmplare,
Pintre morminte unulŭ vėđui măŭ cu mirare.
Pe cānd pe celelalte vedeam verdetă, florŭ,
Pe unulŭ scăeţi numai cu miŭ de ghimpişorŭ.
Şi cine dórme-aicea, întrebŭ eŭ pe pāndarŭ,
Elŭ scuturāndŭ din mână: unŭ mare cărciogarŭ!

PĂSTORŪ ȘI PĂSTORŪ.

Păstori suntu cei din tronuri, păstori cei din altarū,
 Păstori cei dela stână, păstorū boarū, văcarū;
 Dar' între uniī și-alțiī e mare osebire,
 Nu prin sumanū și purpurū, josire și mărire,
 Căci sub acestea tôte totū ómeni se ascundū,
 Dar' cestia își pascū turma, ér' cei-alalți o tundū.

CUNUNILE.

Decâtū cunună d'aurū sě-ți pună-ai tēi amici,
 De spinī cu multū mai bine din mână de inimiți,
 Căci cei dintâiū se laudă: cununa noi i-am dat'o!
 Dușmanii tacū seū țipă, când pôte-ai meritat'o;
 Ér' lumea viitóre, ca jude nestricatū,
 Dă fie-căruī numai, ce elū a meritatū.

CONTRA RÎULUI.

Cine barca 'n sus și-o mēnă,
 Greū prin valuri elū pētrunde,
 Dar' odată va sě vină
 Falnicū legănatū pe unde; —
 Cela ce cu unda merge,
 Cu ea merge și se șterge.

DUPĂ MII DE ANI.

Ce-ajută, spuneți, ore atâta filosofi,
 Ce și-au mâncat viéța cu-a lumei fericire?
 Atâți profeti, apostoli, părinți și teosofi,
 De ce și-au dat viéța spre-a noastră mântuire?
 Ce-am câștigat din toate a' lor învățături?
 Nu ne sfășăm și astăzi ca ferele 'n păduri?

LEGE ȘI LEGE.

Eă sunt lege, tu ești lege,
 Intre noi cine-a alege?
 Dreptul meu e cel mai tare,
 Când e pumnul greu și mare;
 Slab e dreptul cel mai sântă,
 Când lupți numai din cuvântă.

* * *

Cinci articoli nodoroși
 Inchiegați în pumnă de feră —
 Suntă mai tari ca codici groși,
 De-ară fi chiar picați din ceră.

LA AI MEI.

In mormântu avè-voiū pacea, ce 'n vieță nu mi-ați datū !
 Séu că nu voiū fi nimica, și-atunci voi, acești din lume,
 Aruncându pe mine bruşulū veți uita și alū meū nume,
 Orī în cartea amintirei voiū sta și eū încrestatū,
 Și atuncea la mormentu-mī veți veni 'n pasū liniștitū,
 Să vedeți macar țărīna, care-atâta v'a iubitū.

LA O HÎRCĂ.

Hîrcă, sciū de ce rênjesci,
 Ai fostū tigvā de 'mpēratū,
 Și-aici, uite, putrețesci
 Intre hârci ce le-ai tăiatū.

RECUNOSCINȚA.

O pățesci și nu-ți ajunge,
 Ajuți slabulū și-ī faci bine,
 Și când dă, întâiū dă 'n tine !
 Eū învățū vițelū a 'mpunge—
 Elū împunge 'ntâiū în mine.

TEMPLULŢ SECRETULUI.

In peşcere adâncă, în codru nepetrunsă,
Ba nici în iadulă negru nu stai mai bine-ascunsă,
Decum vei fi atuncea, tăcută când îmi vei sta
Ascunsă sub limba ta.

UMBRA REGILORŢ.

Aşa ne spune ună sfatŢ bătrânŢ :
Umbra de rege — ca cea de spinŢ,
Cum vântulŢ bate — ea seŢ te'mpunge,
SeŢ se departă de nu te-ajunge.

REGELE NEDREPTŢ.

Ca fântâna fără apă — regele fără dreptate,
Arse sufletele-alérgă şi se 'ntorcŢ mai însetate.

RIVALULŢ SATANEI.

Nu e fără mai turbat   dec  t   negrul   fariseu !
 El  , ce'n stare mi se crede chiar pe Dumnezeu se 'n  le,
   i cu fa   prefăcută i se 'nchină tot   mere  ,
   ie, c  nd   i ca  i în ghiară, n'o să-  i jipoe cea pele ?
 De Satana, c  t   de-amarnică, po  i să scapi   i cu minciuni,
 Dar' de fariseul   dulce, nici cu mi   de rugăciuni.

DREPUTULŢ DIVINŢ.

A cor  nelor   ru  ine, care sci   să-se f  lesc  
 Că de sus pe lume vin  ,
 E, căci beata datorie nu-   nici macar omenéscă,
 Pec  nd dreptul   e divin   !

M  ANIA.

Este-o vorbă veche, bun   să-se scie :
 Nimic   nu se face bine în m  nie,
 Tot   ce-   mare 'n lume,   ice   ic  tura,
 A f  cut   iubirea   i-a nimic  t   ura.

MAMA FERICITĂ.

De șapte ori cu mórtea se cumpenesce-o mamă,
 Și luptă vieța 'ntregă copiii să și-i țină;
 Murindă de nume-î niminî nu ține 'n lume samă,
 Ér' alta unulă nasce și lumea i se 'nchină.

PREȚULŮ FAPTEI.

Nu te lăuda ce ai să faci,
 Nu bucina, ci fă și tacî,
 Căci, bine-rău, lucrulă lucrată,
 De jumătate ești lădată,
 Ér' de l'ai mai făcută și bine,
 Vină și dușmanii se-se 'nchine.

FAPTA VORBESCE.

Tu laudă, admiră o naltă frunte!
 Mai bine tacî pân' vei vedea,
 De scie totă așa se 'nfrunte,
 Deschisă, naltă, lumea rea.

URMA SPUNE.

- Unde-să domniî din palate ?
- Putredescă toți în mormântă.
- A' loră nume ? — Fumă în vântă.
- Fapte ? — Cea pustietate.
- Dar' acestea ? — Mii păcate !

MASCA.

Cine-și iă mască de sântă,
 Își ascunde chipă de dracă.
 Eă m'arătă așa cum sunt,
 Și cum sunt, așa și facă.

AVERE ȘI FEMEE.

Avere și femei
 Suntă una ca și altă —
 Aci te lasă 'n baltă,
 Când altulă vră s'o iee.

LA UNŪ FILOSOFU PESIMISTŪ.

De vreî, o! filosófe, o probă ne'ndoiósă,
 Că omenimea cultă devine mai hâdósă —
 Te rogă, iubite, câmpii de ce-ai mai treera?
 Privesce-te 'n oglindă și 'ndat' o vei afla.

LA UNŪ JUDECĂTORŪ.

— Că ești unŷ dreptŷ judecătóriŷ,
 O recunoscŷ și eŷ,
 Tu dreptŷ ai datŷ la pârítóriŷ,
 Ce-a cumpenitŷ mai greŷ.

LA UNŪ ATOTŷ-SCIUTORŷ.

Că o dógă îți lipsește, fórte mulți mi-aŷ povestitŷ,
 Dar' s'aŷ înșelatŷ cu toții—védŷ că dóue ți-aŷ săritŷ.

DREPTATEA ÓMENILORŪ.

De-arŭ sări, cum stă 'n canóne,
 Ochii carí păcătuescŭ,
 Orbí arŭ fi, sě nu trăescŭ,
 Mulți din cei de prin icóne.
 Dar', nu fie de deochiŭ,
 Suntŭ și sânti și aŭ și ochi.

* * *

Cum pământulŭ îlŭ mai rabdă pe-acestŭ dracŭ împelițatŭ!
 — O! pe câți elŭ până astăzi chiar și sânti i-a cocoțatŭ,
 Și pe câți de-aici nainte n'a răbda și n'a mări,
 Ér' la bieți de ingeri pelea peste capŭ le va jupi!

AVUTULŪ ȘI SĂRACULŪ.

Celŭ avutŭ mințesce fune,
 Glóta strigă-: adevăratŭ!
 Adevărŭ săraculŭ spune—
 Lumea-î strigă: ai visatŭ!

AMĂGIRE.

Pe-ală vieții plaiu întinsu
 Pleci cu steagulă fâlfăindă,
 Ici sărindă, colea cotindă,
 Cređi că 'mpingi — și ești împinsă.

DARULŢ SORTIŢ.

De-mă ăiceai, o! sôrte: cere!
 Cine sci ce-ași fi dorită ;
 Tu mi-ai dată, ce n'am gândită,
 Totă o doină și-o plăcere.

EPITAFULŢ FARISEULŢ.

„Aici sufletulă mi-am dată
 In mânile celui de sus“.
 — Dar' la Petru când s'a dusă,
 Iute 'n iadă l'a aruncată
 Și pe mână mi s'a spălată.

INAINTE — SPRE CÓDĂ !

Voi mi-ați aflată veriga, ce légă deulă-omă
 Cu frații seî cu códă acățarați prin pomă;
 Dar' arătați-mi unde-î acea verigă óre,
 Ce-ună lută cu ochi ilă légă cu-ală nemuririi sóre?
 In locă se mergi nainte, o ! lută îngăurită,
 Îți cauți éráși códa, ce-abia ți s'a tocită !

VORBA ȘI SĂGÉTA.

Săgéta depe córdă, cuvântulă depe limbă,
 Să nu le lași să sbóre pân' lungă n'ăi cumpenită !
 Lăsate-odată 'n aeră nimică nu le mai schimbă,
 Și unde nici prin cugetă — acolo aă trăsniță;
 Și vorba seú săgéta unde-aă lovită odată,
 Neștersă rămâne semnulă, chiar rana vindecată.

CUNÓSCE-TE !

Prea-înțelepte, de multă cetită,
 Precum vędă, ochiî ți s'aă crucită,
 Și tu la tóte te uiți poncișă,
 Și nu-î mirare că veđi chioríșă;
 Deci, mai nainte să 'ndrepti aî mei,
 Te rogă, ți-î pune la locă pe-aî tēi.

CÂRPACII.

— Eă audă adese pe cãrpaci ȑicendă :
 Am venită în lume ceva prea curend,
 ȑece ană, ună secolă ceva mai apoi,
 Eă aflamă atuncea lumea cum o voiă.
 — N'aflăi nici atuncea lumea cum doresci !
 Totă cãrpaciă și-atuncea precum astăȑi ești !
 Căci, se sciți ună lucru, ori-ce mare nume
 Lumea nu îlă face, elă își face lume.

ORIGINEA FAPTELORĂ MARI.

Credința și speranța, durerea și amorulă,
 La fapte mari acestea daă sufletulă sborulă.

FARMECULĂ DEPĂRTĂREI.

Ômeni, fapte depărtate,
 Său prin locă său prin vechime,
 Tôte pară mai minunate
 Și cumplete în mărimă;
 Chiar piticu 'n depărtare
 Ȓi se pare că-i omă mare.

ARMA CEA MAI CUMPLITĂ.

— Ce armă-î mai cumplită din câte creatorul
A dat la fere 'n lume? Suntă ghiarele-oțelite
De leu, de pardă, de hienă? Suntă limbile-ascuțite,
Sub care își ascunde cea viperă omorul?

— Nici una nu-î cumplită, ori-câte se-mi numesci,
Ca creri omenesci.

FĂȚARULŪ.

Fugi de omul care âmbă îmbrăcat cu chip de sânt
Și se pare că nici vede ce se 'ntâmplă pe pământ!
Scii cărbunele când frige mai sigur și mai cumplit?
Când ca mort în haină neagră stă pe vatră învelit.

MITITELULŪ MARE.

Acela-î rău mai mare, ce 'ncepe mititel,
Și cresce, se 'ntăresce încet și nevedut,
Êr' când îl vezi te 'nfiori, cumplit câtă a crescut;
Un mușinoiu sub munte apară tu lângă el.

TRAȘI PE SFÓRĂ.

Când unŭ rege se 'ncorónă și din cerŭ putere 'mplóră
 Totulŭ este ca să tragă de odată doi pe sfórá —
 Pe poporŭ, că însuși cerulŭ se domnéscă l'a trimesŭ,
 Ér' pe Tatălŭ, că poporulŭ la domnie l'a alesŭ.

INĂLȚAREA TRONURILORŬ.

Domni ai lumei, dreptŭ să fie ce-am cetitŭ în scórțe vechi ?
 Dintre ómenī numai regiī nascŭ cu lână în urechi.
 A!... de-aceea ne-auđite gemete sub tronuri morŭ,
 Ori că tronulŭ sus mi-lŭ înflă asvêrlindu-lŭ prafŭ în nu orŭ.

LOCULŬ INȚELEPTULUI.

Vedeți fumulŭ cum se 'nalță și nălțându-se chiar pere,
 Jos vâpaia încălđesce și lumină pe pământŭ —
 Totŭ așa celŭ ce se nalță sumețindu-se 'n putere,
 Când se crede sus la culme, se risipe fumŭ în vântŭ.
 InȚeleptulŭ ce rămâne umilitŭ la ómenī jos,
 Chiar și din mormântŭ se nalță unŭ lucéfêrŭ luminosŭ.

CELŪ MAI BUNŪ PRIETINŪ.

M'am frământatŭ : orî cine-î mai bunŭ amicŭ pe lume ?
 Şi m'am alesŭ din tôte, că-î singurŭ bunulŭ nume.
 Amiculŭ celŭ mai mare curênd elŭ se răcesce,
 Séŭ decă pâ'n' la grópă elŭ totuşi te 'nsoţesce,
 Ți-aruncă bruşu 'n gură, şi-atâta — te-a uitatŭ !
 Séŭ, de nu-î laşi nimica, în urmă te-a 'njuratŭ.
 Ér' Eva, ce cređuseşi că-î osŭ din cósta ta,
 Nicî n'ai răcitŭ şi cu-altulŭ ea 'ncepe cóste-a-şi da.
 Ér' alţii carî mai cugeţi c' amarŭ de tine-î dóre,
 Mereŭ îşi đicŭ în barbă : ce naiba, nu mai móre ?
 Dar' numele ce 'n viéţă prin fapte ți-ai măritŭ,
 Mereŭ elŭ strigă lumei : vedeţi-lŭ, n'a muritŭ !

* * *

Pentru corpŭ tu nicî odată numele se nu ți-lŭ dai,
 Corpulŭ móre, se 'nțêrîná, dar' şi mortŭ numele-lŭ aí.

PRIN GRELE — LA STELE.

Frageda ierbă prin pétră grósă
 Sparge și ese și înverdesce,
 Ér' miculă picură îngăuresce,
 Cădêndu cu 'ncetulă, stânca vêtósă;
 Din amêndouă, omule, 'nvață,
 Și fă asemeni și tu 'n viêtă.

AMARŪ — VIÊȚĂ.

Ce-î amarū e totă viêtă,
 Totă ce-î dulce este mórte;
 De mă bați, mă 'nvii, o! sórte,
 Mă omori — purtată în brațe.

CUVÊNTULŪ.

Decâtă omulă n'are lumea mai înșelătóre féră,
 In purpura móle-a vorbeî își ascunde lunga-î ghiară.

* * *

— Ce să fie ore, ca ală nostă cuvântă
 Nu-î ușorū nimica pe acestū pământū!
 — Pentrucă-î cu-vântū!

PRECAUȚIUNE LA BINEFACERE.

Când faci cuiva vr'unū bine,
 Dă-î carte dela tine,
 Că n'o să-î ceri nimicū,
 Nicī macar amintire,
 Necum vre-o mulțămire,
 Și o să tacī chiticū —
 Și pôte-așa în fine...
 Să scapi de-unū inimicū!

ȚINE MINTE!

De-ai făcutū cuiva vr'unū rău,
 O ține minte bine,
 De s' ar' face dumneḑeū,
 Elū minte totū îȚi ține!

CALEA STRÂMBĂ.

Pe calea dréptă cu-o sută ochi —
 Și nu poți merge s'e n' o deochi,
 Pe calea strâmbă chiar orbă séu chioru,
 Apucă numai, că mergi fuioru!

LEACŪ DE VESPÎ.

Limba fă-ți fagurū de miere,
 Fața dorī și ochiī florī —
 Vespīle, făr' acū și fiere,
 Vinū și bete de plăcere
 Morū bătēndū din aripiorī.

TÓTE DURERE.

Ce aī urēscī,
 Ce n'aī iubescī —
 Iubire-avere
 Suntū totū durere!

CALEA MĂRIREI.

Di cea mai mare prostie 'n lume,
Dar' ai de grijă să-î dai unŭ nume,
Să sune tare, să strălucască;
Mai îngrijesce să n'amuțescă,
La cea mulțime mereu să-î sune...
Și 'n scurtă prostia va fi minune.
Er' înțelepții volume-orŭ scrie
Până s'arate că-î nebunie.

LUME ÎNTÓRSĂ.

Lumea te află când te-a perdutŭ,
Și ți s'apropie când te-a lăsatŭ;
Ea nu te vede când te-a vădutŭ,
Și te cunósce când te-a uitatŭ.

UNGHIȚA SATANEI.

Acéastă lume i-o 'ntinsă mare,
 Și-a' nóstre inimi suntă peșcii 'n ea;
 Draculă pe țermuri șede călare
 Și-aruncă 'n valuri unghița sa.
 Spuneți-mi, inimi, cari n'ați mușcată
 In acu-î dulce, înveninată ?

FURTUNA ȘI OMULŪ.

Cumplită furtuna turbă, vuesce,
 Sfăramă, duce și nisipesce,
 Cetăți și sate, câmpii și văi—
 Sórele vine și 'n urma ei
 Tóte se 'nalță, tóte 'nverdescă,
 Tóte mai dulce ér' înflorescă.
 Când înse omulū, atâtū lădatū,
 Cu ferū, cu flacări, cade turbatū,
 Și varsă sânge, înalță fumū,
 In urmă-î lasă suspinū și scrumū —
 Unū șirū de secolī n'aū ridicatū
 Ce 'ntr'o ȑi omulū a sfărâmatū.

LUMEA CUMINȚITĂ.

Du-te de spală și-albesce corbiî,
 Pune lumina să vadă orbiî,
 Și-atunci când corbiî vorû fi albitû,
 Orbiî lumina vorû fi zăritû,
 Să scii că lumea s'a cumințitû.

PESIMISTULŮ ȘI BANDITULŮ.

PesimistulŮ (doiosŮ).

Lumea este-a morții casă
 Și alŮ grijilorŮ palatŮ—
 FericitŮ acelŮ ce ése,
 Vai de celŮ care-a întratŮ !

BanditulŮ (ridicândŮ pumnalulŮ).

Să te facŮ ér' fericitŮ ?...
 Aid ! napoi să te trimitŮ !

PesimistulŮ (cădêndŮ în genunchi).

Ține icea pungașóra,
 Lasă-mi numai vietişóra !

DUPĂ MÔRTE.

Lumea sântii în vieță nu-î ascultă, nu-î cunósce,
De-î cunósce, ea cu petre îi mai place să-î împrósce;
Morți, îi scóte din morminte și sărută a' loră mósce.

MOȘTENIREA LUMEI.

Laudă, linge, spune la minciuni cu córne,
Câtă de gréță însuși draculă să-se 'ntórne,
Di: stupidulă este celă mai lumnată,
Éră celă cuminte nebună de legată,
Vêndătorulă singură elă mântuitoră,
Ér' mântuitorulă — negru vândătoră,
Omulă de-omenie de spêndurătóre,
Ér' nelegiuitulă de închinătóre!
La glóta bolnavă și têmpă la capă,
Bere și mâncare dă-î în locă de hapă—
Și-ți va curge vieța ca ună riă de miere!
De nu, spină ea-ți pune și îți tórănă fiere;
Căci lumea-î lăsată, cum vedemă, din rostă,
Dréptă moștenire la mișelă și prostă.

LA CELŪ BĂTUTŪ CU PETRI.

Cum vreî tu glóta sě te iubéscă,
 Când apă fértă în capŭ îî tornî,
 Viţeiî d'aurŭ când îî răstornî,
 Şi 'n locŭ sě mânce, o mēî se pască ?
 Intórce fóia şi dulce-î spune :
 O ! ce cuminte, ce ingeréscă !
 Şi ea-ţi va dice : estî o minune !
 Şi în icónă sus te va pune.

PUNE MÂNA.

Décă vreî ceva s'ajungî,
 Nu sta 'n cumpenî, nu alege—
 Pune mâna unde-ajungî ;
 Aşa este-a lumeî lege !
 Cine-aşteptă, cine cere,
 Aşteptândŭ, cerêndŭ elŭ pere.

CÂND APUCÎ.

Când apucî păharu 'n mână,
 Ride lumei și mi-o 'ngână;
 Lumea când l'apucă-odată,
 Multă vei sta gură-uscată.

SUS ȘI JOS.

Sus pe piscă te bate vântulă,
 Jos în vale te-uită sântulă;
 Dar' mai bin' bătut de vântă,
 Decâtă jos fără de sântă,
 Er' cu sântulă și cu vântulă
 Din țîțîni îmi scoți pămîntulă.

UMBRA.

Orî-ce vei face să te măresci
 Și 'n ochii lumei să strălucesci,
 De te-ai nălța

Incâtă sub ceruri se nu încapă,
 De-o pată totuși nu poți se scapă—
 De umbra ta ;
 Și lunei umbra-ți de vrei s'ascunzi,
 Se nu nălți capulă — se te cufunzi.

NEBUNIE ÎNȚELEPTĂ.

Prea-înțeleptă e nebunie,
 Êr' nebună — ne'nteptie ;
 Mai nebună ca înțeleptă—
 Spună, că-î drumulă celă mai dreptă.

* * *

Decând e lumea și câtă va fi,
 Cum ați trăesce va și muri—
 Puțini cu minte și mulți nebuni,
 Și buni spaima, cei rei minuni.

* * *

Unu mişelû, vre-o doi nebuni,
Care nu-şi mai aû părechî,
Pórtă lumea de urechî,
Şi ți-o frigû fără cărbuni.

* * *

Vedeţi, cum cei painjinî tindû laţuri subţirele
Şi miî de musculiţe se prindû mereû în ele,
Se sbatû şi gemû repuse de fóme şi durere,
Pân' stórse şi uscate se stingû ca o părere.
Intogmai şi mulţimea, eternû desmoştenită,
Se sbate, geme, ţipă, amarû înlăţuită
De câţi-va ce 'ntêmplarea cu trista-î neghiobie
Mai tari şi fără saţiû îi lasă ca să fie.

RĂII.

Când vedû buniî împreună
Petrecëndû o dulce vieţă,
Ca şi vespîi la dulcêţă
Răii sbárnăindû s' adună.

DESCHIDEȚI PÓRTA.

Deschideți pórtă mănăstirei
 Se vă vedemű, o ! sânti părinți !
 Deschideți pórtă viețuirei,
 Să vă vedemű, ce felű de sfinți ?
 De cei la cari se ne 'nchinămű,
 Orű sante cruci se le-aruncămű !

CALEA SÂNȚILORŪ.

Nu mănăstirea smirnuită,
 Nu lungi mătănű de chihlibarű,
 Nu rasă lungă și cernită,
 Nici ochi plecați, față smerită,
 Ci inima de pace plină,
 Și plină mintea de lumină,
 Pe-a vieții mare vorű fi farű ...
 Și sus în cerű afla-vorű harű.

* * *

Ce-oră puté sântii în ceea lume,
 O scie singur cel necuprinsă.
 Nouă aicea ómenî, nu nume,
 Ómenî ne trebue ! Cea ce-a stinsă
 Omul în sine, pentru pământ
 Ce mai rămâne ? Pulbere 'n vînt !

* * *

Cel ce şede 'n mănăstire luptă cel mult el cu sine,
 Cel de-afară şi cu sine, luptă şi cu lumea totă ;
 Cel dintâiu se scaldă 'n baia ce şi-o tórnă cum îi vine,
 Cel-alaltă pe marea 'ntinsă sbuciumându-se înnótă.
 Sânti părinţi, acum ean spuneţi, dar' cu mâna pe altar,
 Cine are drept să guste din al raiului nectar ?

* * *

Din vieţă numai — omul se cunósce,
 Mort, şi din Satana poţi să-ţi alegi mósce.

VENIREA LUÎ ISUSŬ.

Déc' a inimiî lumină
Vi-î ca portulă din afară—
Antichristă n'are sê vină,
O sê nască Isusă érá.

CELŬ MAÎ PREȚIOSŬ DIAMANTŬ.

Ca unŭ stropă de apă, ce din Oceană
Intrândă într'o scoică se schimbă 'n mărgană,
Stropă de timpă — prilejulă! Când l'ai apucată
Se preface 'n mână-ți diamantă curată.

GURA INȚELEPCIUNEÎ.

Gura 'nțelepciunei stă mai multă închisă,
Dară multă grăesce,
A prostiei tórănă ȝise și neȝise,
Și totă nu vorbesce.

NON VOBIS.

Lucru bun, o faptă mare,
 Ce-o facă buni pe pământ —
 Loră urgie și certare,
 Fome, sete seú mormânt ;
 Ér' când lucră cei mișei,
 Totă ce-î bună e pentru ei.

OPORTUNISTULŪ.

Pentru dulcele de mână
 Nu lasă sarbedulă de-acum :
 Seú nu-să eú seú elă nu vine,
 Oră eú țernă, oră elă fumă.

O DICĂTÓRE.

Frumósă-î dicătórea din dălele bētrâne :
 Totă omulă pentru sine e croitoră de pâne,
 Érá cine singură pâne nu-și croesce,
 Oră sub garduri móre, oră că se târesce.

PÂNEA CEA MAI BUNĂ.

Scii care pâne este mai bună
Și cu dulcéța sațu împreună?
Ori-câtă în lume vei totă căuta—
E numai pânea din traista ta.
Pânea ce darulă ți-o pune 'n mână,
Ori-câtă s'o mesteci pare că-i lână.

TÂRÎTURILE VIETII.

—In lumea mică te pörtă mare,
In lumea mare micuțu de totu!
—Acestă naltă geniu, sciți cine-lă are?
Kir Linge-talpe și Pupă-'n-botu.

MISTERULĂ FERICIREI.

—Nepëruiță prin vieță de vreă, frate, să treci,
 La mușinoi, la tufe, la tóte să te plecî,
 Și când cu tóte-acestea îți daă de-aberbeleaculă,
 Sărută-ale loră talpe, de vreă să-ți afi leaculă.
 —Țineți-vă misterulă, voi suflete de lută!
 Eă scuiă misterulă vostru, ér' peste voi strénută.

PUTEREA DUȘMĂNIEI.

Dușmanii adese vrëndă să te 'mbrâncescă
 Sėu în fața lunei vieța să-ți negrėscă,
 Chiar din contră singurî totă mai sus te 'nupingă,
 Și pe frunte-ți singurî nóue rađe 'ncingă.
 Bine điceau dară vechii nosti părinți:
 Cine n'are dușmanî, nu are nici sfinți.

* * *

Nu te 'nvață carî te laudă, nu te crėscă carî lingușescă,
 Ba, scânteia ți se stinge și puterea-ți amórtesce;
 Dar' scânteia se deștěptă și puterea se 'ndoesce,
 Când dai peptă și đî și nópte cu cei carî te 'ndușmănescă.

* * *

Cin' nu scie să trăească fără laudă și 'nchinare,
Și din ce-ar' puté să crească, elu îmi scade totu mai tare.

* * *

Cu-o ureche-ascultă prietiniî ce dicu,
Une orî e bine să n'auđi nimicû;
Mai alesû prin lăude când te nalță 'n cerû
Este-o fericire s'ai urechî de ferû.
La dușmanii-ți înse trage cu-amêndouê,
De-ai puté deschide nouê-đeci și nouê,
Căci de cauți bine, laude și greșele
Tu le afli numai printr' a' lorû bârfele.

MEREÛ GONITÛ.

Unû câne trece tăcutû pe stradă,
De ici, de colea, ia unû osciorû,
Nu póte înse fără să-lû vadă
Și ici și colea altû lătrătorû.

Și ici și colea îi tindă cojoculă,
 Și 'ntregă de scapă e fericită.
 Și-ală vieții noastre așa e jocul:
 Culegi oscióre mereu gonită.

PRIETINII.

ὦ φίλοι, οὐδέ τις φίλος!

(O ! prietini, prietină e *Niminea*).

Aristotele.

Iubirea, prietinia, suntă dulci — fără cuvântă,
 Dar' ele, vai ! se schimbă ca fulgulă după vântă.
 Decă inima păstrează-ți și n'o da nimăru,
 De s'ar' păré chiar îngeră, pân' n'ai primită pe-a lui,
 Căci inimile năstre l' amoră și prietinie
 Intăiă numai de aură s'arată ca să fie,
 Dar' când mai de-ameruntulă căutându mi le-ai vădută,
 Le afli că-să de sgură și-adesă numai de lută.

—Să ai amici! — Aşa e! Asemeni dicu şi eu;
 Dar' să nu uiţi, amicii potu celū mai mare rău,—
 Secretulū şi averea suntū totū ce dorescū ei,
 Şi când le dai secretulū să sciī sigurū că peī!
 Ér' când fără de-acestea amici îţi vei găsi,
 Celū mai ferice 'n lume şi eu te voiū numi.

* * *

Amicilorū, fărtate, nimicū să nu le ceri,
 Căci tóte le parū scumpe de-arū fi numai doī perī.
 Amicii-ţi dau cu aculū şi cerū napoi cu saculū,
 Când a le cere ceva te 'mpinge cumva draculū.
 Nimica, ţine minte, să nu ceri decâtū sfaturi,
 L'acestea nici odată să nu te dai în laturi;
 Atunci numai le pare că esti în faptă-amicū,
 Când cugeţi şi faci tóte cum cere-alū lorū tipicū,
 Ér' decă vrei în pace şi liberū să trăesci,
 Iubire, bani şi sfaturi, l'amici să nu cerşesci.

Arătați-mi voi amiculă, ce 'n dușmană nu s'a schimbată,
 Și atunci din nalta stâncă, unde cuibulă mi-am duratū,
 Voi descinde 'n bătătură și cu toți m'oiă săruta;
 Pân' atunci, decâtă ađi prietină, mâne dușmană ne'mpăcată,
 Sus mai bine-aici pe stâncă singurū-singurelă voiă sta,
 Și din pisculă fără ceta și cu ochiă ne'mpănjinată,
 Prin celă labirintă ală vieții mai ușoră m'oiă îndrepta.

CASA FĂRMECATĂ.

Ușă deschisă și 'ntinsă măsă,
 Ér' dómna casei — o puică-alésă,
 Și ca locuste amici, lingăi,
 La tin' alérgă pe mi de căi;
 Ér' dómna dómna și mеса strínsă—
 Fugă toți ca șoreci din móra-aprinsă.

TÓTĂ INȚELEPCIUNEA.

Pentru omū trecutulū este ca și cursa pentru féră,
 Simțindū cum aū peritū alții — se feresce să nu péră,
 Căci a nóstră 'nțelepciune e să nu mori ca o vită,
 Ađi iubită și căutată, mâne 'ntinsă și jupită.

COMEDIA.

Lume, sórte și viétă—
 Tóte tragū omulū pe ață,
 Ér' când elū s'a deșteptatū,
 Comedia s'a jucatū.

IN CIMITIRŪ.

Vedeți ici cimitirulū? Veniți, voi înțelepți,
 Și scormoliți prin óse!... Cunósceți cine-aū fostū?...
 Tăceți?... Acum ean spuneți de sunteți mai deștepți,
 Decătū orī-care prostū.
 Ean ascultați la mine, că eū vė spunū ce suntū :
 Aū fostū și suntū țină, voi sunteți mori de vėntū.

ȚERÎNĂ VIIE.

Când auđi-vei că-să mulțămită,
Să scii atuncea că am muritū;
Éră de cumva n'oiū fi 'n mormēntū—
Țerîină viie să scii că suntū !

NATURA ȘI FĂPTURA.

Genialū seū cātū de mare,
De-ai fi chiar unū dumneđeū,
Morī, trăescī — atāta răū !
Lumea din țītīnī nu-și sare,
Merge linū în drumulū seū.

PASIUNEA.

Pasiunea e ca foculū de bună și de sântă,
Căci numai prin ea omulū spre cerurī se avēntă,
Când mintea e regină;

Pasiunea e ca foculă cumplită, sfărmătóre,
 Intr'ună clipitū distruge chiar secolī de splendóre,
 Când singură domină.

IN HAOSŪ.

In alū meū sufletū fără răpaosū
 Sfârăe, ferbe, vuesce-unū haosū,
 Și sorī și stele din negrulū hăū,
 Și lumī și cerurī, rësarū mereū.
 Le place l'alții, orī nu le place,
 Dar' raiū acésta viéța-mī face.

IN RAȚE.

Precum aparū atomii în raȚa de lumină,
 Și-afară de acésta ei întunerecū suntū—
 Intogmai omenirea, la cei ce-orū fi sē vină,
 In raȚe numai cinsă se vede pe pămētū,
 Ér' făr' acestea nóptea se'ntinde pe-a ei urmă,
 Și numele-ī de-odată cu fiinȚa i se curmă.

IDEIA CREATÓRE.

O idee strălucită este togmai ca ună sóre,
Nu prin marea-î strălucire, ci puterea-î creatóre—
Sórele cum primăvéra scóte miî florî în câmpii,
O ideiă creatóre scóte alte idei miî.

NEBUNÎ DIVINÎ.

Aleşii scriu adese a punere de capu,
Cu ce-a fostu şi ce este în capete se bată,
La decî de generaţii în minte nu le 'ncapă;
A scrisu nebunú, dicu uniî, ér' alţiî : a scrisu beatú.
Dar' vine-o di, şi lumea cu tóte-a' ei minuni—
Cu regi şi sânţi, se 'nchină la beţi şi la nebunî.

AFLAREA CERULUI.

Voi cereţi să vă spunemú pe unde-î calea 'n cerú ?
Mărturisescú, şi mie acésta-mî e misterú,
Am încercatú pe-acolo pe unde mi-aú fostú spusú
Părinţiî, filosofiî, din răsăritú şi-apusú,

Dar' am pătit'o 'ntogmai Țiganiî cum pățiră,
 Când pe Păcala-odată se-î ducă îlû togmiră
 In țera unde sbóră porumbii fripți în gură;
 Și elû, pornindu-î séra, unû dealû mi-lû încungiură,
 Ér' când fu despre ȃiuă, Păcală a sburatû,—
 Țiganiî se treziră de unde-aû fostû plecatû.
 Dar' una vi-o potû spune: pe lume amăritû,
 La ceruri totû-de-una eû calea mi-amû găsitû.

SFINCSULŪ.

Nimicû ca omulû mai încurcatû
 In lume Domnulû nu a creatû,—
 Elû vrè sè vaȃă ce nu se vede,
 Și vrè sè scie ce nu se crede,
 Elû vrè s'auȃă ce nu se spune,
 Și totû nimiculû îlû vrè minune.

Elû caută calea la naltulû cerû,
 De-unde chiar stele îmi cadû și perû,
 Și nu cunósce nicî calea sa,
 De aȃi pe mâne, de ici-colea;
 Elû își croesce aripî de vântû,
 Și nu sci merge nicî pe pămêntû.

Elă cătr'o țintă mereu se 'ndréptă,
 Și nu sci unde-î, de este 'n faptă !
 Și-acéstă técă de aiuriri—
 Să fie culmea întregéi firî?...
 Ca multe câte s'aũ faptă, s'aũ ȕisă,
 De ce și omulă n'ar' fi ună visă ?

TÓTE PE SIMCEA.

Nimică cu strălucirea-î vederea se nu-ți iee,
 Nimică se-ți amărăscă ală vieții tale traiă ;
 Ună nuoră este durerea, ce trece peste plaiă,
 Nu totă ce strălucesce e stéuă seũ scântee,
 I-ună licuriciă adesea seũ numai putrigaiă.

CALEA DE AURĂ.

De trăesci după natură,
 Tu nici când lipsită vei fi,
 De-ți iaî pofta de măsură—
 Raiulă nu te-a 'ndestuli.

* * *

Nici prea multă, nici prea puțină,
Nici prea iute, nici prea 'ncetă—
Ét' ală fapteloră secretă,
Și-ală vieții drumă divină.

BUNĂVOINȚA.

Dacă blândă bunăvoință
Ar' fi și ea o ființă,
Chipă mai dulce, dulce nume,
N'ar' mai fi ca ea pe lume.

VREÎ IN CERURÎ.

Vreî în ceruri să te sui,
Să scii vieța să ți-o pui;
Voesci mare pe pământă,
Plécă-te ca frunđa 'n vântă.

MARE ÎMPĂRATŪ.

Uscată pâne și apă rece,
 Dar' ici în sinu-mă sufletu curatū—
 Și multu mai dulce vieța trece,
 Decum trăesce unū împăratū !

RĚŮ — MEREŮ.

Curênd se stinge tótū ce-î bunū,
 Rêmâne totū ce-î rĚŮ—
 A rosei foi înflorū, apunū,
 Ér' spiniî 'mpungū mereŮ.

OMENIMEA.

Vedeți acea femee înaltă și frumósă,
 Decâtū o dalbă đină cu multu mai măestósă,
 Cu mânile la spate, cu lanțuri la picióre,
 Și peste ochi încinsă cu-o négră 'nvêlitóre ;
 Incetū, încetū pășesce, abia și-abia mișcândū,
 La fie-ce mișcare în brânci amarū căđêndū !

Acésta-î omenimea, la mâni și la picióre,
 Cu-a' datinelorû lanțuri și-a' legilorû zăvóre,
 Ér' peste ochi încinsă cu cêta nesciinții,
 Cu care 'n locû de rađe o 'nvêlue părinții.

LA ÓMENII — ATOMI.

Vedeți, pătrunde-o rađa în casa 'ntunecósă—
 Atomii milióne în ea parû fulguindû :
 Așa și piticoții în préjma radiósă
 A unui mare nume se 'ndésă licărindû.

LUMINILE MITITELE.

Luminile maî mititele
 Se perdû lâng' o lumină mare,
 Și ca să simți că suntû și ele,
 Incepû să scoță fumû pe nare.

MONSTRII CUGETULUI.

Dacă cugetele noastre s'arū preface în ființă,
 Monstri n'arū puté să 'ncapă în acestū nemărginitū,
 Și de-a lorū spăimētoșie dumneđeū chiar strimtoritū,
 S'ar' ascunde să nu vadă ce-a greșitū a lui voință.

INAINTE !

Vrei înainte ? Ghiontesce, 'nvinge !
 De 'nvingi — vei merge,
 De nu — te șterge,
 Căci altulū vine — colo te 'mpinge.

VULTURŪ.

Unū sufletū fără ură i-unū fragedū porumbelū,
 Când se ridică 'n aerū — alii după elū !
 Unū vulturū mie-mi place, cu ură și desprețū,
 O aripă de-o mișcă — fugū sute de hereți.

INCHIPUIRE.

Credeți că noi suntem alta, decât totu nisce insecte,
 Ce 'ntre noi mereu ne ródem împărțiți în mi de secte,
 Vermele-și face-o găóce, noi ne facem un palatú,
 Și, nebuni, cu-atâta credem, ca ființa ne-am schimbatú !
 Par'-c' albina n'ar' fi muscă în alú ei palatú de miere,
 Și că n'ar' avé se péră, precum ori-ce muscă pere.

CARTEA LUMEI.

Când cetescú sânta natură, așa cum o vedú la sóre,
 Ba chiar nóptea la 'ntunerecú séu la stele lucitóre,
 Dreptú vă spunú, atuncea numai din totú ceva înțelegú,
 Atunci numai ieroglifa potú în câtú-va s'o deslegú;
 In volume ce 'nțeleptii aú totú scrisú, și scriú . . . și scriú . . .
 Deú, eú aflu óse góle, cum le affi în sieriú.

PACEA.

— Nu ațița pe niminí de vreí sě fii în pace,
 Pe niminí sě nu vatemí; și celú ce rău își face,

Fă tóte și 'mblândește-lă, și-atuncea, câtă vei fi,
 În pace și 'n iubire cu lumea vei trăi.
 — Vă mulțămescă de sfaturi, așa să faceți voi!
 Acésta 'nséamnă numai eternă a fi 'n rășboiă,
 Mereu a sta la pândă, să veți ce să mai faci,
 Ca celor ce te calcă să poți să mi le plăci,
 Căci în viéță-să numai împinși și 'mpingători,
 Trânteli, bușiri și ghionturi și vaete pân' la nuori.
 Ér' cine vrè să stee o clipă liniștită,
 Elă trebuie să tragă cu pumnulă oțelită—
 Pe unulă doi să-î culce, pe dece să-î alunge,
 Și cei-alalți să strige: fugiți, pân' nu ne-ajunge!

PUTEREA SUFERINȚEI.

Nu-î fericită acela, ce rele n'a 'ncercată,
 Ci care rele 'n viéță eroică a 'nfruntată;
 Căci tótă fericirea ce 'n lume póte fi,
 E numai s'aî putere mereu a suferi.
 Cin' suferi nu scie, orî-câtă de fericită,
 O singură lovire totă raiulă i-a sdrobotă.

SACRIFICIULŢ PRIMITŢ.

GeniŢ fără dureri grele,
 Ca tărăia fără focŢ,
 Amândouă staŢ pe locŢ,
 Număi arse sue 'n stele.

PRIN NĂCAZURİ.

Prin năcazurİ geniulŢ cresce,
 Fragile prin mărăcinİ!
 Fraga codrulŢ miresmesce,
 GeniulŢ l' ĩmple de luminİ.

LUME NEIMPĂCATĂ.

CelŢ măi mare răŢ e 'n lume,
 Căci ea mare nu te vrea ;
 Ea 'te-ar' face, de-ar' putea,
 Să fİi omŢ numai de nume ;
 Ba Ţi-atunci e ne'mpăcată,
 De nu estİ vită 'ncălŢată.

PALATULŢI ŞI COLIBA.

Ai coliba ta sigură,
 La palatŢu nu te nălŢa;
 Pacea jos din bătătură
 Aici n'o vei mai afla.

MONSTRI DE-ODATĂ ŞI DE-ACUM.

IndeşertŢu de monstri ne vorbescŢu cei vechi,
 Noi aceşti de astăđi i-amŢu lua de urechi.
 CapŢu, picióre, gură, ghiare, mână şi ciocŢu,
 Tóte l'acei monstri erau l'a' lorŢu locŢu;
 Dar' în minte monstrii de-astăđi nu-Ţi încapŢu:
 Pórtă capu 'n burtă, érá burta 'n capŢu.

CELŢU MAI BUNŢU DOCTORŢU.

Vrei sě-Ţi lecuescŢi durerea,
 Caută-Ţi leacu 'n alŢu těŢu sinŢu,
 CauŢi la altulŢu mângăerea—
 ElŢu de leacŢu îŢi dă veninŢu.

INTÂIŢ ŞI 'N URMĂ.

Pân' trăesci lumea te 'mpróşcă,
 Aĩ muritũ te tãmáeză :
 Nu vrè 'ntâiũ sã te cunóscă,
 Şi-apoi móre sã te vadă.

BUNII 'N CODRU, RĂII 'N LUME.

Cănesce-te în frunte, de mi te simţi frumosũ,
 De-o rea privire cumva sã nu mori deochiatũ;
 Cănesce-ţi cartea vieţii, de nu estĩ păcãtosũ,
 Sã nu fii dintre ómenĩ în codri alungatũ.

DEII NEFERICIȚI.

O ! vai nefericiții, cari s'aũ nãscutũ cu minte,
 In códă-ĩ pune lumea, şi ei o 'mpingũ nainte.

Ferice de acela ce fără minte nasce,
Căci înțeleptul ară, ér' elú ímí stă și pasce.

LEACULŨ LUMEÎ.

Ce sě-ți spargi cu lumea capulŭ,
Las' sě urle câtŭ îi place,
Icî-colea trântesce-î hapulŭ—
Mușcă, mornăe și tace.

CALEA LA ȚINTĂ.

De-ai fi tinărŭ și cu minte,
N'ai mai face-unŭ pasŭ nainte;
Dară tinărŭ ne'nțeleptŭ
Și pe dracu-lŭ iaî de peptŭ,
Și te duci la țintă dreptŭ.

BUNŪ — NEBUNŪ.

De prea ești bună amici nu ai,
 Ci ai numai stăpâni,
 Și jugulă jos de vreă sē-lă dai—
 Te veđi încinsă de căni.

IN TOIULŪ VIETIÎ.

Când cineva se nasce, ce vreă poți sē-î urezi,
 Și niminî nu-ți va ăice, că prea l'ai fericitū;
 Când móre, poți la ceruri lăudându sē-lă cocotezi,
 Și nu-ți va ăice niminî: mă rogū, l'ai prea suitū!
 Dar' când în toiulă viețiî pe cineva măresci,
 Sē scii c'asupră-î tóte potăile stárnesci!

INNOTĂMŪ.

Când nu poți face ce voesci,
 Destulă sē faci ce poți;
 Nu poți sē sbori, te mulțămesci,
 Că celū puțină înnoți.

OMULŢI LIBERŢI.

Regi, avuţi, şi voi, mişei, cari aţi lingeţi, mâni muşcaţi,
 Ucigaşi, tâlhari dăunădă, astădă sântă împeliţaţi,
 Ce folosă de mari palate cu zăvóre mi şi mi,
 Ce plătescă mesele pline de-ale lumii mirodii?
 Frica, intriga, şerbia, între voi rînjescă la măsă,
 Şi-o înghiţitură macar ne-otrăvită nu vă lasă.
 Eă la măsă mea săracă, şedă cu-ai mei, mă veselescă,
 Vină şi Musele adese, cîntă, rîdă şi povestescă;
 Éră dalba Libertate, de vină altele, nu vină,
 Ea-î la măsă totă-de-una şi ne tórănă 'n cupe vină.

CLIPITA.

Averea cea mai mare
 În lume e clipita,
 Ascunse 'n sină ea are
 Oră câte-ună omă dorit'a;
 De-î scii eşi 'n cărare,
 Ţi-ai pusă în sacă ursita.

MERINDEA VIETII.

Sórtea te 'ncurcă,
 Ea te descurcă,
 Tu mergi nainte
 Tăcută și dreptă—
 Lumină 'n minte
 Și pară 'n peptă.

ONÓREA DE AȚI.

Mai efină ca onórea nu-î lucru aȚi sub ceră,
 E tótă-o jucărie ;
 Ajunge să Ți-o dee, s'o dai la cari Ți-o ceră—
 Pe ană o pălărie.

PE PIEDESTALŪ.

C'amă ajunsă în mare hală,
 Credă, o vede ori-și-cine:
 La noi Laide și Frine
 Din bordelă — pe pedestală.

CORECTURĂ PERICULOSĂ.

Orî-câtă din a vieții carte vrei să ștergi o faptă rea,
 Urmă neagră totă rămâne, și nici mortă nu scapi de ea,
 Ba adesă o mică pată, vrîndă s'o ștergi, se mai lătesce,
 Său rădînd'o faci feréstă pe-unde alta se zăresce.
 Decî când scrieți cartea vieții, cugetați se nu greșiți,
 Căci adese vrîndă se ștergeți mai rău încă vi-o 'nnegriți.
 Dar', vă rogă, se nu vă temeți, lucruri d'astea nu-să la noi,
 Voră fi fostă pôte vre-odată, și-oră fi pôte mai apoi ;—
 Ađi la noi e multă mai bine cartea vieții se-ți negresci,
 Și-mi pună capulă pe tîpsie, decă nu te fericesci.

CA LA PASĂRI.

Păsărimă vrîndă odată se-și alégă împărată,
 Țise: împărată se fie care mai sus a sburată.
 Și s'aventă cară de care, érá vulturulă prin ele
 Ca un fulgeră se răpede și se nalță pân' la stele.
 Păsărimă stă se strige, . . . depe-arîpă-i pitulușulă
 Se ridică, tôte-i strigă: se trăescă 'mpărătușulă!
 Și la ómenă dór' i-almintrea? Ca la pasări întru totă:
 Fătă-frumosă se luptă, 'nvinge, și 'mpărată e Piticotă.

GLORIA—UMBRĂ.

Fericiți ce suntu copiii când în sórele de séră
 Iși vedú umbra lorú uriașă văi și dealuri cuprinđendú;
 Indesertú, sórele-apune și mărimea lorú bizară
 Intr'o clipă le-o înghite întunereculú căđendú.
 Adesú și mărirea lumei nu-í decâtú o umbră mare,
 Ce cu-alú sorții dulce sóre într'o clipă și dispare.

PE RÓTĂ.

Vedeți cum olariulú lutulú ilú frământă,
 Și-apoi pusú pe rótă cum ilú mai descântă,
 Și totú lutulú póte — inimí omenescí!
 De ce nu?... Și 'n viețá totú așa pățescí.

LIBERŪ.

Liberŭ, cine nu iubescé,
 Liberŭ, care nu aspiră,
 Liberŭ, care nu admiră,
 Liberŭ, cine putređescé !

TROFEULŢ MEŢ.

Luptându pentru virtute şi sântulă adevără,
 De-odată vĕdă că lumea mi-aruncă mâna 'n pĕră—
 Şi multă noi împreună ne-amă svârcolită din greă,
 Dar' eă mă laudă cu masca-ă, ér' ea cu pĕrulă meă!

NUME ŞI NUME.

Omu 'n lume-ă face nume
 Cu prostii şi 'nţelepăiună,
 Dar' adesea biata lume
 In prostii vede minună,
 Ér' pe lângă cei cuminte
 Moăăindă trece nainte.

GENII — VEDENII.

De-ară fi fostă atâtea genii
 Câte tigve 'ncoronate,
 Mară ideă abia visate
 Astăă n'ară măă fi vedenii!

Dară miî de mutre sfînte,
 Mentorî, tigve de 'mpăraţi,
 S'aû stinsû toţi ca măturaţi,
 Şi noî totû ca mai nainte—
 Incurcaţi şi 'ntunecaţi.

SCÓLA VIETÎ.

Cine-alérgă, pătimesce,
 Multe vede, multe-alege,
 Cine şede şi stârvesce,
 Dóuë 'n teiû nu sci sê lege.

MUNCA.

Munca-î balsamû la durere,
 Munca-î voe şi putere,
 Munca-î nume şi avere—
 Totû ce lumea, cerulû cere.

GHICITÓRE.

De ce *Dreptatea* óre legat'o facũ la ochĩ?
 Țicũ uniĩ: sã n'alãgã la cine se va duce;
 După momele, alȚiĩ, nu cumva sã-mĩ apuce,—
 Eũ Țicũ: cãnd veĩ vedẽ-o nu cumva s'o deochĩ.

MODESTIA.

Modestia este-o mãrgea,
 Ce șede bine ori-șĩ-cuĩ,
 Dar', eũ prin lume cum vãȚuĩ,
 Mergĩ multũ mãĩ iute fãrã ea.

LA AVUȚI.

Mãrirea vóstrã cu punga mare
 De-ajunge grópa, e de mirare;
 Micimea nóstrã pititã 'n carte,
 Ea trece ceva șĩ mãĩ departe.

CONSPIRAȚIUNE TĂCUTĂ.

De ce-atât de greu noi facem cătră bine câte-un pas?
Căci tăcută cu toți ne dicem: lasă-mă, ca să te las!

NIMICŢ PEA-PREA.

Înțeleptă să-ți dică nu potă,
Pân' nu te-ai învinsă de totă,
Êr' de totă când te-ai învinsă—
Bietulă omă în tin' s'a stinsă.

* * *

Acelă-ce vede fundulă ilusiile-și perde,
Căci cin' răstórnă glia își perde iérba verde.

DOCUMENTELE ÎNȚELEPCIUNEI.

Înțeleptă să nu mă cređi,
De nu vreă să mi te vinđi,
Testamentul pân' nu-mă veđi
Și-o scrisóre pân' nu-mă prinđi.

SÓRTEA ADEVĚRULUI.

Minciuna înainte se duce totu sburându,
 Ér' adevĚru 'n urmă elu vine ŝchiopĚtându,
 De-aceea ŝi minciuna ea răpede dispare,
 Dar' se re'ntórnă érăŝi pe vechea sa cărare,
 Ŝi, făr' s'o cauŝi, o 'ntimpini mai pe la totu rozorul;
 Ér' bietu de adevĚrulu, târindu încetu piciorulu,
 Abia ŝi-abia la secolu pe ici-colea rĚsare,
 Ŝi-ades-e-oru sirmanulu rostogolitu în gărġă,
 S'adună, latră 'ngiuru-ı potăile de târlă.

* * *

AdevĚrulu spusu cu flori
 E minciună-ades-e-oru,
 AdevĚrulu verde spusu
 Adesu capulu a rĚpusu.

SEMĚNĂTORULŬ IDEILORŬ.

Acelu ce-a sa viĚŝă ŝi-o dă pe-unu cugetu mare,
 Din toŝi plugariu 'n lume elu celu maiu bunu imi pare;
 Ca sânta lui seminŝă sĚ crĚscă, sĚ rodĚscă,
 Cu sângele lui ŝerna îi place s'o stropĚscă.
 Ŝi numai acelu cugetu va cresce ŝi va 'nvinge,
 A căruu rădĚcină s'a adăpatu cu sânge.

OMULŢ PENTRU OMŢ.

OmulŢ prin omŢ se lumină,
 DiamantŢ prin diamantŢ:
 UnulŢ fără celŢ-alantŢ—
 IntunerecŢ Ţi rugină.

INVĖŢĂTURA.

Scănteia fie orŢ-cătŢ de mică,
 Ea négra nópte o luminéză,—
 A 'nvĖŢătŢreŢ divină rađă,
 OrŢ-cătŢ de slabă, ea te ridică.

LUMINĂ VINĂ!

AŢ đisŢ, o! DómnŢ: fie lumină!
 Ţi fu 'n seninŢ;
 Đi sĖ cobórá lumină lină
 Ţi colea 'n sinŢ.

OSTAȘULŢ NEINVINSŢ.

Sciți voi ostașulŢ ce mai multŢ luptă,
 Și rane are și miŢ și-adânci,
 Nu-lŢ ținŢ în cale nici văi, nici stânci,
 Cetăți asaltă cu muriŢ 'n nuori,
 Și nu se lasă chiar arma ruptă,
 InfrântŢ se scólă de miŢ de ori,
 Și lanțuri grele nici miŢ nu-lŢ ținŢ?
 OstașulŢ este — inima 'n sinŢ!

IMPĚRATULŢ SORTII.

Vięta nŢstră, ori-cum fie,
 Strălucită, 'ntunecată,
 Liniștită, sbuciumată—
 Este-a sortii jucărie,
 Ér' a sortii împĚratŢ
 Este capulŢ luminatŢ.

CAPULŢ SUS.

CapulŢ sus și tare 'n umărŢ
 Și ferbinte coala 'n peptŢ—
 Prin alŢ glŢtei mare numărŢ
 Treci și eși la țintă dreptŢ.

CRÂNGULŨ CU LUMINILE.

Când răsfol a' vieții pagini,
Câtă te 'mbetă de plăcere,
Cum te implu de durere,
Cum te 'nspaim' a' ei păragini,
Câtă te 'nalță-a' ei imagini!

FIINȚA LUMEI.

Ună spirită numai domnesce 'n lume,
 Cu miș de rașe, cu miș de nume,
 Și-acesta, lumea când a urșitū,
 A' sale rașe le-a rēspānditū,
 Ėră când lumea va fi s'apună—
 A' sale rașe elū ěr' le-adună.

DUMNEDEŬ LA TOTŬ PASULŬ.

Ōmenii, Dōmne, misterŭ îți dicŭ,
 Și clarŭ ca tine nu e nimicŭ;
 Ei toți te-aștēptă dōr' te ivesci,
 Și la totŭ pasulŭ tu strălucesci.

CREDINȚA ADEVĚRATĂ.

Atātŭ amarŭ de religiuni,
 Și fie-care cea mai sântă,
 Dreptŭ vē spunŭ, nu prea mē 'ncântă—
 Vorbe, forme, vēntŭ, minuni!

Eă nu credă, eă vėdă în lume
 Pe Celă-Mare, fără nume ;
 Celă ce ochi n'are sė-lă vadă—
 Pasce iərbă pe livadă.

UNŨ RĂŨ DIVINŨ.

A ta 'ndurare, naltă Dumneđeă,
 Nu-ı óre 'n lume ună mare răă ?
 Pe bunătate-ți noi ne lăsămă,
 Și 'n miă păcate ne cufundămă ;
 Nu mai scimă dreptulă din păcătósă,
 Și tótă lumea merge pe dosă,
 Și pân' tu, Dómne, de sus s'o 'ndreptă,
 Mereă aicea se stingă cei dreptă.

AMARULŨ DULCE.

Lume, lume,
 Dulce nume,
 Tu ești mumă,
 Tu ești ciumă :

Te iubim, te urgisim,
 Dar' cu tin' voioși trăim,
 Și-amă trăi de ne-ai lăsa
 Chiar și peste viața ta,
 Și cu totu alu tău amar,
 De-ai peri te-amă face ér'.

INCHISÓRE PLĂCUTĂ.

Sufletulă (singur).

Póte nu veniam în lume, dar' sburdându și colidându
 Prin celă hău nemărginită,
 Și ca peșcele în mare fără grijă străbătându —
 In ăstă sacă am nimerit.
 Acum daū mereū din aripă, diua, nópte-a-mi sfarmă celă capă,
 Ca din sacă se nu mai scapă.

OMUL ȘI NATURA.

De ce te nasci și de ce mori,
 Pân' astăzi nimin n'a aflat.
 Să nasci, să mori de mi oră,
 Și póte că s'a și 'ntemplat,

Și totu așa ca ađi vomu sci.
 De nu visezu — eu ceva sciú :
 Naturei totu una-ı va fi,
 De vei fi mortu, de vei fi viu,
 Căci ori-și-cum nu-ı scapi din mână,
 Totu șerbulu ei eternu rămâni.

IMPĂCIUITÓREA TUTURORŬ.

Mare-ı osebirea 'n lume dela micu și pân' la mare !
 Dela celu ce-abia răsuffă de sätulu și imbuibatü
 Pân' la celu ce-abia mai geme de flămëndü și 'nsetoșatü,
 Dela celu ce-abia pe nasu-ı mai pufnesce de 'ngânfare
 Pân' la care de puternici în noroiu zace călcätü—
 Ah ! din légänü pân' la mórte s'a stinsü ori-ce-asemênare !
 Sântă mórte, tu esti numai, ce nu cauți la nime 'n față,
 Și tu culci pe-aceeași pernă cei mai mari dușmanı în viétă.

MAREA DEȘTEPTARE.

Mórtea este-o spaimă mare !
 Toți au disü și chiar Christosu,
 Când ea-ı marea deșteptare
 Din visü greu și mincinosü.

CALEA VIETȚII.

Când din vieță ună chinuită
 Trece, noi dicem: e fericită!
 Ca și când calea și-ar' fi 'nchiată—
 Când elă de alta s'a apucată;
 Căci celă ce 'n capătă par'-că s'ajungă,
 Incepe alta cu multă mai lungă.

* * *

Cunoscă drumulă celă mai bună?
 De nu scii étă ți-lă spună:
 Înainte, totă nainte—
 Plóie, sóre, geră, ferbinte!
 Când nainte nu mai poți,
 Jos sub glia de trei coți!...
 De-aici éráși totă nainte—
 Plóie, sóre, geră, ferbinte!

INTREVEDEREA ALTEI VIETȚII.

Vedeți voi luna de jumătate cum strălucesce,
 Ér' jumătate în întunerec se învêlesce,
 Și 'n umbră înse discu-î simțimă;

Aşa-î viéța ! Aici la sóre vedemû o parte,
De-alta o cétă ne mai desparte,
Dar' și prin cétă par'-c'o zărimû.

DIN PUTREJUNE.

Din putredele lacuri se nalță-adese flori
Cu fețe strălucite ca rumenele ȑori,
Și-mi îndulcescû îngiurulû cu-alû lorû mirosû divinû :
Așa din timpuri negre de putrejune pline,
Se nalță câte-odată ingenie divine
Inluminându pământulû de 'ntunecime plinû.

UNDE-ALERGI ?

Dar' unde-alergi, nebune, prin cerû și pe pământû,
Scurmându și-adurmecându ?
Tu cauți dumneȑeirea în lutû, în focû, în vântû !
Oprește-te și-ascultă !... N'auȑi alû ei cuvântû
In sinu-ȑi răsunându ?

REGI SĂU CERȘITORI.

O păsăruică scie cu multă măestrie,
Cu mai puțină alta se-și facă-unu cuibușorū;
Din fere una-și sapă adâncă vizunie,
Er' alta sub o tufă s'aciólă binișorū,—
Și totuși fie-care trăesce 'n mulțămire.
Ean spuneți-mi, ce face chiar omulū pe pământū?
Mereū la cuibū elū lucră cu mare îngrijire,
Decând răsare 'n lume și-apune în mormântū.
La cerū unu-și înalță palate strălucite,
Er' altulū abia-și sapă unū amărîtū bordeiū,
Și alții pe sub garduri ducū ȝile chinuite,—
Și ómenī suntū și-aceștia și ómenī suntū și-acei!
Acelū ce mai multū are, mai multū vieȝa-lū dóre;
Elū nu-și aduce-aminte, orbitū de-a' lui splendori,
De móre 'n patū de aurū, sub garduri decă móre —
Pe toȝi o țernă-ī mîncă, și regi și cerșitori.

PREȝULŪ LUPTEI.

De-ai sci, că lumea ușorū îți face
Așa cum ȝie mai multū îți place,
Atunci atâta nu te-ai sfărma,

Cum ađi te sfarimă, când ea nu vrea.
 Dar' orî-câtă lumea ți-ar' da de voe
 N'ar' fi câtă una ađi de nevoe.

PACEA MEA.

Órî-câtă la ómenî pe placă le faci,
 Pe cale dréptă nu poți să plăci—
 Eă n'am putută,
 De-aceea 'n vieță am încercată
 Să fiă cu mine eă împăcată—
 Și am făcută;
 Și-am lăsată lumea pe vechiu-î drumă
 De nedreptate, prostii și fumă.

RĂSĂRITŬ ȘI APUSŬ.

De două-orî suntă număi frumoși ai vieții nuorî!
 Când sórele răsare, când sórele apune,
 Se țeșă atuncea nuorîi cu rose și cu florî,
 Și lumea ți se pare a raiului minune:
 Copilăria-î sóre voiosă răsăritoră,
 Ér' dulcea-î amintire ună sóre-apunătoră.

HIENA OMULUI.

Cu câtă âmbli de 'ngrași trupul, cu-atâtă sufletul slăbesce,
 Și cu câtă îndopă o poftă, ea mai tare flămânțesce:
 Și, la timp de nu-î puni frêul, în momentu nepriveghiatu
 Veî fi togmai ca de hienă de-a ei ghiară sfășiatu.

IN LANȚURI DE AURŪ.

Viseză seă vedă în faptă ? . . . La ómenî când privescū,
 Pe toți în lanțuri d'aurū îi vedă cum se târăscū.
 De-î visū, ean spuneți unde-î cerésca lecuire,
 Să scóță tristu-mă sufletu din négra aiurire?
 De-î faptă, cum imă pare, eă fericescū o vită,
 Ce pasce iérbă dulce pe valea înverđită.

FERICIREA NU SE IA.

Fericirea nu se ia,
 Căci nu-î niminî să ți-o dea,
 Nici chiar unul dumneđeă,
 Fericirea mi-o facă eă.

CÂND ESTE — NU-Î.

Viეტა d'aurũ atuncĩ era,
 Când d'aurũ lumea nici nu -visa ;
 Èr' ađĩ munđĩ d'aurũ se nalđa 'n cerũ
 Și viეტა-ĩ tõtã numai de ferũ.

OMULŢ ŞI LUMEA.

Fie-care-atãtũ se vede
 In viეტა ne-apერატũ,
 Cãtũ de cade, lumii, crede,
 Cã unũ dinte i-a picatũ ;
 Pe cãnd lumea, mãĩ cu minte—
 Stã și molfãe nainte.

DREPTATEA TIMPULUI.

Nimicũ mãĩ dreptũ ĩn lume ca timpulũ nu đilesce :
 Omori-đĩ ađĩ tu timpulũ, mãĩ și elũ te omóre,
 Ilũ luminezi tu astãđĩ, elũ mãĩ te strãluscete,
 Fã-lũ điuã neapusã, și elũ te face sóre.

MĂSURA LUMEI.

Lumei placă mai bine lucruri sarbede, pe jumătate,
 Decâtă vii, strălucitoare, și cu naltă maestate :
 Mai ușorū privimū în stele, ca 'n strălucitorulū sóre,
 Mai iubimū nóptea stelósă, decâtă ziua arđetóre.

EGALITATE.

In pufulū móle, pe piétra rece,
 Pe tronū de aurū séu în bordeiū,
 Totū una este — ca clipa trece,
 Și toți sub glie, și noi și ei.

* * *

Orī și câtū se fi de mare, orī și câtū se strălucesci,
 Sub trei coți de négră glie, te întinđi și putređesci !

* * *

In sicriū de aurū, în mătăsării,
 Și făcutū cu dresuri și mirosuri miī,
 Séu cu țernă gólă numai coperitū—

Totulă putreşesce ce-odat'a muritū.
 Morţi de voiţi înse sē nu putreşiţi,
 Sufletu 'n viēţā vi-lū înmiresmiţi.

NEÎNVINSŪ.

Dréptă judecată şi 'n sinū cugetū bunū—
 Şi duşmanī câtū frunţe, de toţi îmi rēsbunū.

* * *

A sorţii grea săgētă pētrunde tōte 'n lume,
 Rēstórnă celū mai tare şi celū mai mare nume :
 Dar' totuşi ea se 'nfrānge şi cade sfārîmată
 De omulū dreptū la minte şi inimă curată.

RĚSBUNARE.

De rēū, de bine, trăesce 'n lume
 Până-ţi va bate şi óra ta ;
 Pedépsă lumei — lasă-ţi unū nume,
 Nici mortū sē pótă de tin' scăpa.

SĂ SCIE C'AI TRĂITŪ.

Invidiatŭ mai bine, decâtŭ compătimitŭ,
 Căci celŭ dintăiŭ trăește mărețŭ și strălucitŭ,
 Êr' cest'alaltŭ, sirmanulŭ, o duce trasŭ-împinsŭ,
 De rîsŭ la miŭ, la unulŭ de-abia pôte de plânsŭ.
 Decătŭ de plânsŭ în lume, mai bine morŭ strivitŭ,
 De-a pismeŭ négră hidră — să scie c'ai trăitŭ.

NESCIINȚĂ BUNĂ.

Bine-î omulŭ că nu scie,
 Că vieța-î ostășie ;
 Căci nainte déc' ar' sci,
 Deŭ, nici mortŭ n'ar' mai veni.

REALISTULŬ ȘI IDEALISTULŬ.

—Trăești bine, trăești rău,
 Nu trăești nici mortŭ, nici viŭ.
 —Morŭ tu viŭ ! Sirmanŭ de eŭ
 Trăești mortŭ, ca mortŭ se 'nviŭ.

Dalbă-î lumea și măreță
 Pentru celă care-o 'nțelege
 Și frumsețele-î alege;
 Ér' pe care în viêtă
 Mi-lă adapă, mi-lă îmbracă,
 Și mi-lă pasce cu verdéță—
 Lumea nu-î decâtă — o vacă.

MARELE MONUMENTŪ.

Cea mai mare-avere 'n lume
 Este numai bunulă nume;
 Celă mai mare monumêntă—
 Nume bună peste mormêntă!

NEMURIREA.

Sub astă piétră viêta fugindă m'a aruncatū,
 Ér' mórtea la lumină din nópte m'a sculatū.

SECOLULŪ NOSTRU.

Secolulū nostru pe din afară
 Totū focū și pară,
 Pe din lăuntru cumplită față—
 Unū sfincsū de ghiață.

PRIETINIA SIGURĂ.

Ca să-ți fie 'n lume bine,
 Sfatulū tēū ilū caută 'n tine,
 Și mai bine ca să-ți fie,
 Fă-ți cu tine prietinie;
 Prietinia din străini
 E ca umbra dintre spini,
 Ađi te arde, mână te 'mpunge,
 Când îți trebūe nu-ți ajunge.

TOTȚI UNA.

Ce-mi tocați și ăi și nópte de 'nvēțați, de sânti părinți?
 N'au îmbētrānitū și dēnșii și-au rēmasū fără de dinți?

N'aũ âmblatũ şi ei în cârje şi nu mi-aũ muritũ cu toţi ?
 Nu i-aũ pusũ, ca pe totũ omulũ, sub o glie de trei coţi ?
 Cine scie unde-sũ astãđi ţerna şi-a' lorũ oseminte ?
 Cine ađi le-ar' mai cunósce, ce-aũ fostũ ele mai nainte :
 Cersitorũ, unũ sântũ pãrinte, unũ tãlharũ seũ împěratũ ?
 Nu-ĩ nimicũ ce-a fostũ odatã, mórtea ér' le-a mestecatũ ...
 Ca se 'nchipũe alte nóue, se le-amestece-apoi érá,
 Şi se scóťã dintr'o ţernã acum omũ, acum o férá.

De nu vreţi din lutulũ negru se vė scóťã mâne-unũ lupũ,
 Pãnã sunteţi în viéťã scuturaţi-vė de trupũ.

CUMPENIREA OMULUI.

Nu-ĩ cântarũ mai mincinosũ
 Decãtũ omulũ pe pãměntũ:
 Corpulũ trage totũ în jos,
 Sufletulũ totũ sus în věntũ.

MARELE OLARŪ.

Mare este urđitorulũ, dar' în urmă totũ olarũ;
 N'a făcutũ şi elũ totũ óle şi le-a atěrnatũ prin hãũ?
 O ciocnire între ele — şi se veđi óle şi carũ
 Cum orũ se-se ducã hãrburi, par'-cã n'ar' fi dumneđeũ.

LA CĂRĂMIȚI!

Deșertă ești mare și îngânfată,
 Și 'n sieriună d'aură leșu-ți închiși —
 Astăzi sevă mîne, o veți curată,
 Din tin' lăeții facă cărămiți!

VIEȚA—FRUNȚĂ.

O frunză numai mînată 'n vînt
 E vieța noastră pe-acest pămînt,
 Căci vîntul sorții mereu ne mînează
 Pînă ne-afundă și ne 'nșirînează,
 Ca nouă frunze er' se răsare —
 Să 'ncepă vîntul din capetă eră.

HÂRCA LUI CESARŪ.

Vedeți această hîrcă? A fostă a lui Cesarŭ!
 Din ea cândva mărirea spre cerŭ își lua avîntulŭ,
 Resbóe și triumfuri cutremuraŭ pămîntulŭ,
 Er' ađi, căutați încóce, în ea — unŭ furnicarŭ!

CE-Î OMULŮ ?

Ce-î omulŮ ? mulŮi se întrebără,
 M'am întrebatŮ adesŮ şi eŮ,
 Şi am aflatŮ : UnŮ capŮ de deŮ
 LipitŮ pe-unŮ trunchiŮ cumplitŮ de fără.

CRUCEA SUFLETULŮ.

Adese luminosul sufletŮ se cėrtă cu țerina,
 Şi ruşinatŮ de-aşa 'nsoțire ar' vrė sė n'Ů mai vađă ;
 Țerina blândă, rîdėtŮre, îi strînge dulce mîna,
 ElŮ îmbėtătŮ de-a eî suflare în brațe-î dormiteză.
 Aşa în cėrtă şi 'n iubire, şi mai multŮ înşelatŮ,
 Têrişu-grăpişŮ îşi duce crucea cu care e 'ncărcatŮ.

PALATULŮ GRIERULŮ.

Şi grieriî îşi alesese odată împėratŮ,
 Şi trimisese solî în țără sė caute unŮ palatŮ.
 La solî atunci unŮ vermulete le ese înainte,
 Poftițî cu mine, elŮ le đise, sciŮ unulŮ minunatŮ,

Și din strămoși, spunea odată iertatul meu părinte,
 Străbunii vostri-lă locuise — moșie strămoșească.
 Și merși-ajunși, dicându-le arată — o hârcă 'mpărătească !

PREFACERE DURERÓSĂ.

Ce vă plângeți de viéță,
 C'abia vine — și-a peritū !
 Flori înflorū de diminéță
 Și 'ndeséră-au vesteđitū.
 Iérba câmpulū învêlesce,
 Dar' eurênd s'a și uscatū,
 Frunđa codrulū răcoresce,
 Tómnă ér' s'a scuturatū.
 Unu 'nvie, altulū móre,
 Și poporū după poporū
 Se prefiră l' acestū sóre
 Născătorū și-omoritorū.
 Frunđe, iérbă, omū și flóre,
 Trecū și vinū éráși de rostū,
 Dar', acésta-i ce ne dóre,
 Nu mai vinū care-aū mai fostū.

MORTEA ȘI SPERANȚA.

Maî aprópe dintre tóte
 Nu-î ca mórtea pânditóre;
 Maî departe nu se póte
 Ca speranța 'nșelátóre.

FU — PFU !

Veđi ici pumnulú de cenușă? Caută bine! — Cine-mí fu?
 — Elú ímí sguduia pământulú când se clătina în tronú.
 Cine? — Nu simți! — Chiar nimica! — Alexandru Machedonú!
 Astăđi tót'a lui putere, ét'o spulberă unú — pfu !

REÎNVERȚIREA.

Frunđa cade tómna jos
 La trupina sa,
 Primăvéra maî frumosú
 Ér' se va nălța.
 Din alú vieții pomú cădemú
 Astăđi în morméntú,
 Mâne éráși, vremú nu vremú,
 Ne nălțămú în vântú.

VEDI-TE PE TINE !

Cu unŭ ochiŭ te uită la cei dimpregiurŭ,
 Ér' la tine caută cu ochi câți în ciurŭ :
 Cu unŭ ochiŭ, cu-unulŭ cerŭ veđi și pămêntŭ,
 Să te veđi pe tine miŭ de-ajunsŭ nu-ți suntŭ !

ESTREME UNITE.

Eŭ nu 'nŭtelegŭ, cum omulŭ atătŭ se osebesce
 De cele-lalte fiinŭe, carŭ cerulŭ le soresce.
 De cauți adâncŭ, adese pe omŭ îlŭ afli 'n féră,
 Descósă omulŭ bine — și féră ese-afară.

FLORILE MORMÊNTULUI.

Frumseța, fericirea, se stingŭ chiar pân' trăesci,
 Virtutea și mărirea înflorŭ când putređesci !

O! O!

Ca tine dulce și răpitoare,
 O! nu-î, iubită, ca tine nu-î!
 Necredincioasă, amăgitoare,
 O! nu-î, iubită, ca tine, nu-î!
 Iubită totuși și 'ncântătoare,
 O! nu-î, iubită, ca tine, nu-î!
 Spune 'nțelepte cerescu-î nume!...
 Nu scii?... Se póte?... O! Lume, Lume!

* * *

—Veninǔ mestecatǔ cu miere,
 Bucurie cu durere,
 Sciți voi cum îi dicǔ pe nume?
 —Lume.

ȚERÎNĂ UȘÓRĂ.

Décă-ușórá vrei sǔ-ți fie négra țernă în mormântǔ,
 Vedǔ, sǔ nu fii și tu 'n viéța greutate pe pământǔ.

VIÊȚA — FOCULŪ.

Viêța nóstră cu foculŭ are
 O fórte mare asemênare :
 Nu luce fără amărăciuni,
 Precum nici foculŭ fără tēcuni ;
 Și amêndouê când trecŭ, se curmă,
 Nópte, cenușă, rămâne 'n urmă.

SUNT — NU SUNT.

Nu în viêtă luptămŭ cu mórtea,
 Aici cu toți luptămŭ cu sórtea ;
 Cu mórtea 'ncepemŭ lupta 'n mormêntŭ,
 Aci s'alege de sunt, nu sunt.

IN FAȚA MORȚII.

E nebunie sê cugetămŭ
 Mereŭ la mórte pân' vegetămŭ ;
 La ce sê cugeți când ea totŭ vine,
 Nu vine astădî, dar' vine mâne.

Înțelepciune-î noi se 'ngrijimă,
 Bine vieța se ne-o 'mplinimă,
 Când vine mórtea cumplită rînjîndă,
 Să-î dici, în față voiosă căutîndă,
 Étă țerîna, pune-ți-o bine,
 Numele-mî înse, elă nu-î de tine!—
 Și plecî rîdîndă.

LA MAÎ MARE!

Când vîdă în minte-mă că sunt nimică,
 Incepă atuncea să mă ridică,
 Căci de-ași fi ceva, și dec' așa sci—
 Din mică ađă, mîne maî mică așa fi.

LA MARÎ ȚINTE.

La marî ținte căți prin lume nu s'avîntă ca să sbóre,
 Și cu aripa lipită moră pe-o poftă trecătoare!

VIETĂ MORTĂ.

De voesci murindă se 'nvii,
Mortă în lume se trăesci;
Când la lume mai multă ții,
N'ai murită și putrețesci.

SINGURUL ÎMPERATŪ.

Fii săracă, dar' fii curată,
Golă pe-afară, plină în sină,
Timpuri bune-rele vină—
Tu mergi capulă ridicatū,
Și-ți ești singură împēratū.

* * *

Cin' de lume se reține,
Elă va fi ală lumii rege—
Er' de-î place să-se 'nchine
Din țerînă-lă voră culege.

CE-AJUNGÎ — N'AJUNGE.

Fericire este numai — fericire căci doresci,
 Și 'ntr'atâtă e fericire ori-ce poftă împlinită,
 Căci din ea se nasce dorulă după alta să pornesci;
 Viéța-î tótă fericire — când ajunsă, când dorită,
 Dar' din tótă fericirea — nici-o clipă mulțămită.

* * *

A nóstră fericire nu-î dorulă împlinită,
 Ci dorulă ce te arde s'ajungî ce n'a sosită.

CÂND CUNÓSCEMŬ FERICIREA ?

Nu că dóră n'ar' fi 'n lume fericirea ce-o dorimă,
 Dar' adesea, din păcate, ea-î cu noi fără să scimă.
 Fericirea, după față, n'o sci nimeni cum se chiamă,
 Ér' când spatele-și întórce o cunosci par'-că ți-î mamă.

FERICIREA.

Tót' a lumei fericire
 Ét' o ici într'o rostire :
 Fii cu sórtea-ți împăcatu !
 Căci în viétă suferința
 Alta nu-î decâtu dorința
 De-a avé ce nu-ți e datú.

MERSULŬ LUMEI.

Ce facú eú, la alți nu place,
 Alți ce facú nu-mi place mie ;
 Așa-î lumea și-o sě fie,
 Și-î nebunú cin' stă și tace.

Lumea prin nemulțămire
 Merge 'ncetú spre 'ndeplinire,
 Mulțămită, ședetőre,
 Ađi adórme, mâne móre.

DICERÎ.

Nu e greu fapte să faci
Și departe să te duci,
Greu e lenea pân' desbraci
Și pe cale pân' apuci.

Tótă ziua care-ți vine
Cuget'o vênatû a-mână,
Alta vină ori rêmână,
Dar' acêsta ține-o bine.

Vrei să scii ce-î bunû seû rău,
Singurû să cunoscî te 'nvață;
E minciună — nu-î viêtă,
Cin' nu-și are capulû seû.

De vei tu sôrtea să ți-o faci,
Nu te sili prea multû să placî,
Căci cine vrè la mulți să placă
Pe sine însuși se desbracă.

Binele de te 'ncungióră,
Nu-lû lăsa, dă după elû ;
Relele de te 'mpresóră,
Las' se trecă frumușelû.

Când ajungem la ce-î bine,
Ce-î mai bun e nebunie;
Rău e căci niminî nu scie,
Când ajungi și decă ține.

Când pe-o cale ne 'ndreptăm
Ântâiu ținta ne-o 'nsemnăm,
Câți prin vieță rătăcim
Făr' ca ținta să ne-o scim!

De nu stai, ci mișci mereu—
Mergi încet, dar' nu rămâi,
Mâni mai bine, ađi mai rău,
Pân' o scoți la căpătâi.

Când amicul e de miere,
Cruță-l, de totu nu-l mănca;
La nevoie și durere
Nici de leac nu-î mai avea.

Pe fericit și o suflare
Ilă face mai se pice:
Pe cel sirmanu ori-ce mișcare
De jos se-se ridice.

Totă ce-î sufletu mare
Sufere 'n tăcere,
Celă ce-î mică se laudă,
Dă în peptu și cere.

Unde-î inima pustie,
Acolo-î limba mai vie,
Unde-î inima mai plină,
Acolo-î limba mai lină.

Dela omă la omă nu-î punte,
Este lațu numai și ghiară ;
Cine ține se nu piără,
Dece ochi se aibă 'n frunte.

„Fie arculă câtă de mare,
Ne'ndoită putere n'are“ ;
Omulă câtă de mică se fie,
De-lă îndoi îi dai tărie.

„Fapta bună nelăudată
Fapte bune miș ucide.“
O rea faptă necertată,
Ușa l'alte miș deschide.

Carî spunû vorba cum le ese,
Suntû la sufletû nefăţari,
Carî facû mutre mai alese,
Suntû la cugetû mai murdari.

Şi de rege şi de leû
Fugî câtû poţi de amêdoî,
L'amêdoî o paţi totû răû,
Orî te mâncă, orî te 'ndoî.

Vrei sê 'nveţi economie,
O învaţă din natură:
Ea în miî folóse scie
Sê prefacă-o fărmitură.

De-ai ajunsû la vre-o plăcere,
Taci şi-o gustă în tăcere,
Căci, voiosû, de vei striga,
Vine altulû şi ţi-o ia.

Cin' secretulû strînsû îlû ţine
Singurû domnû e peste sine,
Cine-şi dă secretu 'n vântû —
Sclavû e umbrei pe pămêntû.

Dușmanulă celă mai mare
Ală oră-cărei plăceri
Cunósceți-lă voi care?
Necumpătulă de eră.

Fugă de omă mâncândă pământulă,
Ce rîdëndă îți sue scara:
Elă te linge cu cuvëntulă
Și 'n ascunsă și-ascute ghiara.

Décă fură ună puiă de rață
Tótă lumea te înhață —
De fură înse o corónă
Tótă lumea se plocónă.

Celă ce-ă secă își caută glótă,
Ințeleptulă singurelă
Își ajunge elă cu elă,
Căci in-elă e lumea tótă.

Vrei să trecă —
Să te plecă!
De te-ardică —
Veđă că pică!

Nu împunî—
Te supunî!
Te ridicî—
Veđi pitici!

Când nu ai ce face
Dracu nu-ți dă pace,
Până nu te 'nvață
Să te dai pe ghiață.

Fii ca vița în viेतă,
Unde n'ajungi nu te 'ntinde,
De ce poți numai te prinde
Și ne dă a ei dulcეტă.

Iubescî — în lume prea ai a plânge!
Urăscî — și lumea cu tin' se stînge!

O rea 'nvეტătură
I-ună firă de neghină,
Și în bătătură
Prinde rădęcina.

De voescî traiă liniștită
Cu-a ta inimă te cეტă,
Cine poftete îi iეტă
Și-a pusă pacea pe cuțit.

Nu corónă și purpură
Facă mărețu pe-unu muritoru,
Secătura-î — secătură
Chiar și 'n tronulă soritoru.

Pe tótă lumea verde
Nimicu nu-î mai cumplitu,
Decâtă care-a trăitu
Câtă n'are ce mai perde.

De trăesci cum firea cere,
Nu vei fi lipsitu nici când,
De trăesci după plăcere —
In eternă vei fi flămêndu.

Nu-î destulă cu capulă sus,
Și ideî s'ai nalte 'n elă;
De nu, câtă mai sus estî pusă,
Cu atâtă estî mai mișelă.

Cu câtă vieța te chinuesce,
Cu-atâtă și mintea se limpedesce;
Cu câtă e traiulă mai fericitū,
Cu-atâtă și ochiulă mai pânjinitū.

Când voesci voesce toate,
Dar' fă lucrul cum se poate.

Ce-audă lasă, iă ce vezi,
Și-atunci toate poți să crezi.

În piatră tinărul ce 'nveți se sapă,
Ce 'nveți în vârstă le scrii în apă.

Frigul primăverii rosele 'nmulțesce,
Frigul tinereții dăilele lungesce.

Beția de plăcere
E puntea la durere.

Numai nume și lumină
Hăul vieții însenină.

Cine tace și ascultă în riu sacul elu își pune,
Peșcii, care mai multu âmbă, vinu mai iute pe cărbune.

O viață fără amar
Ca tămăia fără jar.

Cel cu punga durdulie
Dintre toți mai bine scie.

Maî bine 'n pace şi cu puţin,
Ca munţi de aur — cu frica 'n sin.

Avere femeiească
Ruşine bărbătească.

Pentru muşcătură
Leacă o sburătură.

Plăcerea aşteptată
Maî dulce ca gustată.

Vorbesce rar, ascultă mult!
Eu sapă la aur, când ascult.

E uşor să aiurezi,
Când cu fapta nu urmezi.

Gura ăice, mintea tace,
Gura tace, mintea face.

Focul mic curând se stinge,
Mare, marea nu-l învinge.

Poţi s'alegi unul ca unul
Şi 'nțelept nu-î ca nebunul.

Lucrul mică se nu-lă alungi
Pentru mare ce n'ajungi.

Pe omă îlă face lumina omă,
Sórele pomulă îlă face pomă.

La amară — fără răbdare,
Faci amarulă și mai mare.

Cu puțină cine se 'mpacă
Sci trăi și 'n pétra sécă.

CULESULŪ.

De unde-ar' scóte miere albina lucrátóre,
De n'ar' sbura pe câmpuri gustândă din flóre 'n flóre?
Și nu numai din flóre, din aspru mărăcină
Iși suge ea adese nectarulă ei divină.
V'ași spune eă atâtea, de nu adese-ori
Treceam pe valea vieții prin mărăcină și floră?
Și dulce de-a fi ceva, vă spună alesă și ruptă,
In floră n'aflăi nimica — din mărăcină am suptă.

CERŪ — ADEVĚRŪ.

Vedeți cerulŭ sus cu stele, totŭ același ađi și mâne,
 Fie nuorŭ, fie lumină, totŭ-deuna nălțătorŭ ;
 Totŭ aceleași adevăruri, ca și stelele, bătrâne,
 Luminéză și-aste pagini scrise-aice de muritorŭ.
 Érá decă câte-odată vi se parŭ întunecóse,
 Cugetați, c'aveau sê trecă prin a' vieții umbre gróse.
 Ér' de-sŭ multe și mărunte, câtŭ la mulți le parŭ nimicuri,
 Nu uitați, măestre scrieri după falnice tipicuri,
 De paradă, suntŭ adesea, și de ele de vorbescŭ
 Intrebați-i sê vê spună decă cumva le cetescŭ,
 Și cetite, câți din ele macar cevași înțelegŭ ?
 Dar' prin astea mulți răsfoe și din totŭ ceva-și alegŭ,
 Érá ele mititele și din fire lipicióse,
 Se acață nesimțite și de mințile lenóse,—
 Și ce-adesŭ nu facŭ volume pline de văpăi și-avântŭ,
 In vieța omenimei face-unŭ cântecŭ, unŭ cuvântŭ.

FINE.

CUPRINSULŪ.

	Pagina.
1. Inchinare	3

LUMEA VISATĂ.

Crângulŭ cu visurile.

2. In limpedile unde	11
3. Ah ! lasă-mă copilă	12
4. Ca rosa de mirosuri	12
5. Din dori și până 'n seră	13
6. Când aerulŭ s'aprinde	14
7. Cum vede călătorulŭ	14
8. Cum riulŭ plânge 'n vale	15
9. Când sórele se culcă	16
10. Eă staă pe malulŭ verde	17

Crângulŭ cu dorile.

11. Ântâinlŭ amorŭ	21
12. De-acum nainte	22
13. Apălina e numai una	22
14. Din morți	24
15. Numărulŭ sărutărilorŭ	25
16. Trăgea din furcă	26
17. In marmorulŭ	27
18. Cea mai adâncă carte	28
19. De dorŭ eă morŭ	28
20. Trecerca ei	29
21. Nu se pôte	29
22. Lumea mea	30
23. La surisu-ți	30
24. Sărutările	31

	<u>Pagina.</u>
25. Păcatu fără vină	31
26. Sufletele	32
27. La porța inimii	32
28. Când te zării	33
29. Póte vine	33
30. Vântulú suspinelorú mele	34
31. Zefirulú tradatú	34
32. Nu-î flóre	34
33. Versuri și sărutări	35
34. Cugetele mele.	35
35. Din cartea facerei	36
36. Oglinda Apălinei	37
37. Dorule du-te !	37
38. Când în negrele cî plete	38
39. La isvorú	38
40. Vedeți voi flórea	39
41. La tine tóte	40
42. De vrei să te ținú în minte	40
43. Primăvéra mea	41
44. Mă încerescú	41
45. În ceruri ride	42
46. În viéță-mi	43
47. Cântecele mele	43

Crângulú cu doinele.

48. Inchisórea dorului	47
49. Poetulú o scie	48
50. Jurămintele de iubire	48
51. Șapte pentru dóuă	49
52. Linsú-prelinsú	49
53. Rosa — iubirea	50
54. De-ar' trăi amoru-ți	50
55. La o mirésă	51
56. Néga	51
57. Omerú și Tersitú	52
58. Las' bătrânii	53
59. Unú vrea-sonetú	53
60. Inima fără ochi	54
61. Săgéta	54
62. Sărutarea Româncei	55

	Pagina.
63. In şedătoare : Trandafiri şi floriore	56
64. " Tórce Lina, nu prea tórce	57
65. " De ce óre junii	57
66. " Cu buzele muşcate	57
67. " Şedătoare, şedătoare	58
68. " Intórceţi hora	59
69. In museu	59
70. Elocinţa mânei	59
71. Cartea mea	59
72. Ochii şi buzele.	60
73. La o capū-intortură	60
74. Visū adevăratū	60
75. Dorū împlinitū	61
76. Intre două	62
77. La o cărunţă periculósă	62
78. La vântū	62
79. Topesce-negresce	63
80. Inşelată-nşelătoare	63
81. Madona periculósă	63
82. Rosele	64
83. Nu cântū dalbă	64
84. In laţū	65
85. Puterea amorului	66
86. Indesertū	66
87. Décă ardū	66
88. Cea mai fericită frumseţă	67
89. Dorū — sborū	67

Crângulū cu rēcorile.

90. Din cupă	71
91. Tórnă copilă.	72
92. Cântecū	72
93. Trei lucruri	73
94. Isvorulū sciinţei	74
95. Păharulū — sóre	74
96. Jurământulū poeţilor.	75
97. Tóte 'n focū	75
98. Lumea beată	76
99. Omū între ómeni	76
100. Naufragiulū lui Golivasū	76
101. Nefericirea lumei	77

	Pagina.
102. Eă nu 'nțelegă	77
103. Celă ce bea	77
104. In contra morții	78
105. Bucuria	78
106. Lină — Lumină	78
107. Vinulă și fariseulă	80
108. Cu Musa mea	80
109. Calea fericirei	81
110. Prietiniă la păhară	81
111. La urciură	82
112. Nu mă miră	82
113. Miia	83
114. La farisei	84
115. Lumea mea	84
116. De-ați aduna voi vinulă	85
117. Când primăveră	85
118. Minunile vinului: Că ce vinulă îi place	86
119. " " Cu vină stingi dorulă	86
120. " " Că sub viță la răcoră	87
121. " " Cine nu se răcoresce	87
122. La județ	87
123. Rămasă bună !	88

LUMEA AFLATĂ.

Crângulă cu negurile.

124. Pentru țără să murimă	93
125. Patria și mormântulă	93
126. Țără și străinătatea	94
127. Talismanulă poporului	94
128. Limba	94
129. Trecutulă croitorii	95
130. Mihaiade: Să nu dici vorbă mare	95
131. " Velfa lui Mihaiă	96
132. " Mihaiă in Câmpulă-Turzii	96
133. " Capulă și sufletulă lui Mihaiă	97
134. " Statua lui Mihaiă	97
135. " Lumea spune, noă Achile	97
136. " Ochii lui Mihaiă	98
137. Valea-Albă	98
138. Stefană și mamă-sa	99
139. Lege și moșie	99
140. Dorință veche	100

	Pagina.
141. Din 1848: Răspunsul luncanu	100
142. " " Fântânelele	101
143. " " Fuga de mueri	101
144. " " Câmpulul-Libertății	102
145. " " Epigonii	102
146. Umbra lui Lazaru	103
147. Umbra lui Asachi	103
148. La mormântul lui Jancu	104
149. Sângele lui Horea	104
150. Românul în străini	105
151. Românul toate ușor le învață	105
152. Român, eu nu voi dice	105
153. Înțelepciunea Schiților	106
154. Cu nasu 'n nuori	106
155. Sacrificiul de oameni	106
156. Românul	107
157. Unde-i România?	107
158. Maimuța civilisată	108
159. Patria virtuții	108
160. Sic vos non vobis.	109
161. Libertate, libertate!	109
162. Unde-i măestrul?	110
163. Pentru domni	110
164. La Gâgâilă oratorului	111
165. Protecțiunile	111
166. La mărtea unui gazetar-revolveru	111
167. Iia rușinei	112
168. Pe mormântul unui deputat	112
169. La cavalerul Târfală	112
170. Blajul	113
171. Răspuns	113
172. Pe porța cetății Nova-Sybaris	114
173. Pe porța Noului Sion	114
174. Noi și țera	115
175. Decât dulcea țera	115
176. Țera mică	115
177. Sunt Român	116
178. Omul luminei	116
179. Eroul bătrân și mărtea.	116
180. Înșoriri	117

Crângul cu spini.

181. Viețile poetului	121
-----------------------	-----

	Pagina.
182. Originea celui mare	122
183. Cum s'ă fie poetul	123
184. Poetul și regele	124
185. Diamantul și poezia	124
186. Fără dumnezeu	125
187. Precum se nasce paserea cântă	125
188. Rogul-altar	126
189. Alegerea mea	126
190. Căutarea pilei	127
191. Literatura-Cir-ă	128
192. Musele alungate	128
193. Musa Românească	130
194. Chemarea poetului	130
195. La Epigramă	131
196. Nestorii și Achilii moderni	131
197. Metamorfosa poetului	132
198. Pământul scriitorului	132
199. Gătela poeziei	133
200. Celu nemuritoriu	133
201. Impărăția poetului	134
202. Armele poetului	134
203. Iși are leul brâncă	135
204. Făr' amoru și fără vinu	135
205. Poetul și furnica	136
206. Prefacere	136
207. Să te miri ?	137
208. Lauda tăcută	137
209. Gura lumii	138
210. Răstignit-fericit	138
211. Pe stâncă	139
212. Sihastrul	139
213. Mai voiu s'ă fiu unu vultur	140
214. Cununa poetului	140
215. Precupeții literari	141
216. La cei din Elicon	141
217. Muscă și muscă	141
218. Țințarul românesc	142
219. Știința și prostia	142
220. Mulțimea	143
221. Martirul	143
222. Simpatie	144
223. Adrese periculoase	144
224. Nu cred	145

	Pagina.
225. In întunecăciune	145
226. Ciocărlia și privighitoarea	146
227. O mare nebulă	146
228. Călare pe stele	147
229. Mărăcinile poeziei	147
230. La un bădălaș	147
231. Ca la noi la nimine	148
232. Novele Danaide	148
233. Cimilituri	149
234. Se pune apoi Dada	149
235. Copiii lui Căscău	150
236. Olimpul odată și acum	150
237. Pe mormântul lui Cârlova	150
238. Cerințele epigramei	151
239. Străluciri deosebite	151
240. Original și banal	151
241. Criticul și tinerețea	152
242. Constelațiunea	152
243. Nume furat	153
244. Un bădălaș	153
245. N'au să-ți placă ai mei crimi	153
246. Dela vorbă până la faptă	154
247. Pensia nemuritorului.	154
248. Un poet fără fund	154
249. Romantismul brut	155
250. La țapul lui Epicur	156
251. Laureati moderni	156
252. Cartea-cenușă	156
253. Apollo către marele Căscău.	157
254. Eroii de ață	157
255. Mângăierea unui poet	157
256. Poetul către diarist	158
257. În coș!	158
258. La cei cu talangă	159
259. Edițiile pe hârtie de țigări	159
260. La Lădan	159
261. Poezii neperitoare	160
262. Mângăierea poetului Orăcăila	160
263. Un filosof	161
264. Poet înalți	161
265. La poezii bocitoare	161
266. Cântăreți, ca voi pe-o mie	163
267. La un taraf literar	163
268. Unii pe alții vă laudați	163

	Pagina.
269. Poetul Sfârșilă	164
270. Eu plângu ne'ndurata-ți sorte.	164
271. Aici repausază poetul Sfârșilă	164
272. La franțuziți	165
273. Carte eternă.	165
274. La un poet satiric	165
275. La un bandit literar	166
276. La criticul Scăete	166
277. Versurile ușore și grele	166
278. Pentru Zoili	166
279. Deșertu asuți atata, dogite cărturar	167
280. Nu prin nuori — prin flori!	167
281. Cedrul	168
282. La un editor	168
283. Poetul mângaiat	168
284. La un poet întinerit	169
285. Teatrul nostru	169
286. Versuri indiscrete.	169
287. Clasicii români	170
288. Donici și Kriloff	170
289. Cu antereul lui Arvinte	171
290. Cărți morți	171
291. Fructe nu flori	172
292. Pe mare	172
293. La un grier omorît de furnici	173
294. Poetul și lumea	174

Crângul cu stâncile.

295. Lasați-mă voi învățați	177
296. Calea întorsă	178
297. Știința-credință	178
298. Adevărul adevărat	179
299. Lumina și umbrele	179
300. Naea fără vânt	180
301. Oglinda lui Diogene	180
302. Pe mormântul unui filosof	181
303. Înțelepție proastă	181
304. Calea cea mai scurtă	182
305. Omul și albina	182
306. Secăturile	183
307. Puterea invidiei	183

	Pagina.
308. Adevărul și veninul	183
309. Un răspuns	184
310. Mormântul unui avocat	184
311. Păstor și păstor	185
312. Cununile	185
313. Contra riului	185
314. După mii de ani	186
315. Lege și lege	186
316. Cinci articoli nodoroși	186
317. La ai mei	187
318. La o hârcă	187
319. Recunoscința	187
320. Templul secretului	188
321. Umbra regilor	188
322. Regele nedrept	188
323. Rivalul Satanei	189
324. Dreptul divin	189
325. Mânia	199
326. Mama fericită	190
327. Prețul faptei	190
328. Fapta vorbește	190
329. Urma spune	191
330. Masca	191
331. Avere și femei	191
332. La un filosof pesimist	192
333. La un judecător	192
334. La un atotștiutor	192
335. Dreptatea omilor	193
336. Cum pământul îl mai rabdă	193
337. Avutul și săracul	193
338. Amăgire	194
339. Darul sorții	194
340. Epitaful fariseului	194
341. Înainte spre codă	195
342. Vorba și săgeata	195
343. Cunoște-te	195
344. Cârpaci	196
345. Originea faptelor mari	196
346. Farmecul depărtării	196
347. Arma cea mai cumplită	197
348. Fățarul	197
349. Mititelul mare	197
350. Trași pe sfără	198

	Pagina.
351. Înălțarea tronurilor	198
352. Locul înțeleptului	198
353. Cel mai bun prieten	198
354. Pentru corp tu nici odată	199
355. Prin grele la stele	200
356. Amar — vieță	200
357. Cuvântul	200
358. Precauțiune	201
359. Ține-minte!	201
360. Calea strâmbă	202
361. Leac de vespă	202
362. Tote durere	202
363. Calea mării	203
364. Lume întorsă	203
365. Unghia Satanei	204
366. Furtuna și omul	204
367. Lumea cumințită	205
368. Pesimistul și banditul	205
369. După moarte	206
370. Moștenirea lunei	206
371. La cel bătut cu petre	207
372. Pune mâna	207
373. Când apuci	208
374. Sus și jos	208
375. Umbra	208
376. Nebunie înțeleptă	209
377. De când e lumea și cât va fi	209
378. Un mișel, vre-o doi nebuni	210
379. Vedeți, cum cei painjini	210
380. Răi	210
381. Deschideți porța	211
382. Calea sântilor	211
383. Ce-or pute sântii în cea lume	212
384. Cel ce șede 'n mănăstire	212
385. Din vieță numai — omul se cunoște	212
386. Venirea lui Isus	213
387. Cel mai prețios diamant	213
388. Gura înțelepciunii	213
389. Non vobis	214
390. Oportunistul	214
391. O dăcătoare	214
392. Pâna cea mai bună	215
393. Târârurile vieții	215

	Pagina.
394. Misterul fericirii.	216
395. Puterea dușmăniei	216
396. Nu te 'nvață cari te laudă	216
397. Cin' nu scie să trăească.	217
398. Cu-o ureche-ascultă prietini ce dică	217
399. Mereu gonit	217
400. Prietini	218
401. Să ai amici	219
402. Amicilor, fărtate.	219
403. Arătați-mi voi amiculu.	220
404. Ușă deschisă și 'ntinsă mesă	220
405. Tôtă înțelepciunea	221
406. Comedia	221
407. In cimitir	221
408. Terină viie	222
409. Natura și făptura	222
410. Pasiunea	222
411. In haos	223
412. In rađe.	223
413. Ideia creatore	224
414. Nebuni divini	224
415. Aflarea cerului	224
416. Sfîncsul	225
417. Tôte pe simcea	226
418. Calea de aur	226
419. Nici prea mult, nici prea puțin	227
420. Bănăvoinea	227
421. Vrei în ceruri să te sui	227
422. Mare împărat	228
423. Rău — mereu	228
424. Omenirea	228
425. La ómenii — atomi	229
426. Luminile mitite.	229
427. Monstrii cugetului.	230
428. Înainte	230
429. Vultur.	230
430. Închipuire	231
431. Cartea lumei.	231
432. Pacea	231
433. Puterea suferinței	232
434. Sacrificiul primit	233
435. Prin necazuri	233
436. Lume neîmpăcată	233

	Pagina.
437. Palatul și coliba	234
438. Monștrii de-odată și de-acum	234
439. Cel mai bun doctor	234
440. Întâiu și 'n urmă	235
441. Bunii 'n codru, răii 'n lume	235
442. Deii nefericiți	235
443. Ferice de acela ce fără minte nasce	236
444. Leacul lumii	236
445. Calea la țință	236
446. Bun — nebun	237
447. În toiul vieții	237
448. Înnotăm	237
449. Omul liber	238
450. Clipita	238
451. Merindea vieții	239
452. Onoarea de ați	239
453. Pe pedestali	239
454. Corectură periculoasă	240
455. Ca la paseri	240
456. Gloria — umbră	241
457. Pe rotă	241
458. Liber	341
459. Trofeul meu	242
460. Nume și nume	242
451. Genii — vedenii	442
462. Școala vieții	243
463. Munca	243
464. Ghicitore	244
465. Modestia	244
466. La avuți	244
467. Conspirațiune tăcută	245
468. Nimic prea-prea	245
469. Acel ce vede fundul iluziilor și perde	245
470. Documentele înțelepciunii	245
471. Șorțea adevărului	246
472. Adevărul spus cu flori	246
473. Semănătorul ideilor	246
474. Omul pentru om	247
475. Învățătura	247
476. Lumină vină !	247
477. Ostașul nevins	248
478. Împăratul sorții	248
479. Capul sus	248

Crângulă cu luminile.

	Pagina.
480. Ființa lunei	251
481. Dumneșei la totu pasulu	251
482. Credința adevărată	251
483. Unu rău divin	252
484. Amarulu dulce	252
485. Inchisore plăcută	253
486. Omulu și natura	253
487. Impăciuitoarea tuturor	254
488. Marea deșteptare	254
489. Calea vieții	355
490. Cunoscă drumulu celu mai bunu ?	255
491. Intrevederea altei vieți	255
492. Din putrejune	256
493. Unde-alergi	256
494. Regi seă cerșitori	257
495. Prețulu luptei	257
496. Pacea mea	258
497. Răsăritu și apusu	258
498. Hiena omului	259
499. In lanțuri de aur	259
500. Fericirea nu se ia	259
501. Când este — nu-î	260
502. Omulu și lumea	260
503. Dreptatea timpulu	260
504. Măsura lunei	261
505. Egalitate	261
506. Ori-și-cătu se fi de mare	261
507. In sicriu de aur	261
508. Neinvinsu	262
509. A sorții grea săgetă	262
510. Răsbunare	262
511. Se scie c'ai trăitu	263
512. Nesciință bună	263
513. Realistulu și idealistulu	263
514. Dalbă-î lumea și mărță	264
515. Marele monumentu	264
516. Nemurirea	264
517. Secolulu nostru	565
518. Prietinia sigură	265
519. Toți una	265

	Pagina.
520. Cumpenirea omului	266
521. Marele olar	266
522. La cărămizi!	267
523. Vieta — frunda	267
524. Hârca lui Căsar	267
525. Ce-i omul?	268
526. Crucea sufletului	268
527. Palatul grierului	268
528. Prefacere dureroasă	269
529. Morte şi speranţa	270
530. Fu — pfu!	270
531. Reinverdirea	270
532. Vezi-te pe tine!	271
533. Extreme unite	271
534. Florile mormântului	271
535. O! O!	272
536. Venin mestecat cu miere	272
537. Terină uşoră.	272
538. Vieta — focul	273
539. Sunt nu sunt	273
540. În faţa morţii	273
541. La mai mare	274
542. La mari ţinte	274
543. Vieta mortă	275
544. Singurul împărat	275
545. Cin' de lume se reţine	275
546. Ce ajungi — n'ajunge	276
547. A noastră fericire	276
548. Când cunoaştem fericirea	276
549. Fericirea	277
550. Mersul lumii	277
551. Diceri	278
552. Tota ziua care-ţi vine	278
553. Vrei să ştii ce-i bun şi rău	278
554. De vrei tu soarta să-ţi faci	278
555. Binele de te 'ncungioră	279
556. Când ajungem la ce-i bine	279
557. Când pe-o cale ne 'ndreptăm	279
558. De nu stai, ci mîci mereu	279
559. Când amicul e de miere	279
560. Pe fericit şi o suflare	280
561. Totu ce-i suflet mare	280
562. Unde-i inima pustie	280

	Pagina..
563. Dela omŭ la omŭ nu-î pune	280
564. Fie arculŭ câtŭ de mare	280
565. Fapta bună nelăudată	280
566. Carŭ spunŭ vorba cum le ese	281
567. Şi de rege şi de leŭ	281
568. Vrei se 'nveţi economie	281
569. De-ai ajunsŭ la vre-o plăcere	281
570. Cin' secretulŭ strînsŭ îlŭ ţine	281
571. Duşmanulŭ celŭ mai mare	282
572. Fugŭ de omŭ mîncîndŭ pămîntulŭ	282
573. Décă furŭ unŭ puiŭ de raţă.	282
574. Celŭ ce-î secŭ îşi caută glótă	382
575. Vrei sĕ trecŭ	282
576. Nu împunŭ	283
577. Când nu ai ce face	283
578. Fii ca viţa în vieţă	283
579. Iubescŭ — în lume prea ai a plînge	283
580. O rea 'nvĕţătură	283
581. De voescŭ traiŭ liniştitŭ	283
582. Nu corónă şi purpură	284
583. Pe tótă lumea verde	284
584. De trăescŭ cum firea cere	284
585. Nu-î destulŭ cu capulŭ sus	284
586. Cu câtŭ vieţă te chinuesce	284
587. Când voescŭ voesce tóte	285
588. Ce-auđi lasă, iă ce veđi	285
589. În pétă tinĕrŭ ce 'nveţi se sapă.	285
590. Frigulŭ primăverei rosele 'nmulţesce	285
591. Beţia de plăcere	285
592. Numai nume şi lumină.	285
593. Cine tace şi ascultă	285
594. O vieţă făr' amarŭ	285
595. Celŭ cu punga durdulie	285
596. Mai bine 'n pace şi cu puţinŭ	286
597. Avere femeescă	286
598. Pentru muşcătură.	286
599. Plăcerea aşteptată.	286
600. Vorbesce rarŭ, ascultă multŭ	286
601. E uşorŭ sĕ aiurezi	286
602. Gură dice, mintea tace.	286
603. Foculŭ micŭ curĕnd se stinge	286
604. Poţi s'alegi unulŭ ca unulŭ	286

	Pag ină
605. Lucrul mică se nu-lă alungă	287
606. Pe omă îlă face lumina omă	287
607. La amară — fără răbdare	287
608. Cu puțină cine se 'mpacă	287
609. Culesulă	287
610. Ceră — adevără	288

*Interesant de remarcat
ce multe este pută cretină despre omă
în Lit. Lit. Rom.
(Ieri 1892)*

**BIBLIOTECA CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI**

